

7. Festiwal
Filmu i Sztuki
DWA BRZEGI
Kazimierz Dolny
Janowiec n/Wisłą
27 lipca - 4 sierpnia 2013

Sponsor Generalny

Sponsor

Oficjalny Hotel Festiwalu

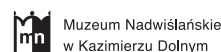
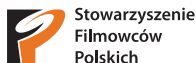
Oficjalny Samochód Festiwalu

Mercedes-Benz
Lenartowicz

2 Przyjaciele Festiwalu

Partnerzy

Organizatorzy

Patronat Medialny

Dofinansowano ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego
Projekt dofinansowano ze środków Programu Operacyjnego Fundusz Inicjatyw Obywatelskich

PGE

reklama

NOWE KOPRODUKCJE

CHCE SIĘ ŻYĆ

SCENARIUSZ I REŻYSERIA: Maciej Pieprzyc

THE BIG LEAP

SCENARIUSZ I REŻYSERIA: Kristoffer Rus

WAŁĘSA

REŻYSERIA: Andrzej Wajda

PAPUSZA

SCENARIUSZ I REŻYSERIA: Joanna Kos-Krauze, Krzysztof Krauze

Spis treści

Kto jest kto
Podziękowania
Słowo wstępne

Film

- Uroczystość Otwarcia
- Uroczystość Zamknięcia

Świat pod namiotem

Pokazy specjalne

- Nagroda Filmowa Parlamentu Europejskiego LUX

Lekcje kina

- Michael Haneke. Zawód: reżyser - pokaz filmu
- Waldemar Pokromski
- Carlo di Carlo
- Andrzej Jakimowski
- Wojciech Smarzowski

Miasto 44 na DWÓCH BRZEGACH

Na krótką metę

Janusz Morgenstern - Retrospektywa

Thomas Vinterberg - Retrospektywa

Muzyka moja miłość

Wielkie kino na Małym Rynku

Niezależny konkurs filmów krótkometrażowych

I Bóg stworzył aktorkę. Stanisława Celińska

Muzyka

- Koncert otwarcia: Tomasz Stańko
New York Quartet „Wisława” 109
- Stanisława Celińska, Bartek Wąsik &
Royal String Quartet - „Nowa Warszawa” 113
- Mela Koteluk 116
- Skubas 118
- Dr Misio 119
- The Toobes 120
- Wovoka 121
- Franz Schubert, „Piękna młynarka”
Karol Kozłowski (tenor), Jolanta Pawlik (fortepian) 122
- Agata Siemaszko i Kuba „Bobas” Wilk
– koncert pieśni cygańskich 124
- DGZZ (Daniel Gałązka z zespołem),
Piotr Brymas (teksty) – koncert piosenki autorskiej 125
- Olga Matuszewska 126
- Sylwia Kurzawińska gra utwory Erika Satie -
koncert fortepianowy z prezentacją multimedialną
(Martyna Szparago) 127
- Ewa Kabsa – koncert piosenki francuskiej 128
- Maitres Queux – Jacek Giszczak i Bartek Abramowicz 129
- Janowiecki Wieczór Muzyki Dawnej 130

Sztuki wizualne

- Reżyser rysuje
wystawa rysunków Andrzeja Wajdy
z kolekcji Domu Aukcyjnego
Abbey House S.A. 135
- Kanał sztuki IV 136
- „Hereditatis Paternae”
wystawa malarstwa Jana Michalaka 137
- „Promień Światłospadu”
Jerzy Krzysztoporski 138
- „Lato w Kazimierzu i poezja” - Stanisław Ożóg 139
- „Oblicza jazzu” wystawa fotografii Katarzyny Rainka 140
- „40 zdjęć na 40-lecie pracy w PWSFTviT”
wystawa fotografii prof. Aleksandra Błorńskiego 141
- „Fotoobrazy” - pokaz filmu artystycznego
prof. Mariusza Dąbrowskiego 142
- „Kadry Rozpikselowane”
Agata Dębicka 143
- „Kultowe kino według Johansona” - Alex Johanson 144
- „Classic Cinema” Robert Romanowicz (ilustracje),
Paweł Bajew (fotografia) 145
- „Wystawa setna pożegnalna”
Kolegium Sztuki UMCS
Anna Kushch, Kamil Kwietniewski 146
- „Zapamiętać las” wystawa malarstwa
Krystyny Rudzkiej-Przychody
i bursztynu z kolekcji Lucjana Gazdy 147
- „Kapselek” wystawa Roberta Romanowicza
i Dziecięcy Mini Festiwal Kapsel 148
- „Na dobry początek” „Emocje”
wystawy fotograficzne oraz projekcja filmów
z warsztatów, kurator: Tomek Sikora 149
- Projekt „Glova”
Mariusz Łukasik (instalacja) 150
- „Oceany w M.”
Jarosław Tomasz Kłós 151

Spotkania i wydarzenia

- Wykłady Towarzystwa Przyjaciół Miasta
Kazimierza Dolnego 155
- Kiermasz w Mięćmierzu 155
- Wschodnia Fundacja Kultury AKCENT
– promocja książki Łukasza Marcińczaka
„Świat trzeba przekręcić. Rozmowy
o imponderabiliach” – dyskusja panelowa 156
- 21 Społeczne Liceum Ogólnokształcące
im. Jerzego Grotowskiego 157
- cykl spotkań z twórcami - salon Empik 158
- Indeks filmów 160
- Indeks reżyserów 162

Organizator

Stowarzyszenie DWA BRZEGI,
Prezes **Jerzy Zieliński**

Współorganizatorzy

Telewizja Polska S.A., Prezes TVP **Julisz Braun**
Kazimierz Dolny, Burmistrz **Grzegorz Dunia**
Janowiec n/Wisłą, Wójt **Tadeusz Kocoń**
(Stowarzyszenie DWA BRZEGI)
Urząd Marszałkowski Województwa Lubelskiego,
Marszałek **Krzysztof Hetman**
Muzeum Nadwiślańskie w Kazimierzu Dolnym,
Dyrektor **Agnieszka Zadura**

Dyrektor Festiwalu
Dyrektor Artystyczna

Bogusław Bojczuk (Stowarzyszenie DWA BRZEGI)
Grażyna Torbicka

Dział Programowy:

Urszula Strzelczyk-Piasecka, kierownik Działu Programowego
Iza Sicińska, manager programowy
Alicja Sawicka, manager programowy (muzyka, sztuki wizualne)
Maryla Jorsz, współpraca programowa
Alicja Myśliwiec
Magdalena Kwiatkowska, **Agnieszka Kochaniak**
Monika Skolmowska, **Patryk Stanisław**
Andrzej Łyszczarz
(Skarbnik Stowarzyszenia DWA BRZEGI)
Małgorzata Karasek
Marcin Jastrzębski
Agnieszka Drzewiecka,
Piotr Gienek Nawrocki
Jolanta Prochowicz
Monika Skolmowska
Krystyna Piotrowicz

Dyrektor Marketingu, Rzecznik Prasowa
Biuro Festiwalowe

Finanse

Obsługa gości
Recepcja Festiwalu
Biuro Techniczne

Logistyka kopii
Koordynator wolontariuszy
Organizacja Widowni

Katalog:
Redakcja katalogu

Sebastian Smoliński, **Alicja Sawicka**,
Katarzyna Szarla
Hanna Głowacka
Bartosz Rabiej – rysunki
Radosław Bućko – layout katalogu
Agencja TRIADA – skład/DTP/druk

Korekta
Projekt graficzny, skład

Administrator strony internetowej
Redakcja strony internetowej
Obsługa informatyczna
Czołówka animowana

Tomasz Żewłakow
Alicja Sawicka
Marcin Jastrzębski
Bartosz Rabiej – rysunki, projekt plakatu
Mateusz Sejduć – pomysł i animacja
Karolina Serocka
Michał Dzwonkowski
Maciej Jaroń
Mariusz Pawlik
Michał Rękawek
Michał Szenkin
Maciej Żukowski

Producenci

Zbigniew Dobrosz – Agencja TRIADA

Producent Festiwalu

© 2013 Stowarzyszenie DWA BRZEGI

Festiwal Filmu i Sztuki DWA BRZEGI
ul. Lubelska 12, 24-120 Kazimierz Dolny

Adres do korespondencji
ul. Zwycięzców 48
03-938 Warszawa
www.dwabrzegi.pl
e-mail: biuro@dwabrzegi.pl
Film and Art Festival TWO RIVERSIDES
ul. Lubelska 12, 24-120 Kazimierz Dolny, Poland

ISBN 978-83-931360-2-5

**1/2 LITRA PIWA ZAWIERA 25 GRAMÓW
CZYSTEGO ALKOHOLU ETYLOWEGO**

**NAWET TAKA ILOŚĆ SZKODZI ZDROWIU KOBIET W CIĄŻY
I JEST NIEBEZPIECZNA DLA KIEROWCÓW**

**NAJBARDZIEJ LUBELSKIE
PIWO NA ŚWIECIE**

Król Kazimierz
Hotel & SPA

★★★★

HOTEL KRÓL KAZIMIERZ

KWINTESENCJA POLSKIEJ GOŚCINNOŚCI

NAJWAŻNIEJSZE CHWILE

W ŻYCIU WARTO SPĘDZIĆ
W NIEZAPOMNIANEJ ATMOSFERZE.

NAJWYŻSZY STANDARD

W ATRAKCYJNYCH CENACH.

HOTEL KRÓL KAZIMIERZ, UL. PUŁAWSKA 86, 24-120 KAZIMIERZ DOLNY
TEL. +48 81 880 99 99, FAX +48 81 880 98 98, EMAIL: REZERWACJA@KROLKAZIMIERZ.PL

WWW.KROLKAZIMIERZ.PL

**Stowarzyszenie DWA BRZEGI dziękuje wszystkim, którzy wsparli 7. Festiwal Filmu i Sztuki,
a w szczególności następującym instytucjom i firmom:**

Telewizja Polska SA, Prezes Zarządu Juliusz Braun

Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego, Minister Bogdan Zdrojewski

Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej, Minister Władysław Kosiniak-Kamysz

Polski Instytut Sztuki Filmowej, Dyrektor Agnieszka Odorowicz

Województwo Lubelskie, Marszałek Krzysztof Hetman

Biuro Informacyjne Parlamentu Europejskiego, Dyrektor Jacek Safuta

Polska Grupa Energetyczna S.A., Prezes Zarządu Krzysztof Kilian

Perła Browary Lubelskie S.A., Dyrektor Operacyjny Andrzej Stawiszyński, Prokurent Tomasz Grodzki

Mercedes - Lenartowicz, Andrzej Lenartowicz

Hotel Król Kazimierz, Dyrektor Generalny Magdalena Sendejewicz-Michalak

Awaco, Prezes Zarządu Wojciech Gardocki

Stowarzyszenie Filmowców Polskich, Prezes Jacek Bromski

Narodowe Centrum Kultury, Dyrektor Krzysztof Dudek

Narodowy Instytut Audiowizualny, Dyrektor Michał Merczyński

empik, Prezes Zarządu Maciej Szymański

Ricoh, Prezes Zarządu Tomasz Nazaruk

Muzeum Nadwiślańskie, Dyrektor Agnieszka Zadura

Miasto Kazimierz Dolny, Burmistrz Grzegorz Dunia

Gmina Janowiec, Wójt Tadeusz Kocoń

**KOCHAM
KINO**

TVP 2

**Największe dzieła światowej
kinematografii w każdy czwartek
na antenie TVP2. Już wkrótce:**

**KARMEL
LABIRYNT FAUNY
SKÓRA, W KTÓREJ ŻYJĘ
KI
FAŁSZERZE
PACHNIDŁO - HISTORIA MORDERCY
DAAS
PERSEPOLIS**

**Magazyn filmowy „Kocham kino”
w niedzielne wieczory
na antenie Dwójki.**

Szanowni Państwo, Drodzy Przyjaciele,

w imieniu całego zespołu przygotowującego 7. Festiwal Filmu i Sztuki DWA BRZEGI, mam przyjemność powitać Was w Kazimierzu Dolnym nad Wisłą i zaprosić na filmowe, muzyczne i artystyczne szaleństwo. Hasłem tegorocznego festiwalu jest TOŻSAMOŚĆ – to coś, co daje nam poczucie pewności, świadomość tradycji, z jakiej wyrastamy, daje nam siłę w konfrontacji z innymi kulturami. Coś, co sprawia, że przez innych jesteśmy szanowani i co pozwala nam lepiej zrozumieć innych. Tę sferę życia porusza wiele filmów prezentowanych na festiwalu. Retrospektywy Janusza Morgensterna i Thomasa Vinterberga pokazują, że twórców wyrastających z różnych kultur, których dzieli przepaść pokoleniowa i całkowicie różne doświadczenia historyczne, może łączyć bardzo dużo. Obaj opowiadają o ludziach z ich najbliższego otoczenia, o sprawach im najbliższych i jednocześnie osiągają w tych opowieściach wymiar uniwersalny. Polecam „Festen” czy „Polowanie” Vinterberga lub „Jowitę”, „Trzeba zabić tę miłość” czy genialne, a mało znane „Mniejsze niebo” Morgensterna.

Premierowe pokazy filmów „W kregu miłości” Felixa van Groeningena, „Wielkie piękno” Paolo Sorrentino, „Borgman” Alexa van Warmerdamy, pokazy dokumentów, wśród nich: „Nie nasz świat”, „Opowieść o dzieciach i filmie”, „Shirley – wizje rzeczywistości” oraz dokumenty muzyczne: „Siostry Labeque”, „Synowie wiatru”, „Gołymi rękoma” to tylko kilka tytułów reprezentujących główną sekcję festiwalu, czyli „Świat pod namiotem”, w której zapraszamy do obejrzenia najnowszych filmów wybranych na światowych festiwalach.

Bohaterką sekcji „I Bóg stworzył... aktorkę” jest w tym roku Stanisława Celińska. Aktorka i osobowość nieprzeciętna, jej role teatralne (przypomnimy spektakle Teatru TV) oraz filmowe („Krajobraz po bitwie”, „Panny z Wilka”) są dowodem Jej wielkiego talentu, a koncert „Nowa Warszawa” z udziałem Royal String Quartet pokaże siłę Jej osobowości.

Gościmy tym razem na DWÓCH BRZEGACH mistrza jazzowej trąbki, charyzmatycznego Tomasza Stańko i jego nowojorskich przyjaciół, którzy w niepowtarzalnej atmosferze Kazimierskiego Rynku zagrają utwory z albumu „Wisława”. W klubie festiwalowym wystąpią między innymi: Mela Koteluk, Subas, Dr Misio z Arkadiuszem Jakubikiem.

W konkursie filmów krótkometrażowych, których rekordowa liczba przysłana została w tym roku na nasz festiwal, zobaczymy bardzo ciekawe, nowatorskie obrazy, przeważnie młodych twórców.

Przyjadą do nas Goście z Polski i ze świata: Felix van Groeningen, Carlo di Carlo, Andrzej Jakimowski, Wojtek Smarzowski, Sławomir Fabicki, Waldemar Pokromski i wielu innych. Liczne spotkania i rozmowy na temat filmów i problemów w nich poruszanych sprawiają, że znowu wyjedziemy z Kazimierza bogatsi o wiele niezapomnianych chwil.

Dziękuję bardzo wszystkim naszym sponsorom i partnerom, którzy mimo magicznego słowa „kryzys” wsparli nasze pomysły i sprawili, że możemy wspólnie cieszyć się sztuką i kulturą.

Dziękuję naszemu sponsorowi generalnemu Polskiej Grupie Energetycznej i Panu Prezesowi Krzysztofowi Kilianowi, także za jego pasję muzyczne.

Dziękuję Grupie Perła, Hotelowi Król Kazimierz i Mercedes Benz – Lenartowicz za opiekę nad naszymi Gośćmi.

Dziękuję naszym partnerom: Ministerstwu Kultury i Dziedzictwa Narodowego, Panu Ministrowi Bogdanowi Zdrojewskiemu, który wspiera DWA BRZEGI od początku i jednocześnie rozumie konieczność budowy kina w Kazimierzu Dolnym. Jego słowa „Witam na Sauna Film Festiwal”, na otwarcie DWÓCH BRZEGÓW w ubiegłym roku przeszły już do historii.

Dziękuję Narodowemu Centrum Kultury i Panu Dyrektorowi Krzysztofowi Dudkowi. Partnerstwo NCK pozwoliło nam zorganizować projekt pokazujący w jak nowoczesny i innowatorski sposób rodzi się w Polsce nowe oblicze filmu historycznego. Ten temat rozwinęliśmy na festiwalu 1 sierpnia, w rocznicę Powstania Warszawskiego, w kontekście filmu „Miasto 44” Jana Komasy.

Dziękuję Polskiemu Instytutowi Sztuki Filmowej, Stowarzyszeniu Filmowców Polskich, Narodowemu Instytutowi Audiowizualnemu, Funduszowi Inicjatyw Obywatelskich, Polskiej Komisji Filmowej, empiK, Ricoh i Muzeum Nadwiślańskiemu.

Współorganizatorem Festiwalu Filmu i Sztuki DWA BRZEGI jest, jak co roku, Telewizja Polska.

Dziękuję Panu Prezesowi Juliuszowi Braunowi za rzeczywiste wspieranie kultury, a Panu Jerzemu Kapuścińskiemu, Dyrektorowi TVP2, za opiekę medialną i bezcenne rady.

Dziękuję władzom województwa lubelskiego i władzom samorządowym.

Dziękuję naszym patronom medialnym: Kino, Polityka, Polskie Radio Jedyńka, Forum, ams, Filmweb, Wirtualna Polska, portalfilmowy.pl, Radio Lublin, lplex.pl, nocowanie.pl.

Zapraszamy do Kazimierza Dolnego i Janowca nad Wisłą od 27 lipca do 4 sierpnia. Zaczynamy 7. Festiwal Filmu i Sztuki DWA BRZEGI.

Grażyna Torbicka
Dyrektor Artystyczna
Festiwalu Filmu i Sztuki DWA BRZEGI

Nowa Klasa S.

Marzenie i spełnienie.

Skonfrontuj swoje oczekiwania i marzenia z najdoskonalszym samochodem Mercedes-Benz.
Nowa Klasa S dostępna w salonach Mercedes-Benz od 20 lipca.

www.mercedes-benz.pl

A Daimler Brand

Mercedes-Benz

Klasa S 350 BlueTEC – zużycie paliwa (średnio) – 5,7 l/100 km, emisja CO₂ (średnio) – 150,5 g/km.

Mercedes-Benz LENARTOWICZ, Al. Spółdzielczości Pracy 84, 20-147 Lublin, tel.: +48 81 718 66 00, faks: +48 81 718 66 66

film

ZOBACZ NA FESTIWALU DWA BRZEGI

27.07. GODZ. 16:30 (FILM OTWARCIA FESTIWALU)

3.08. GODZ. 10:00

Film **Felixa van Groeningena**

63rd Internationale
Filmfestspiele
Berlin
Panorama

W KŁĘGU MIŁOŚCI

The Broken Circle Breakdown

NAGRODA PUBLICZNOŚCI
MFF BERLINALE 2013

FILM OTWARCIA
FESTIWAL FILMU I SZTUKI
DWA BRZEGI 2013

NAJLEPSZA AKTORKA
NAJLEPSZY SCENARIUSZ
FF TRIBECA 2013

REŻYSER: FELIX VAN GROENINGEN
SCENARIUSZ: CARL JOOS, FELIX VAN GROENINGEN NA PODSTAWIE SZKICÓW „THE BROKEN CIRCLE BREAKDOWN FEATURING THE COVER-BOYS DE BLANCKA” JOHANA HELDENBERGA I NIKEA DOBELLS
FELIX VAN GROENINGEN
MONTAŻ: ROBERT JANSZ
MONTAŻ: NICO LEBEN
MONTAŻ: JIM AVER, PLOMME BLOK, MICHEL SCARFFING
MONTAŻ: BLAISE FRANKSON
MONTAŻ: VESILE BARTENS, JOHAN HELDENBERG, NELL CATTWIGGE, GERT VAN HANPELBERG, WILLY DE CASTER, BARBE CALDER, GERT ROOSENBLOOM, JAN VILPOT, BLANCA REEMAN
PRODUKCYJA: BUREAU D'IMPRES
PRODUKCYJA: MENHOUT PRODUCTIONS, TOPKAT FILMS
PRODUKCYJA W POLSCE: AGAINST GRAVITY

www.againstgravity.pl filmyAgainstGravity

W KINACH OD 9 SIERPNIA

Uroczystość Otwarcia

PREMIERA

W kręgu miłości

The Broken Circle
Breakdown
Belgia, Holandia
(BE, NL) 2012
111 min.

reż|dir Felix van Groeningen
prod|pro Dirk Impens
scen|wr Carl Joos, Felix Van Groeningen na podstawie sztuki „The Broken Circle Breakdown” **zdj|ph** Ruben Impens **muz|mus** Bjorn Eriksson
mon|ed Nico Leunen **ob|cast** Veerle Baetens, Johan Heldenbergh, Nell Cattrysse, Geert Van Rampelberg, Nils De Caster, Robbie Cleiren, Bert Huysentruyt, Jan Bijvoet
dys|dis Against Gravity

Uroczystość Otwarcia

15

Felix van Groeningen (1977)

Reżyser, scenarzysta, przedstawiciel Nowej Fali kina belgijskiego. W 2000 roku ukończył KASK (Royal Academy of Fine Arts) w Gandawie. Współpracował tam z teatralną grupą Kung Fu pisząc scenariusze i reżyserując spektakle. Międzynarodowe uznanie zdobył filmem „Boso, ale na rowerze”, którego premiera odbyła się na festiwalu filmowym w Cannes (w prestiżowej sekcji „Quinzaine des Réalisateurs”). Reżyserując filmy na stałe współpracuje z montażystą Nico Leunenem i producentem Dirkiem Impensem.

Filmografia|Filmography

2012 W kręgu miłości|The Broken Circle Breakdown
2009 Boso, ale na rowerze|De helaasheid der dingen|The Misfortunates
2007 Dni bez miłości|Dagen zonder lief|With Friends Like These
2004 Steve + Sky
2000 SOCC

Elise i Didier od siedmiu lat żyją w szczęśliwym, choć niekonwencjonalnym związku. Połączyła ich gorąca miłość od pierwszego wejrzenia i głęboka potrzeba życia po swojemu, a scaliła namiętność, pasja do muzyki bluegrass, wspólne biesiadowanie i muzykowanie, a potem nieoczekiwana ciąża i narodziny córki Maybelle.

Nagle, zupełnie niespodziewanie, koło fortuny się odwraca. Kiedy kilkuletnia Maybelle zapada na poważną chorobę, ich żarliwe i zmysłowe uczucie poddane zostaje poważnej próbie. Stres, jaki towarzyszy leczeniu Maybelle powoduje, że Elise i Didier oddalają się od siebie. Zaczynają żyć własnym życiem, ale nadal walczą o córkę, wierząc, że miłość nie pozwoli im się poddać i nie zabierze tego, co kiedyś stało się jej owocem. Czy dzięki temu uda im się pokonać przeznaczenie?

„W kręgu miłości” to adaptacja sztuki teatralnej Johana Haldenbergha (który gra w filmie główną rolę męską) i Mieke Dobels, opracowana we współpracy Felixa van Groeningena („Boso, ale na rowerze”) z Carlem Joosem. Jest to tętniący życiem i przepełniony emocjami melodramat, utrzymany w słodko-gorzkiej tonacji, w rytmie muzyki bluegrass, która zachwyca swoją autentycznością i wspaniałym wykonaniem. Narracja filmu, poddana formie muzycznej, nie jest linearna, lecz podąża za emocjami bohaterów. Dzięki temu „W kręgu miłości” to dopracowany w każdym detalu i doskonały pod względem scenariuszowym obraz, który świetnie trafia do emocji widzów.

2013 MFF w Berlinie - Nagroda Publiczności w sekcji „Panorama”, Nagroda Label Europa Cinemas, **2013 Tribeca FF** – Najlepsza aktorka (Veerle Baetens), Najlepszy scenarzysta (Felix van Groeningen, Carl Joos)

Kojarzymy świat biznesu ze światem filmu...
Będziemy produkować filmy, które będą znaczące
artystycznie i zapewnią sukces finansowy...

Jarosław Pachowski
Prezes Zarządu

Andrzej Serdiukow
Dyrektor Zarządzający

FILM POINT GROUP

Platforma Mediowa Point Group SA | Blue Office | Al. Jerozolimskie 179, 02-222 Warszawa
www.point-group.pl | tel.: 022 347 50 00 | fax: 022 347 50 01

Uroczystość Zamknięcia

PREMIERA

Wielkie Piękno

La grande bellezza|
The Great Beauty
Włochy, Francja
(IT, FR) 2013
142 min.

reż|dir Paolo Sorrentino **prod|pro** Nicola Giuliano, Francesca Cima **scen|wr** Paolo Sorrentino, Umberto Contarello
zdj|ph Luca Bigazzi **muz|mus** Lele Marchitelli
mon|jed Cristiano Travaglioli
ob|cast Toni Servillo, Carlo Verdone, Sabrina Ferilli, Carlo Buccirosso, Ila Forte, Pamela Villoresi, Galatea Ranzi, Franco Graziosi, Giorgio Pasotti, Massimo Popolizio, Sonia Gessner
dys|dis Film Point Group

Uroczystość Zamknięcia

17

Paolo Sorrentino (1970)

Urodzony w Neapolu, włoski reżyser i scenarzysta. Swoją karierę rozpoczął w 1998 roku scenariuszem do filmu „Polvere di Napoli”. Za swój pełnometrażowy debiut, „O jednego więcej”, został nominowany do nagrody David di Donatello, a jego kolejny film, „Skutki miłości” walczył o Złotą Palmę na Festiwalu w Cannes w 2004 roku. Głośnym echem odbił się również jego film „Boski”, oparty na biografii kontrowersyjnego włoskiego polityka, Giulia Andreottiego (Nagroda Jury Festiwalu w Cannes w 2008 roku). „Wszystkie odloty Cheyenne’a”, z brawurową rolą Sean Penna, były pierwszym anglojęzycznym filmem reżysera.

Filmografia|Filmography

- 2013** Wielkie piękno|La grande bellezza|The Great Beauty
- 2011** Wszystkie odloty Cheyenne’a|This Must Be the Place
- 2008** Boski|Il Divo|The Deity
- 2006** Przyjaciel rodziny|L'Amico di famiglia|The Family Friend
- 2004** Skutki miłości|Le Conseguenze dell'amore|The Consequences of Love
- 2001** O jednego więcej|L'Uomo in più|One Man Up

Rzym w blasku lata. Turyści zmierzają na wzgórze Janiculum: Japończyk upada, powalony pięknym widokiem. Jep Gamberdella (Toni Servillo) – przystojny, czarujący mężczyzna, pomimo pierwszych oznak starzenia się – w pełni korzysta z miejskiego życia. Chodzi na szykowne kolacje i przyjęcia, gdzie jego bystry dowcip i przyjemne towarzystwo są zawsze mile widziane. Odnoszący sukcesy dziennikarz i nałogowy uwodziciel, w młodości napisał powieść, która przyniosła mu nagrodę literacką i reputację sfrustrowanego pisarza. Swoje rozczarowanie skrywa za maską cynika, który widzi świat z gorką jasnością. Na tarasie jego rzymskiego apartamentu z widokiem na Koloseum, wydaje przyjęcia, na których „ludzka aparatura” – jak brzmiał tytuł jego powieści – rozbierana jest do naga i gdzie rozgrywana jest komedia nicości. Znużony swoim stylem życia, Jep marzy czasem, aby raz jeszcze wziąć do ręki pióro, nawiedzany wspomnieniami młodościowej miłości. Czy kiedyś mu się to uda? Czy przezwycięży głęboki wstręt do siebie samego i innych, w mieście, którego olśniewające piękno prowadzi niekiedy do paraliżu?

2013 MFF w Cannes – Nominacja do Złotej Palmy, **2013 Włoskie Stowarzyszenie Dziennikarzy Filmowych** – Srebrne Wstęgi za Najlepszą drugoplanową rolę męską (Carlo Verdone), Najlepszą drugoplanową rolę kobiecą (Sabrina Ferilli), Najlepszy dźwięk (Emanuele Cecere), Specjalna Srebrna Wstęga dla odtwórcy głównej roli Toniego Servillo, **2013 Włoskie Złote Globy** – Najlepsze zdjęcia (Luca Bigazzi)

PREMIERA

Borgman

Alex van Warmerdam (1952)

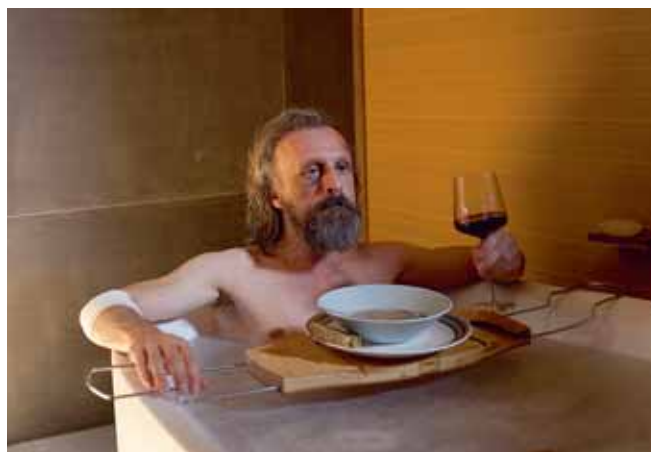
Jeden z najbardziej znanych i cenionych współczesnych twórców kina holenderskiego. Artysta wszechstronny - zajmuje się reżyserią, aktorstwem, kompozycją, malarstwem, pisze scenariusze i sztuki teatralne. Ukończył malarstwo i grafikę na amsterdamskiej Gerrit Rietveld Academy. Jeszcze na studiach założył i prowadził grupę teatralno-muzyczną „Hauser Orkater” (1974-1980) i kierował grupą teatralną „De Mexicaanse Hond” (1980-1989). Jego debiutem filmowym był krótkometrażowy film „De Stedeling” (1984).

Filmografia|Filmography

2013 Borgman
2009 Ostatnie dni Emmy Blank|De laatste dagen van Emma Blank|The Last Days of Emma Blank
2006 Kelnier|Ober|Waiter
2003 Grimm
1998 Antos|Kleine Teun|Little Tony
1996 Suknia|Du jurk|The Dress
1992 Ludzie z Północy|De noordenlingen|The Northerners
1986 Abel

Borgman
 Holandia, Belgia, Dania
 (NL, BE, DK) 2013
 113 min.

reż|dir Alex van Warmerdam **prod|pro** Berry van Zwieten, Marc van Warmerdam **scen|wr** Alex van Warmerdam **zdj|ph** Tom Erisman **muz|mus** Vincent van Warmerdam **mon|ed** Job ter Burg **ob|cast** Jan Bijvoet, Hadewych Minis, Jeroen Perceval, Alex van Warmerdam, Tom Dewispelaere, Sara Hjort Ditlevsen **dys|dis** Film Point Group

Pierwszy od trzydziestu ośmiu lat holenderski film nominowany do Złotej Palmy, najbardziej kontrowersyjny film w konkursie głównym canneńskiego festiwalu. Tytułowy bohater, Borgman, to postać o nieznanym tożsamości. Na ekranie po raz pierwszy pojawia się jako ścigany, ratujący się ucieczką ze swojego dotychczasowego schronienia - komór wybudowanych pod powierzchnią lasu - przed zadziwiającą pogonią. Schronienie znajduje pod dachem mieszczańskiego domu na przedmieściach. Jego obecność odkryje prawdziwe oblicze bogatej, holenderskiej rodziny: Mariny i Richarda, trojga ich dzieci i niani. Obraz van Warmerdama, porównywany do filmów „Kiel” Lanthimosa i „Funny Games” Michaela Hanekego, przesycony jest tajemnicą, klimatem osaczenia oraz obecnością czegoś niepokojącego, lecz niemożliwego do nazwania.

2013 MFF Cannes - nominacja do Złotej Palmy

Leszek Wosiewicz (1947) Reżyser filmowy, telewizyjny i teatralny. Scenarzysta, Producent, Pracownik naukowy. Absolwent psychologii Uniwersytetu Jagiellońskiego i reżyserii PWSFTViT w Łodzi. Najważniejsze filmy fabularne: „Kornblumenblau” (polska nominacja do Oscara, nagroda za reżyserię Gdynia 1989), „Kroniki domowe” (Złota Taśma dla najlepszego polskiego filmu na polskich ekranach 1998), „Rozdroże Café” (nagroda za reżyserię i montaż Gdynia 2005); filmy dokumentalne: „Przypadek Hermana Palacza” (polska nominacja do Oscara, I nagroda na MFFD Oberhausen 1987), „Miłość w cieniu Big Brothera”, „Przelamując ciszę” (I nagroda MFF Ismaila); najważniejsze spektakle Teatru Telewizji: „Don Juan” wg Moliere (nagroda im. K. Swinarskiego, złota setka Teatru TV); „Dunia” wg „Zbrodni i Kary” Fiodora Dostojewskiego; najważniejszy serial TV: „Przeprowadzki”.

Filmografia|Filmography

2013 Był sobie dzieciak|Once Upon A Time in Warsaw...
2007 Z miłości|Because of Love
2005 Rozdroże Café|Crossroads Café
1997 Kroniki domowe|Home Chronicles
1991 Cynga
1988 Kornblumenblau
1986 Przypadek Hermana - palacza|Herman the Stoker (krótki|short)

Once Upon A Time
 in Warsaw...
 Polska (PL) 2013
 91 min.

reż|dir Leszek Wosiewicz
prod|pro Leszek Wosiewicz, Daniel Markowski **scen|wr** Leszek Wosiewicz **zdj|ph** Leszek Wosiewicz, Andrzej Ramla **muz|mus** Wojciech Waglewski, Filip Kunciewicz **mon|ed** Teo Paganini **ob|cast** Rafał Fudalej, Magdalena Cielecka, Piotr Glowacki, Mirosław Zbrojewicz, Eryk Lubos, Sonia Bohosiewicz, Andrzej Masztalerz, Małgorzata Sadowska, Stanisława Celińska **dys|dis** Odyssey Films

„Był sobie dzieciak” jest kinową wersją filmu „Taniec śmierci. Sceny z Powstania Warszawskiego” (2012), uczestnika kilku prestiżowych przeglądów (Chiny, USA, Camerimage). Wątek fabularny został poszerzony o mocny kontekst historyczny.

„Był sobie dzieciak” to opowieść, która przybliży nas do wizerunku prawdziwych, pełnokrwistych ludzi z czasu Powstania Warszawskiego 1944. Ludzi zdolnych do miłości i nienawiści, pięknych i brzydkich, tchórzliwych i zdolnych do szlachetnego zrywu w obronie wolności.

Marek, tytułowy „dzieciak”, uciekając przed Niemcami rusza w stronę Śródmieścia opanowanego przez Powstańców. Po drodze spotyka piękną, fascynującą kobietę, która staje się jego tragicznym przeznaczeniem. Linia graniczną tego związku jest lojalność i poczucie godności. No i życie, o które trzeba walczyć ze wszystkich sił. Ale czy walka o życie może usprawiedliwiać rezygnację z godności?

Film poświęcony pamięci Janusza Morgernsterna.

Był sobie dzieciak

Bruno Dumont (1958)

Francuski reżyser. Przygotowywał się do pracy artysty, wykładając filozofię i kręcąc filmy reklamowe. Kino miało być dla niego ucieczką od spętanej logiką myślenia, językiem, który pozwoli mu wyrazić rządzące światem sprzeczności. Pierwsze spotkanie z tym medium było jak najbardziej udane: debiutanckie „Życie Jezusa” otrzymało nagrodę im. Jeana Vigo i Złotą Kamerę. Potem powstały m.in. „Ludzkość”, „Hadejwicz” i „Poza szatanem”. W kolejnych filmach Dumont starał się tworzyć „świeckie kino religijne”, czyli takie, które konfrontowałoby dogmaty z namacalną rzeczywistością. Równocześnie uznaje się go za spadkobiercę Roberta Bressona i współtwórcę nurtu zwanego „nową francuską ekstremą”.

Filmografia|Filmography

2013 Camille Claudel, 1915
2011 Poza szatanem|Hors Satan|
 Outside Satan
 Hadejwicz
2009 Flandria|Flandres
2006 Twentynine Palms
2003 Ludzkość|L'humanité|Humanity
1999 Życie Jezusa|La vie de Jésus|
 The Life of Jesus

Camille Claudel, 1915
 Francja
 (FR) 2013
 95 min.

reż|dir Bruno Dumont
prod|pro Rachid Bouchareb, Jean Bréhat, Muriel Merlin **scen|wr** Bruno Dumont **zdj|ph** Guillaume Deffontaines **muz|mus** mon|ed Basile Belkhir, Bruno Dumont **ob|cast** Juliette Binoche, Jean-Luc Vincent, Robert Leroy, Emmanuel Kauffman, Marion Keller, Armelle Leroy-Rolland **dys|dis** Gutek Film

Camille Claudel była rzeźbiarką i kochanką Auguste'a Rodina. Po odejściu od artysty i wieloletnich perypetiach, wylądowała w końcu w szpitalu psychiatrycznym, gdzie została do końca życia. Dumonta interesuje tylko ów rok 1915, tylko wycinek życia kobiety ponoć zdolniejszej od samego Rodina (większość swoich prac zniszczyła). Reżyser proponuje medytację nad osamotnieniem nadwrażliwej bohaterki, granej przez Juliette Binoche. Zaufanie reżysera do aktorki jest tak duże, że pozwala jej na kilkuminutowe monologi uchwycone w statycznych ujęciach.

Wizualna uroda „Camille Claudel, 1915” ma uwodzący siłą. Dumont kręci na taśmie 35 mm (decyzja coraz rzadsza w kinie). Intensywność scen zawiera się również w intensywności kolorów oddanych przez celuloidowy zapis. Można wyczuć lekką archaizację, jakby do filmu przedostało się trochę chropowatości z czasów I wojny światowej. Dramat Dumonta opiera się opisowi, ale zachęca do smakowania faktury. Jakbyśmy obcowali z rzeźbą pochodzącą z pierwszych dekad XX wieku.

2013 MFF w Berlinie – Nominacja do Złotego Niedźwiedzia

Świat pod namiotem

19

Petra Costa (1983)

Brazylijska reżyserka i aktorka. W wieku piętnastu lat wyjechała z brazylijskiego Belo Horizonte do Nowego Jorku, by rozpocząć karierę aktorską. Absolwentka antropologii na Uniwersytecie Columbia w Nowym Jorku oraz kierunku „Community and Development” w London School of Economics. Jej debiutancki film krótkometrażowy, „Olhos de ressaca” (2009) prezentowany był podczas Amsterdam International Documentary Film Festival, MFF São Paulo, NFF Brasília i MFF Rio de Janeiro. Costa inspirowała się językiem filmowym Gillo Pontecorvo, Agnès Vardy i Chrisa Markera.

Filmografia|Filmography

2012 Elena
2009 Olhos de ressaca|Undertow
 Eyes (krótki|short)

Elena
 Brazylia
 (BR) 2012
 82 min.

reż|dir Petra Costa **prod|pro** Petra Costa, Felipe Duarte, Julia Bock **scen|wr** Petra Costa, Carolina Ziskind **zdj|ph** Will Etchebehere, Miguel Vassy, Janice d'Ávila **mon|ed** Tina Baz, Marillia Moraes **ob|cast** Elena Andrade, Li An, Petra Costa **dys|dis** Wide House

Elena, młoda Brazylijka, wyrusza do Nowego Jorku, aby rozpocząć swoją aktorską karierę. Zostawia matkę, siedmioletnią siostrę Petrę, ogromny zbiór zapisków, kaset, nagrań i wszystkie dotychczasowe wspomnienia. Dwaście lat później, Petra również zostaje aktorką i wyrusza do amerykańskiej metropolii, gdzie szuka Eleny, włączając się po ulicach, odwiedzając miejsca, które zna z listów i relacji. Oniryczna podróż śladami siostry to intymne, autoterapeutyczne studium tęsknoty i więzi między dwoma kobietami.

2013 FF Planete+ Doc - nagroda Canon Cinematography Award za najlepsze zdjęcia w filmie dokumentalnym; **2013 MFF Guadalajara** - wyróżnienie, **2013 MFF ZagrebDox** - wyróżnienie; **2013 Films de Femmes** - nagroda dla najlepszego filmu dokumentalnego; **2012 Festival de Brasília do Cinema Brasileiro** - Nagroda Jury dla najlepszego filmu, za najlepszą reżyserię, najlepszy montaż, najlepszą scenografię oraz wszystkie w kategorii dokumentalnej

Elena

Frances Ha
Stany Zjednoczone
(US) 2012
87 min.

Noah Baumbach (1969)

Amerykański reżyser i scenarzysta. Autor ob-
sypanego nagrodami filmu „Walka żywiołów”
(2005) (nominacja do Oscara w kategorii
najlepszy scenariusz oryginalny, nagrody za
reżyserię i scenariusz na Festiwalu Filmo-
wym w Sundance, trzy nominacje do Złotych
Globów i do Independent Spirit Awards).
Autor scenariuszy pisanych we współpracy
z Wesem Andersonem: „Podwodne życie ze
Stevem Zissou” oraz „Fantastyczny Pan Lis”
(nominacja do Oscara w kategorii najlepszy
film animowany). Baumbach regularnie pisze
dla gazety New York Times, w humorystycznej
rubryce „Shouts and Murmurs”.

Filmografia|Filmography

2012 Frances Ha
2010 Greenberg
2007 Margot jedzie na ślub|Margot
at the Wedding
2005 Walka żywiołów|The Squid
and the Whale
1997 Zazdrośnik|Mr. Jealousy
1997 Impreza za imprezą|Highball
1995 Kicking and Screaming

reż|dir Noah Baumbach
prod|pro Noah Baumbach, Scott
Rudin, Lila Yacoub, Rodrigo Teixeira
scen|wr Noah Baumbach, Greta
Gerwig **zdj|ph** Sam Levy **muz|mus**
George Drakoulis **mon|ed** Jennifer
Lame **ob|cast** Greta Gerwig, Mickey
Sumner, Adam Driver **dys|dis** Best Film

„Uroczą” (Nisimazine), „inteligentna” (Movieplayer), „charyzmatyczna” (Cinevue) – Greta Gerwig („Zakochani w Rzymie”) w roli Frances Ha – niespełnionej tancerki, niepoprawnej optymistki, ujmującej neurotyczki. Nominowany do Oscara Noah Baumbach z lekkością twórców francuskiej Nowej Fali wprowadza nas w świat nowojorskich artystów, którzy poszukują swojej drogi.

Frances to kwintesencja radości życia i jednocześnie chodząca sprzeczność. Mieszka w Nowym Yorku, ale nie ma swojego mieszkania, jest tancerką, ale na co dzień nie tańczy, ze swoją najlepszą przyjaciółką Sophie właściwie nie rozmawia. Mierzy wysoko, nawet kiedy rzeczywistość brutalnie weryfikuje jej oczekiwania. Każdego dnia budzi się z nowym pomysłem na przyszłość i spontanicznie rzuca się w nieznane, zaraz po tym, jak kolejne z jej marzeń i snów okazują się niemożliwe do spełnienia.

Stories We Tell
Kanada
(CA) 2012
108 min.

Sarah Polley (1979)

Kanadyjska aktorka i reżyserka. Nie ukończyła
szkoły średniej. Jako aktorka zadebiutowała
w wieku pięciu lat rolą w „Magicznych świę-
tach”, ale prawdziwą popularność zyskała
kilka lat później za sprawą serialu „Droga do
Avonlea”. Szybko stała się ulubienicą niezal-
eżnych twórców – do roku 2005 zagrała m.in.
u Terry'ego Gilliana, Atoma Egoyana, Kathryn
Bigelow i Davida Cronenberga. W 1999 roku
zadebiutowała jako reżyser serią udanych
krótkometrażówek. Za swój pełnometrażowy
debiut „Daleko od niej” z 2006 roku zdobyła
nominację do Oscara za najlepszy scenariusz
oryginalny, ponadto film ten zdobył aż 42
nagrody.

Filmografia|Filmography

2012 Historie rodzinne|Stories We Tell
2011 Take This Waltz
2006 Daleko od niej|Away from Her
2002 All I Want for Christmas (krótki|short)
2001 I Shout Love (krótki|short)
1999 Don't Think Twice (krótki|short)
1999 The Best Day of My Life (krótki|short)

reż|dir Sarah Polley **prod|pro** Anita
Lee **scen|wr** Sarah Polley **zdj|ph** Iris Ng
muz|mus Jonathan Goldsmith
mon|ed Mike Munn **ob|cast** Michael
Polley, Sarah Polley, Peter Evans, Tom
Butler, Pixie Bigelow, Deirdre Bowen,
Mark Polley, Joanna Polley, John
Buchan **dys|dis** Gutek Film

Niezwykły, przełamujący gatunkowe konwencje film nominowanej do Oscara scenarzystki i reżyserki Sary Polley pokazuje, że prawda zawsze zależy od tego, kto ją przedstawia. Polley, w podwójnej roli filmowca i detektywa, prowadzi śledztwo, mające odkryć sekrety jej własnej rodziny. Rozmawia z wieloma osobami, otrzymując szczere, ale najczęściej sprzeczne odpowiedzi na te same pytania. „Historie rodzinne” w pasjonujący sposób odsłaniają kolejne warstwy rodzinnych mitów i wspomnień, by w końcu odkryć szokującą prawdę ukrywaną przez rodziców artystki. Przyglądając się swoim bliskim Polley udało się dotrzeć do tego, co stanowi istotę wszystkich rodzin: to pełen paradoksów, problemów i miłości tygiel przeciwieństw spleciony więzami, które trudno rozwiązać. Oryginalna narracja Polley sprawia, że „Historie rodzinne” to rodzaj eksperymentalnego filmu dokumentalnego.

2013 Toronto Film Critics Association Awards – Najlepszy film kanadyjski, Najlepszy dokument

Historie rodzinne

„Kino jest dla nas najważniejszą ze sztuk” Stowarzyszenie Filmowców Polskich

Chronimy prawa reżyserów, scenarzystów i innych autorów filmowych
polskich i zagranicznych

GEOFFREY RUSH
SYLVIA HOEKS
JIM STURGESS
DONALD SUTHERLAND

KOBIETA JEST JAK DZIEŁO SZTUKI

FILM GIUSEPPE TORNATORE, TWÓRCY CINEMA PARADISO

KONESER

MARILEA D'AMICO - MATTEO PASINI - **GIUSEPPE TONINOTTI** - THE BEST OF THE SILENT AGE - JIM STANGER - SYDRA WILKS - MICHAEL SCOTLAND - PHILIP
 SANTI TAMARON - **MASSIMO CASARINI** - **MASSIMO MARINELLI** - **MASSIMO RESIDUATI** - **JOHN WILSON** - **LAURENCE WATTS** - **FRANK CAPRARIO**
 W&L -

W KINACH

Soshite chichi ni naru|Like
Father, Like Son
Japonia
(JP) 2013
120 min.

Koreeda Hirokazu (1962)

Japoński reżyser i producent. Urodził się w 1962 roku w Tokio, gdzie w 1987 roku ukończył Uniwersytet Waseda. Zamierzał zostać pisarzem, jednak po studiach dołączył do TV Man Union, gdzie wyprodukował kilka nagradzanych na międzynarodowych festiwalach dokumentów. Zadebiutował w 1995 roku filmem „Maboroshi no hikari” oparty na powieści Miyamoto Teru, który miał swoją premierę w konkursie głównym na festiwalu w Wenecji. „Jak ojciec i syn” to czwarte dzieło tego twórcy prezentowane na festiwalu w Cannes.

Filmografia|Filmography

- 2013** Jak ojciec i syn|Soshite chichi ni naru|Like Father, Like Son
2011 Życzenie|Kiseki|I Wish
2009 Dmuchana lala|Kuuku Ningyō|Air Doll
2008 Ciągłe na lodzie|Aruitemo Aruitemo|Still Walking
2006 Hana yorima Naho|Hana
2004 Nikt nie wie|Dare mo shiranai|Nobody Knows
2001 Distance
1998 Wandafuru raifu|After Life
1996 Without Memory
1995 Maboroshi no hikari|Maborosi

reż|dir Koreeda Hirokazu
prod|pro Tatsuro Hatanaka, Chihiro Kamegama, Tom Yoda scen|wr Koreeda Hirokazu zdj|ph Takimoto Mikiya mon|ed Koreeda Hirokazu ob|cast Masaharu Fukuyama, Machiko Ono, Yōko Maki, Lily Franky, Jun Fubuki dys|dis Gutek Film

Rodzina Nonomiya dowiaduje się, że od sześciu lat wychowuje nie swoje dziecko - ich biologiczny syn został podmieniony z innym chłopcem w szpitalu. Szybko odnajdują drugą poszkodowaną rodzinę, również trapiącą przez emocjonalne rozdarcie i dylemat, który chłopiec jest teraz dla nich ważniejszy. Każdy rodzic czuje się przywiązany do dziecka, które przez lata wychowywał, jednocześnie mając potrzebę zajmowania się prawowitym potomkiem. Czułość i oddanie okazywane przez Midori wychowanemu przez nich chłopcu, nawet w momencie, gdy ta wie, że w rzeczywistości nie łączą ich żadne biologiczne więzy, skłania skupionego na karierze Ryotę do refleksji nad swoim ojcostwem. Koreeda przekuwa w swym kameralnym rodzinnym dramacie kontrowersyjny temat w subtelne rozważania nad naturą rodzicielstwa.

2013 MFF Cannes - Nagroda Jury, Nagroda Specjalna Jury Ekumenicznego

Jak ojciec i syn

Świat pod namiotem

23

PREMIERA

La migliore offerta|
The Best Offer
Włochy
(IT) 2013
124 min.

Giuseppe Tornatore (1956)

Włoski reżyser i scenarzysta. Urodził się w miejscowości Bagheria, nieopodal Palermo. Po wielu latach poświęconych pracy w teatrze, fotografii oraz produkcji licznych filmów dokumentalnych, zadebiutował jako reżyser w wieku zaledwie 29 lat. Był to film „The Professor”, do którego, wspólnie z Massimo De Rita, napisał również scenariusz. Międzynarodową sławę przyniosła mu produkcja „Cinema Paradiso”, która zdobyła Oscara za najlepszy film nieanglojęzyczny. Od tamtego momentu produkcje Tornatore regularnie zdobywały nagrody na międzynarodowych festiwalach filmowych.

Filmografia|Filmography

- 2013** Koneser|La migliore offerta|The Best Offer
2010 Leningrad
2009 Baaria|Baaria
2006 Nieznajoma|La Sconosciuta|The Unknown Woman
2000 Malena|Malèna
1998 1900: Człowiek legendy|La Leggenda del pianista sull'oceano|The Legend of 1900
1995 Sprzedawca marzeń|L'Uomo delle Stelle|The Star Man
1994 Czysta formalność|Una Pura formalità|A Pure Formality
1990 Wszyscy mają się dobrze|Stanno tutti bene|Everybody's Fine
1988 Cinema Paradiso|Nuovo cinema Paradiso
1986 Kamorysta|Il Camorrista|The Professor

reż|dir Giuseppe Tornatore
prod|pro Isabella Cocuzza, Arturo Paglia scen|wr Giuseppe Tornatore zdj|ph Fabio Zamarion muz|mus Ennio Morricone mon|ed Massimo Quaglia ob|cast Geoffrey Rush, Jim Sturgess, Sylvia Hoeks, Donald Sutherland, Philip Jackson, Dermot Crowley, Liya Kebede dys|dis Monolith Films

Virgil Oldman (Geoffrey Rush) jest samotnym człowiekiem kultury, którego niechęć do nawiązywania kontaktów z innymi ludźmi – zwłaszcza kobietami – pasuje do jego głębokiej obsesji na punkcie własnej pracy. Virgil jest bowiem profesjonalnym handlarzem antykami, który nigdy nie pozostawał w bliższej relacji z drugą osobą. Wyjątku nie stanowi nawet Robert (Jim Sturgess), jego bliski przyjaciel – młody, energiczny i niezwykle utalentowany restaurator urządzeń mechanicznych pochodzących z minionych epok. W dniu swoich sześćdziesiątych trzecich urodzin, Virgil otrzymuje telefon od młodej kobiety, która prosi go o rzeczową wycenę dzieł należących do jej rodziny. Kiedy ma dojść do ich pierwszego spotkania, tajemnicza dziewczyna nie zjawia się. Z nieznanых powodów kobieta nalega jednak, by doświadczony ekspert bliżej przyjrzał się jej sprawie.

Porywający „Koneser” jest filmem o sztuce, która jest wynikiem miłości oraz o miłości, która jest wytworem sztuki. Fascynacja piękną kobietą zmienia oblicze głównego bohatera – jego sposób postrzegania świata i otwartość na związki z innymi. Intryga, w którą jest wplątany, przypomina największe afery kryminalne. Świat sztuki przedstawiony w filmie jeszcze nigdy nie był tak ekscytujący.

2013 Nagrody David di Donatello – Najlepszy film, Najlepszy reżyser (Giuseppe Tornatore), Najlepsza muzyka (Ennio Morricone), Najlepsza scenografia (Maurizio Sabatini, Raffaella Giovannetti), Najlepsze kostiumy (Maurizio Millenotti), **2013 Włoskie Stowarzyszenie Dziennikarzy Filmowych** – Srebrne Wstęgi za Najlepszy film, Najlepszy montaż (Massimo Quaglia), Najlepszą scenografię (Maurizio Sabatini, Raffaella Giovannetti), Najlepszą muzykę (Ennio Morricone) i dla Najlepszego producenta (Isabella Cocuzza, Arturo Paglia)

Koneser

Peter Mettler (1958)

Urodzony w Toronto, kanadyjski reżyser i operator. Studiował na Uniwersytecie Ryerson w Toronto (1977-1982). W latach 80. XX wieku współpracował z innymi młodymi kanadyjskimi filmowcami: jest autorem zdjęć do pierwszych filmów Atoma Egoyana, Patricii Rozemy, Bruce'a McDonalda, Jeremy'ego Podeswy, Rona Manna. W swoim dokumentalno-eksperymentalnym kinie pochyla się nad zagadnieniami najwyższej wagi: industrializacją, sprawiedliwością i obojętnością przyrody („Obraz światła”), znaczeniem religijnych dogmatów („Hazard, bogowie i LSD”).

Filmografia|Filmography

- 2012** Koniec czasu. Wszystko zaczyna się teraz|The End of Time
2009 Hazard, bogowie i LSD|Gambling, Gods and LSD
1994 Obraz światła|Picture of Light
1992 Tectonic Plates
1989 The Top of His Head
1985 Eastern Avenue

The End of Time
 Szwajcaria
 (CH) 2012
 109 min.

reż|dir Peter Mettler **prod|pro** Brigitte Hofer, Cornelia Seidler, Ingrid Veninger, Gerry Flahive **scen|wr** Alexandra Gill, Peter Mettler **zdj|ph** Camille Budin, Peter Mettler, Nick de Pencier **muz|mus** Gabriel Scotti, Vincent Hänni **mon|ed** Peter Mettler, Roland Schlömer **ob|cast** Richie Hawtin, Peter Mettler **dys|dis** Against Gravity

„Koniec czasu. Wszystko zaczyna się teraz” to urzekające połączenie filmu dokumentalnego i spekulacji filozoficznej, poszerzające ludzkie horyzonty. Peter Mettler stworzył oszałamiający wizualnie obraz, w którym zastanawia się nad naturą czasu. Reżyser-filozof kieruje się raczej intuicją, a nie naukowymi obserwacjami. Pokazuje, że czas jest konceptem, który pozwoliliśmy sobie narzucić. W drodze poprzez świat i czas Mettler odnajduje niesamowite połączenia pomiędzy pozornie oddalonymi od siebie rzeczami: wzory malowideł w świątyni buddyjskiej przypominają kolorowy układ kręgów w tunelu CERN-u pod Genewą. Obrazując połączenia między pierwotnym mistycyzmem i najnowszymi odkryciami współczesnej nauki, „Koniec czasu. Wszystko zaczyna się teraz” staje się filmem dziwnie bliskim – jakby przypominającym zapomnianą już przez nas prawdę o świecie.

2013 FF Planete+ Doc – nominacja do nagrody Canon Cinematography Award za najlepsze zdjęcia w filmie dokumentalnym

Javier Rebollo (1969)

Hiszpański reżyser, urodzony w Madrycie. Absolwent Uniwersytetu Alcalá de Henares. W 1996 roku wspólnie z Lolą Mayo i Damiánem Parísem założył firmę produkcyjną Lolita Films, w ramach której wyprodukowane zostały jego filmy krótkometrażowe, powstałe we współpracy reżysera ze scenarzystką Lolą Mayo i aktorką Lolą Dueñas. Pełnometrażowy debiut Rebollo, „Co wiem o Loli” (2006), otrzymał nagrodę FIPRESCI MFF w Londynie. Za swój drugi film, „Kobieta bez fortepianu” (2009), został on wyróżniony m.in. główną nagrodą MFF w Los Angeles i Srebrną Muszlą dla najlepszego reżysera na MFF w San Sebastián.

Filmografia|Filmography

- 2013** Martwy i szczęśliwy|El muerto y ser feliz|The Dead Man and Being Happy
2009 Kobieta bez fortepianu|La mujer sin piano|Woman without piano
2006 Co wiem o Loli|Lo que sé de Lola|What I Know About Lola
2003 Spiając osobno|En camas separadas|In Separated Beds (krótki|short)
1999 El equipaje abierto|The Open Luggage (krótki|short)
1998 Hola, desconocido!|Hello, Stranger! (krótki|short)
1997 En medio de ninguna parte|In the Middle of No Part (krótki|short)

El muerto y ser feliz|The Dead Man and Being Happy
 Hiszpania, Argentyna, Francja
 (ES, AR, FR) 2012
 94 min.

reż|dir Javier Rebollo
prod|pro José Nolla, Lola Mayo, Damián París, Luis Miñarro
scen|wr Lola Mayo, Javier Rebollo, Salvador Roselli **zdj|ph** Santiago Racaj **mon|ed** Ángel Hernández Zoido **ob|cast** José Sacristán, Roxana Blanco, Valeria Alonso, Jorge Jelinek, Lisa Caligaris, Fermi Reixach, Vicky Peña, Carlos Lecuona **dys|dis** Urban Distribution International

Buenos Aires. Na najwyższym piętrze publicznego szpitala stary Hiszpan, który spędził połowę swojego życia w Argentynie, jest już u końca swoich dni: ciąży mu wiek i ciało, które wyniszczają trzy guzy. Twardy, ironiczny, ale w pewien sposób wrażliwy mężczyzna, emerytowany płatny zabójca, decyduje się na ucieczkę i zaopatrzony w morfinę wyrusza w drogę na północ przez całą Argentynę. Wkrótce jego pasażerką zostaje młoda dziewczyna, która będzie mu wiernie towarzyszyć przez dwa tysiące kilometrów podróży, przesyconej czarnym humorem.

2012 MFF San Sebastián - Nagroda FIPRESCI, Srebrna Muszla dla najlepszego aktora (José Sacristán), nominacja do Złotej Muszli; **2013 Nagroda Hiszpańskiej Akademii Sztuk Filmowych Goya** dla najlepszego aktora (José Sacristán); **2012 WFF** - udział w Konkursie Międzynarodowym

Martwy i szczęśliwy

Mahdi Fleifel (1979)

Palestyński filmowiec i artysta wizualny, zamieszkały w Londynie. Urodził się w Dubaju, dorastał w obozie dla uchodźców Ain el-Helweh w Libanie, później na przedmieściach Elsinore w Danii. W 2009 roku został absolwentem National Film and Television School (NFTS). W 2010 roku założył wspólnie z Patrickiem Cambellem firmę producencką Nakba Filmworks. Jego filmy krótkometrażowe były wyświetlane i nagradzane na ponad stu festiwalach filmowych na całym świecie. „Świat nie nasz” to pełnometrażowy debiut Fleifela.

Filmografia|Filmography

- 2012** Nie nasz świat|A World Not Ours
- 2009** Four Weeks (krótki|short)
- 2008** Arafat & I (krótki|short)
- 2004** Hamoudi & Emil (krótki|short)
- 2003** Shadi in the Beautiful Well (krótki|short)

A World Not Ours
Dania, Wielka Brytania,
Liban
(DK, UK, LB) 2012
93 min.

reż|dir Mahdi Fleifel **prod|pro** Mahdi Fleifel, Patrick Cambell **scen|wr** Mahdi Fleifel **zdj|ph** Mahdi Fleifel
muz|mus Jon Opstad **mon|ed** Michael Aaglund **ob|cast** Ahmad Mufleh Alaeddin, Said Mufleh Alaeddine, Hoda Fleifel, Mahdi Said Fleifel, Taleb Fleifel, Walid Taha, Colonel Khaled Taha
dys|dis MPM Film

Dla większości z nas nasza tożsamość jest czymś oczywistym - nie zastanawiamy się nad tym, kim jesteśmy, czy skąd pochodzimy. Nie dotyczy to jednak Palestyńczyków, których tożsamość jako mieszkańców kraju, który już nie istnieje, jest stale negowana lub poddawana próbie.

Film dokumentalny „Świat nie nasz” to intymny, pełny sentymentalnego humoru portret trzech pokoleń na wygnaniu, zamieszkałych w obozie dla uchodźców Ein el-Helweh w południowym Libanie. Wykorzystane w filmie osobiste nagrania, rodzinne archiwa i historyczne materiały filmowe sprawiają, że jest on poruszającym studium poczucia zakorzenienia, więzi rodzinnych i przyjacielskich. Kręony przez ponad dwadzieścia lat przez przedstawicieli kilku generacji tej samej rodziny film to coś więcej niż rodzinny portret - to próba zapisu tego, co zapominane, a co nie powinno zostać wymazane ze zbiorowej pamięci.

2013 Berlinale - Nagroda Publiczności w sekcji „Panorama” w kategorii film dokumentalny, Nagroda Pokojowa;
2013 KFF - Nagroda Jury Studenckiego Konkursu Dokumentalnego, Wyróżnienie Specjalne w międzynarodowym konkursie filmów dokumentalnych, nominacja do nagrody Złoty Róg

Świat pod namiotem

25

Mark Cousins (1965)

Irlandzki pisarz, reporter, reżyser i obieżyświat. Jest autorem reportaży i filmów dokumentalnych, uniwersyteckim wykładowcą, prowadził w telewizji programy o filmie, był wieloletnim dyrektorem artystycznym festiwalu filmowego w Edynburgu. W 2009 roku razem z Tildą Swinton zorganizował kino objazdowe. „The Story of Film – odyseja filmowa”, 15-godzinny film na podstawie jego książki o tym samym tytule, stał się międzynarodowym hitem festiwalowym.

Filmografia|Filmography

- 2013** Opowieść o dzieciach i filmie|A Story of Children and Film
- 2012** O czym jest ten film o miłości?|What Is This Film Called Love?
- 2011** The Story of Film – odyseja filmowa|The Story of Film: An Odyssey
- 2009** The First Movie
- 2008** First Impressions
- 2005** Cinema Iran
- 1994** I Know Where I'm Going! Revisited

A Story of Children and Film
Wielka Brytania
(UK) 2013
101 min.

reż|dir Mark Cousins **prod|pro** Mary Bell, Adam Dawtrey **scen|wr** Mark Cousins **zdj|ph** Mark Cousins, Marc Benoliel **muz|mus** Olivier Messiaen, Aljoscha Zimmermann **mon|ed** Timo Langer **dys|dis** Festival Agency / Hanway Films

Pierwszy na świecie film opowiadający o dzieciach w kinie. Pełen pasji, poetycki portret dziecięcych przygód – ich surrealizmu, samotności, radości, destrukcyjnych ciętóg. Opowiedziany poprzez 53 filmy z 25 krajów. Wspominane są takie klasyki, jak „E.T.” i „Czerwony balonik”, a także dziesiątki innych arcydzieł (wiele z nich wyreżyserowanych przez kobiety), które są niemal nieznane. Dokument łączy w sobie punkt widzenia dziecka zawarty w uznanym filmie Marka Cousinsa „The First Movie” z odwagą i świeżością jego trwającej 15 godzin „The Story of Film – Odysei filmowej”. „Opowieść o dzieciach i filmie” otwiera nasze oczy i stanowi jedyne w swoim rodzaju, przełomowe dzieło. Zarówno jeśli chodzi o celebrację dzieciństwa, jak też samego kina. Inspirację dla Cousinsa stanowiła autentyczna zabawa jego bratanka i bratanicy.

Opowieść o dzieciach i filmie

Sophie Fiennes (1967)

Angielska reżyserka i producentka filmowa. Jest córką fotografa Marka Fiennesa i pisarki oraz malarki Jini Fiennes (Jennifer Lash). Po studiach na Chelsea College of Art and Design, między 1987 a 1992 rokiem, pracowała jako kierowniczka produkcji ds. obiektów na planach zdjęciowych Petera Greenawaya. Od 1993 do 1995 roku była menedżerem choreografa Michaela Clarka. Trzy lata później zaczęła realizować własne dokumenty i krótkie metraże. Jest ceniona za oryginalny sposób obserwacji i silne wyczucie formy filmowej.

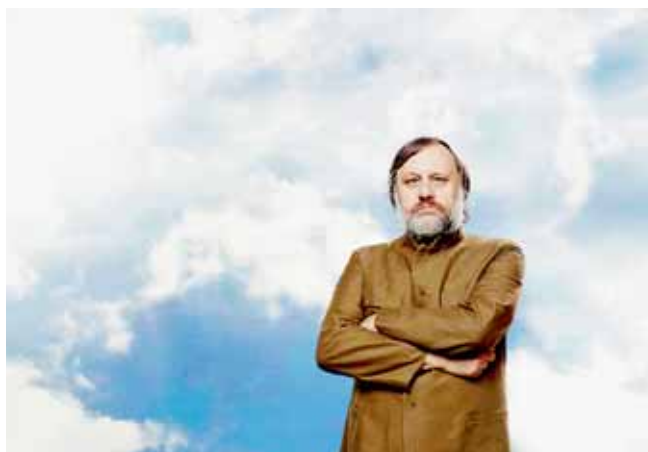
Filmografia|Filmography

- 2012** Perwersyjny przewodnik po ideologiach|The Pervert's Guide to Ideology
2012 Hopper Stories (krótki|short)
2010 Wasze miasta trawą zarosną|Over Your Cities Grass Will Grow
2006 Z-Boczona historia kina|The Pervert's Guide to Cinema
2002 Hoover Street Revival

Perwersyjny przewodnik po ideologiach

The Pervert's Guide to Ideology
 Wielka Brytania, Irlandia
 (UK, IE) 2012
 134 min.

reż|dir Sophie Fiennes
prod|pro Katie Holly, Martin Rosenbaum, James Wilson, Sophie Fiennes
scen|wr Slavoj Žižek **zdj|ph** Remko Schnorr **muz|mus** Magnus Fiennes
mon|ed Ethel Shepherd **ob|cast** Slavoj Žižek **dys|dis** Gutek Film

„Jesteśmy odpowiedzialni za nasze sny” – takim hasłem reklamowany jest najnowszy film Sophie Fiennes i Slavoj Žižka, będący kontynuacją „Z-Bocznej historii kina”. Formuła jest podobna do części pierwszej. Słynny słoweński psychoanalityk, marksista i filozof analizuje najważniejsze filmy światowego kina pod kątem zawartej w nich ideologii i nie oczywistych treści. Žižek wirtualnie wyrusza na plan tamtych filmów. Możemy zobaczyć go chociażby siedzącego na klozecie z „Full Metal Jacket” (1987) Stanleya Kubricka i w Korova Milka Bar z „Mechanicznej pomarańczy” (1971) tego samego reżysera. Uzbrojony w Jacquesa Lacana, krytyczny umysł i charakterystyczny angielski akcent, filozof zabiera nas na jedyną w swoim rodzaju filmoznawczą lekcję. Bohater dokumentu, gorliwy kinoman i miłośnik Alfreda Hitchcocka, analizuje filmy od „Triumfu woli” Riefenstahl z 1935 roku poczynając, aż po „Mrocznego rycerza” Nolana z 2008 roku.

Tomasz Wasilewski (1980)

Polski reżyser. Jest absolwentem łódzkiej PWSFTiT oraz stołecznej Akademii Filmu i Telewizji. Współpracował z firmą Zentropa International Polska przy filmach „Antychryst” Larsa von Triera i „Kobieta, która pragnęła mężczyzny” Pera Fly’a. Był asystentem reżysera w „33 scenach z życia” Małgorzaty Szumowskiej. Jest także autorem teledysków do utworu „Kolejka po miłość” zespołu Analog, „Czas” zespołu Dive 3D, „Paradox” hip-hopowego solisty FU. Za swój debiut pełnometrażowy, film „W sypialni”, był nominowany do Złotych Lwów na festiwalu w Gdyni.

Filmografia|Filmography

- 2013** Płynące wieżowce|Floating Skyscrapers
2012 W sypialni|In a Bedroom

Floating Skyscrapers
 Polska
 (PL) 2013
 93 min.

reż|dir Tomasz Wasilewski
prod|pro Roman Jarosz, Izabela Igel
scen|wr Tomasz Wasilewski
zdj|ph Kuba Kijowski **muz|mus** Baasch
mon|ed Aleksandra Gowin **ob|cast** Mateusz Banasiuk, Marta Nieradkiewicz, Bartosz Gelner, Katarzyna Herman, Olga Frycz, Iza Kuna, Mirosław Zbrojewicz **dys|dis** Alter Ego Pictures

Główny bohater – Kuba (Mateusz Banasiuk) to młody chłopak, który mieszka razem z matką (Katarzyna Herman) i swoją dziewczyną, Sylwią (Marta Nieradkiewicz). Z pozoru życie Kuby wydaje się jasne i poukładane. Mieszka z dziewczyną, którą kocha, studiuje na AWF-ie. Trenuje pływanie, jest jednym z najlepiej zapowiadających się zawodników i głównych faworytów do udziału w zbliżających się zawodach. Poza tym prowadzi normalne życie, jak jego rówieśnicy. Na jednej z imprez poznaje Michała (Bartosz Gelner). Między chłopakami rodzi się silna emocjonalna więź. Kuba nieoczekiwanie odkrywa fascynację mężczyzną. Prerażony uczuciami, które się w nim budzą, nie potrafi odnaleźć się w nowej dla siebie sytuacji. Jego, wydawałoby się, stały i silny związek z Sylwią wyraźnie się komplikuje...

Współczesna, uniwersalna historia o dojrzewaniu, poszukiwaniu własnej tożsamości oraz akceptacji siebie i innych. Film o mocnym ładunku emocjonalnym, poruszający temat, który przełamuje tabu.

2013 MFF w Karlowych Warach – Nagroda Główna w konkursie „East of the West”

Płynące wieżowce

Jacob Dammas (1968)

Urodził się w Kopenhadze, w Danii jako syn polskich emigrantów. Ukończył podyplomowy kurs dokumentalny w Mistrzowskiej Szkole Filmowej Andrzeja Wajdy (2005-2006), gdzie rozwijał film pod tytułem: „Kredens” (2007). „Pomorskie iluzje” są jego debiutem pełnometrażowym. Studiował komunikację na Uniwersytecie Roskilde w Danii (1998-2005). Jacob należy do „Polskich Bastardów”, grupy filmowej pod skrzydłami Grażyny Torbickiej i Tadeusza Sobolewskiego, stworzonej przez 3 młodych reżyserów filmowych: Jacoba Dammasa, Leifa Igara Devolda i Rafaela Lewandowskiego.

2009 ABCinema (krótki|short)

2007 Kredens|A Cupboard (krótki|short)

Helge Renner (1972)

Urodzony w Kiel, w Niemczech, dorastał w polskiej wsi Flintbek. Mieszkający w Berlinie filmowiec i producent. Studiował Communication Design na Uniwersytecie w Essen oraz kulturoznawstwo, socjologię, nauki polityczne i filozofię na Uniwersytecie Humboldta w Berlinie, a także Communication Studies na Uniwersytecie Roskilde w Danii. Współzałożyciel sieci produkcyjnej „granza”.

2005 Mika's Way (krótki|short)

2004 Ein Verrissenes Dings (krótki|short)

Polish Illusions
Polska, Niemcy, Dania,
Francja
(PL, DE, DK, FR) 2012
74 min.

reż|dir Jacob Dammas, Helge Renner **prod|pro** Jacob Dammas, Helge Renner, Josefina Jarmuzewska **scen|wr** Jacob Dammas, Helge Renner **zdj|ph** Jacob Dammas, Helge Renner **muz|mus** Martin Bennebo, Marek Biliński, Hipolit Woźniak **mon|ed** Jacob Dammas, Helge Renner **ob|cast** Mark Buller, Jan Konstantynow, Michał „Mike” Niewczas

Emerytowany pilot helikoptera Amerykanin Mark Buller po służbie w Niemczech osiedlił się w nadbałtyckim miasteczku Darłowie, aby znaleźć tam dom dla swojej ciągle rosnącej kolekcji pojazdów wojskowych oraz ostatni brakujący element – żonę. Młody Michał Niewczas, albo po prostu „Mike”, jak ten woli być nazywany, staje się prawą ręką i wielbicielem Amerykanina i angażuje się w pomoc w zrealizowaniu jego wymarzonej emerytury. Na drugim końcu miasta, 82-letni lokalny iluzjonista Jan Konstantynow wcale nie planuje emerytury i dalej walczy o pozostanie na scenie, gdzie czarował przez niemal pół wieku. Czy magia i rzeczywistość pomogą im trzem odnaleźć swoje miejsce w życiu?

Pomorskie Iluzje

Świat pod namiotem

27

Mike Lerner

Brytyjski reżyser i producent. Karierę w przemyśle filmowym rozpoczął ponad 25 lat temu. W swoim dorobku producenckim ma filmy dokumentalne, m.in. „Afghan Star” z 2009 roku, nagrodzony Nagrodą Publiczności dla najlepszego filmu dokumentalnego podczas festiwalu w Sundance oraz „Hell And Back Again” z 2011 roku, nominowany do Oscara i nagrodzony Nagrodą Jury dla najlepszego filmu dokumentalnego festiwalu w Sundance w 2011 roku. „Pussy Riot. Modlitwa punka” to jego debiut reżyserski.

Filmografia|Filmography

2013 Pussy Riot. Modlitwa punka|Pussy Riot. A Punk's Prayer

Maxim Pozdorovkin

Rosyjski reżyser i producent. Jego pełnometrażowy debiut filmowy, „Capital” (2009), to współczesna symfonia wielkiego miasta, przedstawiająca Astanę, stolicę Kazachstanu. Obecnie pracuje nad filmem dokumentalnym o handlarzu bronią Viktorze Boucie.

Filmografia|Filmography

2013 Pussy Riot. Modlitwa punka|Pussy Riot. A Punk's Prayer

2009 Capital

Pussy Riot. A Punk's Prayer
Rosja, Wielka Brytania
(RU, UK) 2013
86 min.

reż|dir Mike Lerner, Maxim Pozdorovkin **prod|pro** Mike Lerner, Maxim Pozdorovkin **zdj|ph** Antony Butts **muz|mus** Simon Russell, Pussy Riot **mon|ed** Simon Barker, Esteban Uyarra, Pax Wassermann **ob|cast** Mariya Alyokhina, Natalia Alyokhina, Mark Fegin, Nikolai Polozov **dys|dis** Against Gravity

Zimą 2011 roku, po kontrowersyjnym przebiegu wyborów w Rosji, Władimir Putin został ponownie wybrany na prezydenta. W odpowiedzi na to setki tysięcy Rosjan wyszło na ulice, aby podać w wątpliwość legalność wyborów, a tym samym legitymację Putina do rządów. Wśród protestujących były trzy młode radykalne feministki: Nadia, Masza i Katia, założycielki zespołu punkowego Pussy Riot. W kolorowych kominiarkach na głowach, pończochach i letnich sukienkach weszły 21 lutego 2012 roku do słynnej cerkwi św. Ducha w Moskwie i zaczęły satyryczny performance, śpiewając: „Święta Matko, wygnaj Putina”. Po czterdziestu sekundach zostały aresztowane. Wytoczono im pokazowy proces, oskarżono o „szerzenie nienawiści religijnej” i zagrożono siedmioletnim wyrokiem więzienia. Film jest kroniką tego „małego” aktu protestu, który zdobył rozgłos na całym świecie i stał się symbolem walki z opresyjnym reżimem. Nadając tej antyputinowskiej rebelii ludzką twarz, reżyserzy podążają za trzema młodymi kobietami, które – zdumione reakcją władzy – za kratami więzienia pozostają gotowe bronić swoich racji.

2013 FF w Sundance - Nagroda Specjalna Jury, nominacja do Nagrody Głównej Jury; **2013 FF Planete+ Doc** - nominacja do Nagrody Millenium, udział w konkursie głównym

Pussy Riot. Modlitwa punka

CAMERIMAGE

21. MIĘDZYNARODOWY FESTIWAL SZTUKI AUTORÓW ZDJĘĆ FILMOWYCH

BYDGOSZCZ, 16 - 23.11.2013

więcej informacji: www.camerimage.pl

www.facebook.com/camerimage

FESTIWAL ZORGANIZOWANY Z UDZIAŁEM ŚRODKÓW URZĘDU MIASTA BYDGOSZCZY, MINISTRA KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO I POLSKIEGO INSTYTUTU SZTUKI FILMOWEJ

Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego.

POLSKI INSTYTUT SZTUKI FILMOWEJ
POLSKA FILMOWA INSTYTUCJA

cinearte

ICG
MAGAZINE

movieScope

WYDARZENIE WSPÓLFINANSOWANE ZE ŚRODKÓW EUROPEJSKIEGO FUNDUSZU ROZWOJU REGIONALNEGO W RAMACH REGIONALNEGO PROGRAMU OPERACYJNEGO WOJEWÓDZTWA KUJAWSKO - POMORSKIEGO NA LATA 2002 - 2013 ORAZ BUDŻETU WOJEWÓDZTWA KUJAWSKO - POMORSKIEGO

PROGRAM REGIONALNY
NARODOWA STRATEGIA SPÓJNOŚCI

www.mojregion.eu

WOJEWÓDZTWO
KUJAWSKO-POMORSKIE

UNIA EUROPEJSKA
EUROPEJSKI FUNDUSZ
ROZWOJU REGIONALNEGO

Moja region w Europie

Biuro Festiwalowe: Fundacja TUMULT, Rynek Nowomiejski 28, 87-100 Toruń, tel. +48 566210019, fax +48 566522197, e-mail: office@camerimage.pl

Shirley - wizje rzeczywistości

Shirley - Visions of Reality
Austria
(AT) 2013
93 min.

Gustav Deutsch (1952)

Austriacki reżyser, artysta, architekt, muzyk i fotograf. Studiował architekturę na Uniwersytecie Technicznym w Wiedniu (1970-1979). Członek grup artystycznych Medienwerkstatt Wien (1980-1983), „Der Blaue Kompressor – Floating & Stomping Company” (od 1983), „D&S” (wspólnie z Hanną Schimek, od 1984). W latach 80. XX wieku zaczął kręcić filmy konstruowane zgodnie z zasadami found footage, której to estetyce pozostał wierny na dalszych etapach swojej twórczości. Od 1996 roku Deutsch pracuje nad serią „Film ist” będącą holdem, a zarazem krytyką sztuki kinematograficznej.

Filmografia/Filmography

- 2013** Shirley - wizje rzeczywistości
Shirley - Visions of Reality
2009 FILM.TO. dziewczyna i pistolet
Film ist a Girl & a Gun/Film is a Girl & a Gun
2005 Welt Spiegel Kino/World
Mirror Cinema
1999 Film ist. 7 - 12/Film is. 7 - 12

reż|dir Gustav Deutsch
prod|pro Gabriele Kranzelbinder
scen|wr Gustav Deutsch **zdj|ph** Jerzy Palacz **muz|mus** Christian Fennesz, David Silvian **mon|ed** Gustav Deutsch
ob|cast Stephanie Cumming, Christoph Bach, Florentin Groll, Elfriede Irral, Tom Hanslmaier **dys|dis** Stowarzyszenie Nowe Horyzonty

Biorąc sobie za cel dialog malarstwa z kinem, Gustav Deutsch ożywił trzynaście obrazów amerykańskiego realisty, Edwarda Hoppera, by opowiedzieć o fikcyjnej postaci, „namalować” portret kobiety, której myśli i emocje prowadzą widzów przez XX-wieczną historię Ameryki, od lat 30. do 60. Tytułowa Shirley to atrakcyjna, charyzmatyczna i wyemancypowana aktorka, którą wykonywany zawód zaznajomił z mechanizmami odtwarzania rzeczywistości, zachęcił do kwestionowania jej zastanego kształtu i kreowania go według własnego uznania. Kobieta chce wpływać na bieg historii, nie akceptuje rzeczywistości Wielkiego Kryzysu, ery McCarthy'ego i nienawiści na tle rasowym, podważa konwenanse, kontestuje role przypisane kobiecie przez czasy, w których żyje. Film „Shirley - wizje rzeczywistości” zachwyca swoją wizualną stroną. Autorem zdjęć do filmu jest pochodzący z Polski operator, Jerzy Palacz, zaś pieczę nad koncepcją koloru trzymała stała współpracowniczka Deutscha, malarka Hanna Schimek, która jest też autorką wykorzystanych w filmie iluzjonistycznych obrazów.

Świat pod namiotem

29

Side by Side
Stany Zjednoczone
(US) 2012
99 min.

Christopher Kenneally (1970)

Amerykański producent i reżyser. Zaczął pracę w przemyśle filmowym w 1988 roku. Pracował intensywnie jako reżyser, scenarzysta i producent wielu filmów, w tym niezależnych fabuł i dokumentów. Łączył te trzy funkcje również na planie dokumentu „Crazy Legs Conti: Zen and the Art of Competitive Eating”, który miał premierę na Tribeca Film Festival. Przygotowuje właśnie na podstawie własnego scenariusza pełnometrażowy film o nastoletnim graffitiarzu z Coney Island, zwanym „Green Dolphin”.

Filmografia/Filmography

- 2012** Side by Side
2009 Looking Out for Number One (krótki/short)
2004 Crazy Legs Conti: Zen and the Art of Competitive Eating

reż|dir Christopher Kenneally
prod|pro Keanu Reeves, Justin Szlasa
scen|wr Christopher Kenneally
zdj|ph Chris Cassidy **muz|mus** Bill Ryan, Brendan Ryan **mon|ed** Malcolm Hearn, Mike Long **ob|cast** James Cameron, David Fincher, Martin Scorsese, David Lynch, Steven Soderbergh, Anthony Don Mantle, Wally Pfister, Dick Pope, Michael Ballhaus **dys|dis** Tribeca Films / Camerimage

„Side by Side” to nowy dokument, którego producentem jest sam Keanu Reeves. Film porusza temat niezwyklej rewolucji, jaką było odejście od taśm celuloidowych na rzecz technologii cyfrowej. Dokument składa się z licznych wywiadów z reżyserami, autorami zdjęć, studentami szkół filmowych, producentami, technikami, montażystami i właścicielami sieci kinowych. Przedstawiciele branży rozmawiają tu o wszelkich aspektach produkcji - zdjęciach, montażu, efektach wizualnych, korekcie koloru, dystrybucji i archiwizacji. Nastąpiła era, w której technologie cyfrowa i fotochemiczna współistnieją na rynku, a „Side by Side” jest próbą sporządzenia swego rodzaju bilansu zysków i strat oraz udzielenia odpowiedzi na pytanie: „co przyniesie jutro?”. Część materiału wykorzystana w filmie została zrealizowana na Festiwalu Plus Camerimage 2010 w Bydgoszczy. Wśród rozmówców znajdują się między innymi James Cameron, David Fincher, Martin Scorsese, David Lynch, Steven Soderbergh, i tacy operatorzy jak Anthony Don Mantle, Wally Pfister, Dick Pope i Michael Ballhaus.

Side by Side

Ritesh Batra (1979)

Reżyser i scenarzysta. Pochodzi z Mumbaju (Indie). Studiował w Tisch School of the Arts (do 2010 roku). W 2009 roku jego scenariusz „The Story of Ram” brał udział w warsztatach Sundance Screenwriters and Directors. Jego krótkie metraże wyświetlane były na wielu międzynarodowych festiwalach. Ostatni, nakręcony w języku arabskim „Café Regular, Cairo” z 2012 roku zdobył 12 nagród, w tym FIPRESCI na festiwalu w Oberhausen i wyróżnienia jury na festiwalu w Tribeca i Chicago. „Smak curry” to jego pełnometrażowy debiut.

Filmografia|Filmography

2013 Smak curry|Dabba|The Lunchbox
2012 Café Regular, Cairo (krótki|short)
2010 Gareeb Nawaz's Taxi (krótki|short)
2008 The Morning Ritual (krótki|short)

Dabba|The Lunchbox
 Indie, Francja, Niemcy,
 Stany Zjednoczone
 (IN, FR, DE, US) 2013
 104 min.

reż|dir Ritesh Batra **prod|pro** Guneet
 Monga, Anurag Kashyap, Arun Ranga-
 chari, Nina Lath Gupta
scen|wr Ritesh Batra **zdj|ph** Michael
 Simmonds Editor, John Lyons
muz|mus Max Richter **mon|ed** John
 Lyons **ob|cast** Irrfan Khan, Nimrat Kaur,
 Nawazuddin Siddique
dys|dis Gutek Film

Dabbawallahs to ponad pięćotysięczna grupa profesjonalnych dostarczycieli jedzenia do biur („dabba”) na terenie Mumbaju. Każdego poranka transportują oni gorące posiłki, przygotowane przez Hindusi dla swoich mężów, prosto do ich miejsc pracy. Mimo że Dabbawallahs to w większości analfabeci, skomplikowany system oznaczeń pozwala na dostarczanie jedzenia prawie bez omyłek - analiza przeprowadzona na Uniwersytecie Harvarda dowiodła, że tylko jedna na osiem milionów przesyłek trafia do złego adresata. „Smak curry” to opowieść o jednej z takich paczek. Połączy ona zaniedbaną młodą żonę Ilę, która chce odzyskać zainteresowanie męża, gotując mu przepyszne obiady oraz Sajaana, zrezygnowanego wdowca w średnim wieku. Przeznaczony dla męża kobiety posiłek trafi w ręce Sajaana, przypominając mu, że życie ma smak. Mężczyzna zwróci pojemnik na jedzenie z liścikiem w środku, chcąc poznać twórczynię tak znakomitego curry.

2013 MFF w Cannes - Nagroda Publiczności Międzynarodowego Tygodnia Krytyki; **2012 CineMart w Rotterdamie** - Specjalne Wyróżnienie Jury; **2012 MFF w Berlinie** - udział w Berlinale Talent Project Market

James Toback (1944)

Absolwent uniwersytetów Harvarda i Columbi. Dziennikarz i wykładowca, karierę w przemyśle filmowym rozpoczął jako scenarzysta. W swoich filmach często poruszał kontrowersyjne wątki autobiograficzne - zmagania z uzależnieniem od hazardu, niepokonany apetyt seksualny. Wielokrotnie odradzał się po kasowych porażkach reżyserowanych przez siebie filmów, ostatni raz triumfalnie powracając dokumentem „Tyson”, uhonorowanym Regard Knockout Award na festiwalu w Cannes w 2008 roku.

Filmografia|Filmography

2012 Uwiedź i porzuć|Seduced and Abandoned
2008 Tyson
2004 Milion za noc|When Will I Be Loved
1999 Czarne i białe|Black & White
1989 The Big Bang
1987 Podrywacz artysty|The Pick-up Artist
1982 Miłość i pieniądze|Love & Money
1978 Palce|Fingers

Seduced and Abandoned
 Stany Zjednoczone
 (US) 2012
 100 min.

reż|dir James Toback **prod|pro** Michael
 Mailer, Alec Baldwin, Alan Hellene
scen|wr James Toback **zdj|ph** Ruben
 Sluijter **muz|mus** Dmitri Shostakovich
mon|ed Aaron Yanes **ob|cast** Alec
 Baldwin, Martin Scorsese, Bernardo
 Bertolucci, Ryan Gosling, Jessica
 Chastain, Francis Ford Coppola, Roman
 Polański, James Toback
dys|dis Festival Agency / Hanway Films

Żywa legenda aktorstwa Alec Baldwin i reżyser James Toback zabierają nas w przeżabną i pełną przeszkód wyprawę, której celem jest zebranie funduszy na ich kolejny film pełnometrażowy. Lawirując między reżyserami, producentami i gwiazdami w rodzaju Ryana Goslinga, dostarczają nam unikalnego spojrzenia na to, co dzieje się za kurtyną największego i najbardziej ociekającego glamouru festiwalu filmowego na świecie. Naświetlają słodko-gorzkie relacje, jakie filmowcy mają z Cannes i biznesem filmowym. W filmie wypowiadają się między innymi artyści tej miary, co Martin Scorsese, Bernardo Bertolucci, Roman Polański oraz aktorka Jessica Chastain, a także luminarze przemysłu dystrybucyjnego. Cyniczne zderzenie twórczej inwencji i oryginalności z bezlitosnymi słupkami i cyframi pokazuje, że uwodzieński świat kina jest bardzo kapryśny: przyjmuje kolejne talenty równie szybko, jak je potem potrafi porzucić.

Uwiedź i porzuć

For making movies in Poland

DIVERSITY OF LOCATIONS AND FULL STATE-OF-THE-ART FACILITIES
QUALIFIED TECHNICAL STAFF AND COMPETITIVE PRICING

www.filmcommissionpoland.pl

Katarzyna Klimkiewicz (1977)

Polska reżyserka. Jest absolwentką PWSFTviT w Łodzi i Binger Film Lab w Amsterdamie. Od 2000 roku współpracuje z Telewizją Polską (m.in. „Labirynt Krystiana Lupy” z 2003 roku). Zrealizowany wspólnie z Andrew Friedmanem krótki dokument „Wasserschlacht: The Great Border Battle” został uhonorowany Berlin Today Award w 2007 roku. Jej krótki metraż „Hanoi-Warszawa” w jej reżyserii z 2009 roku jest laureatem wielu międzynarodowych nagród. Został też uznany za najlepszy film krótkometrażowy 2010 roku przez Europejską Akademię Filmową.

Filmografia|Filmography

- 2013** Zaślepiona|Flying Blind
2009 Hanoi-Warszawa (krótki|short)
2009 Nic do stracenia|Nothing to Lose (krótki|short)
2007 Wasserschlacht: The Great Border Battle (krótki|short)
2003 Labirynt Krystiana Lupy|Krystian Lupa's Labyrinth (krótki|short)

Flying Blind
Wielka Brytania
(UK) 2013
88 min.

reż|dir Katarzyna Klimkiewicz
prod|pro Alison Sterling
scen|wr Naomi Wallace, Bruce McLeod, Caroline Harrington **zdj|ph** Andrzej Wojciechowski **muz|mus** Jon Wygens
mon|ed Ewa J. Lind **ob|cast** Helen McCrory, Najib Oudghiri, Kenneth Cranham, Tristan Gemmill, Sherif Eltayeb, Philippa Howard
dys|dis Alter Ego Pictures

Frankie (wspaniała rola Helen McCrory) ma czterdzieści kilka lat i poukładane życie. Jako inżynierka zajmuje się konstruowaniem bezzałogowych myśliwców. Pewnego dnia poznaje Kahila (Najib Oudghiri), młodego algiersko-francuskiego studenta, a między dwójką zupełnie różnych ludzi pojawia się erotyczna fascynacja. Niewinny romans wkrótce przeradza się w poważniejsze uczucie. Okazuje się jednak, że jej kochanek podejrzany jest o kontakty z terrorystami, a dotąd bezpieczne życie kobiety staje się ciągiem trudnych decyzji i balansowania na granicy prawa. „Zaślepiona” to historia, w której tajemnice państwowe, kwestie rasowe, polityka i lojalność spletają się z namiętną, obsesyjną miłością.

Nakręcony w Wielkiej Brytanii debiut Katarzyny Klimkiewicz zebrał świetne recenzje w kraju i za granicą. Jest on znakomitym przykładem inteligentnego, unikającego zaszkladkowania kina gatunkowego. Po raz kolejny reżyserka współpracuje z operatorem Andrzejem Wojciechowskim, którego zdjęcia nadają „Zaślepionej” niepowtarzalny styl.

2012 FF w Bath – Nagroda Publiczności, **2013 Koszaliński Festiwal Debiutów Filmowych „Młodzi i Film”** – Grand Prix „Wielki Jantar” za „zdecydowanie najlepszy debiut tegorocznego festiwalu”, Nagroda Dziennikarzy, Nagroda im. Stanisława Różewicza za reżyserię dla Katarzyny Klimkiewicz

Maciej Adamek (1968)

Absolwent wydziału reżyserii PWSFTviT w Łodzi i filologii polskiej na Uniwersytecie Gdańskim. Wielokrotnie nagradzany twórca filmów dokumentalnych. Jego filmy takie jak „I nie opuszczę cię aż do śmierci”, „Konkurs”, „W drodze”, „Powrót”, „Jestem”, a zwłaszcza „Życie przed tobą” były pokazywane na kilkuset festiwalach na całym świecie i zdobyły około 50 nagród, m.in.: w Monachium, Nowym Jorku, Palm Springs, San Francisco, Waszyngtonie, Sydney i Toronto. „Zdjęcie” jest jego debiutem fabularnym. Film miał światową premierę na Festiwalu Filmowym w Montrealu, gdzie otrzymał drugą nagrodę „Srebrny Zenit” w kategorii debiutów.

Filmografia|Filmography

- 2012** Zdjęcie|The Photograph
2010 Gry i zabawy dziecięce|Kids Play (krótki|short)
2006 Fabryka|Factory (krótki|short)
2005 W drodze|On the Road (krótki|short)
2004 Jestem|I am (krótki|short)
2003 Życie przed tobą|Life to Live (krótki|short)
2003 Powrót|Return (krótki|short)
2002 Konkurs|Contest (krótki|short)
2001 Co dzień bliżej nieba (krótki|short)
1999 I nie opuszczę cię aż do śmierci|And I Will Not Leave You Until I Die (krótki|short)

The Photograph
Polska, Niemcy, Węgry
(PL, DE, HU) 2012
82 min.

reż|dir Maciej Adamek
prod|pro Radosław Styś, Anna Fertak
scen|wr Maciej Adamek **zdj|ph** Tomasz Michałowski **muz|mus** Andrzej Izdebski **mon|ed** Sławomir Goździk
ob|cast Maciej Łagodziński, Karolina Gorczyca, Antoni Pawlicki, Stanisława Celińska, Andrzej Chyra, Aleksandra Konieczna, Beata Kawka, Marek Litewka, Władysław Kowalski

„Zdjęcie” opowiada historię 17-letniego Adama, który po znalezieniu w domu starej fotografii swojej matki z obcym mężczyzną, stara się dowiedzieć, kto tak naprawdę jest jego ojcem. To także opowieść o pierwszej miłości, zdradzie i zetknięciu ze śmiercią.

Scenariusz „Zdjęcia” autorstwa Macieja Adamka wygrał w 2006 roku polską edycję konkursu Hartley-Merril (obecnie Script Pro), organizowanego przez Szkołę Wajdy i zajął III miejsce w światowym finale tego konkursu.

2012 WFF w Montrealu – „Srebrny Zenit” w Konkursie Debiutów Filmowych, **2013 Koszaliński Festiwal Debiutów Filmowych „Młodzi i Film”** – Nominacja do „Wielkiego Jantara” za najlepszy debiut pełnometrażowy

► NINATEKA

filmy > spektakle > koncerty

teatr

dokumenty

muzyka

animacja

o kulturze

sztuka

media i technologie

Oglądaj i słuchaj
na **www.ninateka.pl**

NARODOWY
INSTYTUT
AUDIOWIZUALNY

Nagroda LUX Parlamentu Europejskiego

Wspierając kulturę i tożsamość europejską

Pokaz filmu „Nazywam się Li”, laureata nagrody filmowej LUX z 2012 roku, jest organizowany we współpracy z Biurem Informacyjnym Parlamentu Europejskiego w Polsce.

Nagroda filmowa LUX, ustanowiona przez Parlament Europejski w 2007 roku, ma na celu wyróżnienie filmów, które promują kultury państw europejskich, pokazują ich różnorodność, a jednocześnie wspólne wartości, ważne dla wszystkich Europejczyków. Filmy konkurujące o nagrodę LUX traktują o ważnych dla obywateli Unii Europejskiej sprawach dotyczących ich codziennego życia, postaw, przekonań i dążeń oraz poszukiwań własnej tożsamości.

Ustanawiając nagrodę LUX Postowie do Parlamentu Europejskiego postanowili wesprzeć dystrybucję filmów europejskich, gdyż to właśnie dystrybucja była i jest „piętą achillesową” kinematografii na Starym Kontynencie. Jedną z głównych barier dystrybucyjnych jest wielojęzyczność europejskich widzów. Dlatego film - laureat Nagrody LUX nie otrzymuje bezpośrednio gratyfikacji finansowej. PE finansuje produkcję napisów we wszystkich 23 językach urzędowych UE oraz dostosowanie filmu do potrzeb osób słabo widzących i niedosłyszących.

Więcej informacji: www.luxprize.eu

Od czasu jej ustanowienia w 2007 roku nagrodę LUX otrzymały następujące filmy:

Na krawędzi nieba | Auf der anderen Seite reż. Fatih Akin (2007),
Milczenie Lorny | Le silence de Lorna, reż. Jean-Pierre i Luc Dardenne (2008)
Witamy | Welcome, reż. Philippe Lioret (2009).
Obca | Die Fremde, reż. Feo Aladag (2010).
Śniegi Kilimandżaro | Les neiges du Kilimandjaro, reż. Robert Guediguian (2011)

Nagrodę LUX Parlamentu Europejskiego w 2012 roku otrzymał film:

Nazywam się Li | Io sono Li, reż. Andrea Segre (2011)

PARLAMENT EUROPEJSKI
Biuro Informacyjne w Polsce

Andrea Segre (1976)

Włoski reżyser filmów fabularnych i dokumentalnych. Doktor socjologii komunikacji, wykłada na Uniwersytecie w Bolonii. Założyciel stowarzyszenia ZaLab, w ramach którego rozwija działalność producencką i warsztatową. Od ponad dziesięciu lat zajmuje się tematem migracji i międzynarodowej solidarności. Jego filmy dokumentalne dotyczą również problemu marginalizacji grup etnicznych i narodowych: cygańskiej („Lo ster minio di popoli zingari” z 1998), w szczególności na pograniczu Europy i Afryki („Dio era un musicista” z 2005).

Filmografia|Filmography

2012 Mare chiuso

2011 Nazywam się Li|Io sono Li|Sun Li and the Poet

2010 Il sangue verde|The Green Blood

2009 Magari le cose cambiano|Maybe Things Change

2008 Come un uomo sulla terra|Like a Man on Earth

2006 Checosamanca

Io sono Li|
Shun Li and the Poet
Francja, Włochy
(FR, IT) 2011
96 min.

reż|dir Andrea Segre **prod|pro** Nicola Rosada, Francesca Feder, Francesco Bonsembiante **scen|wr** Andrea Segre, Marco Petenello **zdj|ph** Luca Bigazzi **muz|mus** François Couturier **mon|ed** Sara Zavarise **ob|cast** Zhao Tao, Rade Sherbedgia, Marco Paolini, Roberto Citran, Giuseppe Battiston **dys|dis** Adrana Chiesa Ent.

Studium niespodziewanej więzi, powstałej pomiędzy Shun Li, imigrantką z Chin, a Bepim, nazywanym „Poetą”. Młoda kobieta porzuca pracę w fabryce tekstyliów pod Rzymem i zatrudnia się w tawernie w małym miasteczku, położonym przy weneckiej lagunie. Wszystkie jej niespodziewane decyzje podejmowane są w jednym celu: kobieta pragnie sprowadzić do Włoch swojego małego synka, pozostawionego w jej rodzinnym kraju. Włoska tawerna to męski świat, tradycyjne miejsce spotkań miejscowych rybaków - ludzi, którzy urodzili się i umrą w tym samym miasteczku. Wśród nich znajduje się również stary Bepi, imigrant pochodzenia słowiańskiego, który przeniósł się do Wenecji jeszcze w czasach swojej młodości. Nić porozumienia, która połączy Shun Li i „Poetę” będzie dla nich ulgą w ich samotności, niemy dialogiem pomiędzy kulturami, tak różnymi, a w rzeczywistości nie tak odległymi, jak mogłoby się im wydawać.

2012 Nagroda LUX Parlamentu Europejskiego; 2011 MFF w Wenecji - Nagroda Laterna Magica, Nagroda Lina Mangiacapre, Nagroda Włoskiej Federacji Klubów Filmowych (FEDIC); **2012 Nagroda David di Donatello** dla najlepszej aktorki (Tao Zhao); **2012 Europejska Akademia Filmowa** - nominacja do Europejskiej Nagrody Filmowej dla najlepszego europejskiego kompozytora roku (François Couturier)

Pokazy specjalne

35

**Energetyczne
kino PGE
3 sierpnia
godz. 14³⁰**

**Na projekcję filmu „Nazywam się Li”
wstęp po odbiorze bezpłatnych wejściówek.**

Krzysztof Brzozowski (1956)

Animator, współrealizator filmów animowanych. Członek Stowarzyszenia Filmowców Polskich. Filmy animowane realizuje od lat 80. XX wieku. W 2000 roku otrzymał Poznańskie Koziołki w konkursie krajowym za animację „O największej kłótni” z cyklu „14 bajek z Królestwa Lailonii Leszka Kołakowskiego”.

Filmografia|Filmography

2013 Paruszek i przyjaciele|Flapper & Friends
1994 Mordziaki
1992 Arka Noego|Noah's Ark
1991 Mały Pingwin Pik-Pok

Jacek Łechtański (1964)

Reżyser, operator, montażysta i scenograf. Ukończył Uniwersytet Poznański i Wydział Operatorski PWSFTviT. Był współzałożycielem grupy Ankh Fabrik, zajmującej się niezależną działalnością filmową i muzyczną. Jest autorem zdjęć do ponad 60 filmów pełnometrażowych, dokumentów i Teatrów Telewizji. Wyreżyserował wiele kreskówek i wideoklipów.

Filmografia|Filmography

2013 Paruszek i przyjaciele|Flapper & Friends
2013 Walizka|Suitcase
2004 Pokolenie Matrix
2002 Czarny punkt
1994 Ołtarze
1990 Nowa

PREMIERA

Flapper & Friends
 Polska, Szwajcaria
 (PL, CH) 2013
 5 x 10 min.

reż|dir Krzysztof Brzozowski (odc. 1-13), Jacek Łechtański (odc. 1)
prod|pro Zbigniew Żmudzi, Luc Toutoungui, Arnaud S Gantenbein, Sue McGinty **scen|wr** Wojciech Próchniewicz, Antoni Bańkowski, Julia Śniarowska, Krzysztof Brzozowski
zdj|ph Jacek Łechtański **muz|mus** Wojciech Lemański
mon|ed Janusz Czubak
ob|cast Joanna Stasiewicz, Jacek Łuczak, Michał Staszczak, Ewa Gałat
dys|dis Se-ma-for

Paruszek i przyjaciele

„Paruszek i przyjaciele” to serial realizowany w poklatkowej technice (stop motion) animacji lalkowej. Tytułowy bohater to mały zajączek, mieszkający wraz z grupą przyjaciół w krainie zwanej Naszym Lasem. Obok Paruszka wśród występujących postaci znajdują się Zajączka Usia, Sroka Madzia, Łoś Łopatek, Bóbr Klepek, Wiewiórka Kitka, Wilk Waldek, Lis Fredrek i Miś Benek. Losy dziewczątki małych bohaterów obserwowane są przez wszechwiedzącą, mądrą Sowę Uhu, komentującą wydarzenia z dorosłego punktu widzenia. Każdy z odcinków w przystępny dla dzieci sposób porusza takie problemy jak szacunek, przyjaźń, tolerancja, odwaga, wytrwałość czy mądrość. Dzięki perypetiom zwierzątek dziecięcy widzowie uczą się dobrego wychowania, zasad, działania w grupie, odpowiedzialności i wiary we własne siły. „Paruszek” to powrót do mądrej dydaktyki, podanej w sposób dostosowany do współczesnych realiów.

Przy serialu na stałe pracuje 35 osób – plastyków, animatorów, grafików, dźwiękowców i kadry pomocniczej. Dzięki pracy na ośmiu planach jednocześnie i rozszerzeniu bazy sprzętowej, pierwsze 13 odcinków zaanimowano w rekordowo szybkim tempie – 1 roku. Spod ręki doświadczonych animatorów wychodzi niemal 40 sekund animacji dziennie. Wykonano łącznie ponad 100 lalek – a więc setkę skomplikowanych konstrukcji, sto par malutkich spodek i koszulek i setki niezwykłych, małych rekwizytów.

Małe kino
3 sierpnia
godz. 10⁰⁰

Michael Haneke.

Zawód: reżyser

Michael Haneke -
Porträt eines Film-Handwer-
kers|Michael H -
Profession: Director
Austria, Francja
(AT, FR)2013
90 min.

reż|dir Yves Montmayeur **prod|pro**
Vincent Lucassen, Ebba Sinzinger,
Serge Guez **scen|wr** Yves Montmayeur
zdj|ph Yves Montmayeur, Attila Boa
mon|ed Oliver Neumann **ob|cast** Mi-
chael Haneke, Juliette Binoche, Béatrice
Dalle, Isabelle Huppert, Susanne
Lothar, Emmanuelle Riva, Jean-Louis
Trintignant **dys|dis** Spectator

Jak pokazać przemoc na ekranie? Jak przedstawić rozpad rodziny? W jaki sposób zło wkrada się w tak zwane cywilizowane społeczeństwo? Te pytania, leżące u podstaw koncepcji artystycznych Michaela Hanekego, sytuują się w centrum jego filmów do dziś. Yves Montmayeur towarzyszy reżyserowi przez 10 lat, usiłując rozwikłać zagadkę jego filozoficznego i moralnego kosmosu. Poznajemy w tym czasie inną twarz reżysera: wnikliwego obserwatora zachodnich społeczeństw, moralizatora, który fascynuje zarówno podczas pracy, jak i w życiu prywatnym.

Haneke, podczas kręcenia filmów i wizyt na festiwalu w Cannes, znajduje się pod znaczną presją. Mamy okazję obserwować z bliska jego skupienie, ale również to, jak podejmuje decyzje twórcze. Wspaniałe aktorki, które z nim współpracują (Isabelle Huppert, Susanne Lothar) mówią o jego konsekwencji i wizjonerstwie, szczegółowo opisując sposób, w jaki reżyseruje. W życiu prywatnym, w swoim wiedeńskim świecie, Haneke przestaje być twórcą. Odsłania przed nami swoje prywatne lęki, samotność i wątpliwości dotyczące natury ludzkiej.

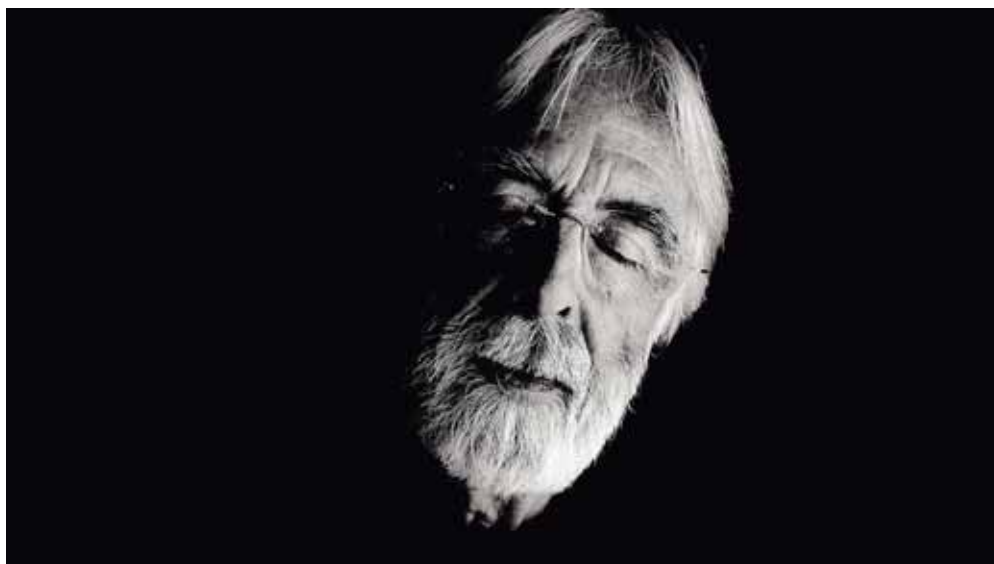

Yves Montmayeur (1963)

Francuski dokumentalista i krytyk filmowy. Od 1999 roku kręci dokumenty, w których koncentruje się na współczesnym kinie azjatyckim i reżyserach z Japonii, Hong Kongu i Korei Południowej. Portretuje również ekscentrycznych filmowców o niezwykłych osobowościach, takich jak chiński reżyser Johnnie To, kamerzysta Christopher Doyle czy włoska aktorka i reżyserka Asia Argento. Jego filmy były pokazywane na festiwalach na całym świecie. Regularnie pracuje przy programie Tracks (ARTE TV), gdzie zajmuje się kinem, muzyką i sztukami wizualnymi. Jest również moderatorem konferencji prasowych podczas festiwalu w Cannes.

Filmografia|Filmography

- 2013** Michael Haneke. Zawód: reżyser|
Michael Haneke - Porträt eines
Film-Handwerkers|Michael H -
Profession: Director
- 2012** L'Incertitude des choses. Variations
on the new Flemish Belgian cinema
- 2011** Pinku Eiga: Inside the Pleasure Dome
of Japanese Erotic Cinema
- 2010** Johnnie Got His Gun! A portrait of
Johnnie To
- 2009** Niech żyje śmierć! Hiszpańskie kino
grozy| Viva la muerte! Autopsie
du nouveau cinéma fantastique
espagnol
- 2008** Les Fantômes de Kiyosh. An essay
film about Kiyoshi Kurosawa
- 2009** Opowieść o kinie yakuza|Yakuza Eiga,
une histoire du cinéma yakuza|
Yakuza-Cinema. The Japanese
gangster film
- 2007** Les enragés du cinéma coréen|
The Angry Young Men of Korean
Cinema
- 2007** In the Mood for Doyle. A portrait
of Christopher Doyle
- 2005** Ghibli et le mystère Miyazaki
- 2004** Nice to Meet You, Please Don't Love
Me! A portrait of Asia Argento
- 2004** Electric Yakuza, Go to Hell!
- 2003** Hong Kong Stories

- informacje z pierwszej ręki
- wizyty na planie
- spotkania z gwiazdami
- głosy i opinie

www.portalfilmowy.pl

Wszystko, co chcecie wiedzieć o polskim kinie, ale boicie się zapytać

Kompendium wiedzy o polskim rynku filmowym

- dla profesjonalistów
- dla miłośników kina

Małe Kino
28 lipca
godz. 12⁰⁰

fot. Josef Fischnaller

Kto wie, czy wybitny charakteryzator Waldemar Pokromski nie jest tym Polakiem, który pracował przy największej liczbie filmów nominowanych do Oscara. Prześciga go być może tylko Janusz Kamiński, etatowy operator Stevena Spielberga. Panowie spotkali się zresztą na planie „Listy Schindlera”, która w 1994 roku rozbiła bank nagród Akademii. Pokromski dbał o prezencję aktorów także w przypadku „Dziwiatych wrót” i „Pianisty” Romana Polańskiego, „Pianistki” i „Białej wstążki” Michaela Hanekego, „Pachnidła” Toma Tykwera i „Fałszerzy” Stefana Ruzowitzky’ego, którzy wygrali w 2008 roku z „Katyniem” w kategorii najlepszy film nieanglojęzyczny. Jak na ironię, charakteryzatorem przy filmie Andrzeja Wajdy był również Waldemar Pokromski...

Lekcja kina

39

W branży filmowej stanowi ikonę profesjonalizmu. Jak sam mówi, cieszy go, że reżyserzy często zapraszają go do współpracy ponownie. Czasem miewa kilka propozycji na raz i niestety musi odmawiać. Nic dziwnego, skoro jak nikt inny potrafi uczynić kogoś piękniejszym niż jest, ale też brzydszym, niż ktokolwiek mógłby sobie wyobrazić. Debiutował w poważnym kinie na planie „Tańczącego jastrzębia” Grzegorza Królikiewicza w 1978 roku. Przygodę z charakteryzacją zaczął jednak kilka lat wcześniej w niemieckich teatrach i telewizji. Z tamtejszym przemysłem filmowym związał się na stałe, nadając swojej pracy prawdziwie międzynarodowy charakter. Oprócz współpracy z Henekiem i Tykwerem, jego sukcesy w Niemczech w ostatnich latach obejmują także „Upadek” Hirschiegela, o ostatnich dniach Adolfa Hitlera, oraz „Baader-Meinhof” Edela.

Wymienione powyżej filmy pokazują, że Pokromski jest mistrzem w odtwarzaniu klimatu II wojny światowej, o niej opowiadają też jedno z najbardziej prestiżowych dzieł, jakie współtworzył. Talent i poziom rzemiosła Pokromskiego nie pozwalają jednak w jakikolwiek sposób go zasufladkować. Znakomicie czuje się on w każdej epoce czy konwencji. Ostatnio wzbudził zachwyty nagrodzonym Złotym Lwem w Wenecji „Faustem” Sokurowa, w którym po XIX-wiecznych Niemczech przechadza się szkaradny, groteskowy, obleśnię korpułentny Mefistofeles. Jako charakteryzator nie unika takich skrajności. Wystarczy wspomnieć „Powrót wilczycy”, kostiumowy horror Marka Piestraka z 1990 roku, który uzyskał status kultowy. W kreowaniu postaci z koszmarów sennych Pokromski znajduje również dużo radości, co w starannym makijażu urodziwej Agaty Buzek na planie „Rewersu” Lankosza.

„Dobry charakteryzator powinien umieć zrobić duże skaleczenie, poparzenie. Chyba, że zajmuje się tylko upiększaniem, np. w reklamie. W charakteryzacji z prawdziwego zdarzenia trzeba znać i anatomię, i chemię. Przygotowuje się elementy z tworzyw skóropodobnych, które się łączą ze skórą. Robi się obcięte głowy, czaszki rozpryskujące się po strzale, ucinanie palców albo kończyn, rozcinanie klatki piersiowej.” – opowiada Pokromski, który na „Lekcji kina” zdradzi być może kilka swoich zawodowych sztuczek. Własną opowieść ilustrować będzie fragmentami filmów, m.in. „Baader-Meinhof”, „Pianisty”, „Listy Schindlera”, „Pianistki” i „Fausta”. Mając za sobą blisko 40 lat w zawodzie, nie zwalnia tempa: już w październiku zobaczymy, jak zrobił z Roberta Więckiewicza samego Lecha Wałęsę w najnowszym filmie Andrzeja Wajdy.

Małe Kino
30 lipca
godz. 12⁰⁰

Carlo di Carlo
i Michelangelo Antonioni
(Bologna 1961)

Urodził się w 1938 roku w Bolonii. Debiutował jako reżyser filmem „La „menzogna” di Marzabotto” w 1961 roku. Był asystentem Piera Paolo Pasoliniego przy „Mamma Roma” (1962), „La Ricotta” (1962) i „Wściekłości (1963).

Po nakręceniu około czterdziestu filmów krótkometrażowych, wyreżyserował w latach 1971-1975 sześć filmów dla niemieckiej telewizji ZDF. Ostatni z nich „Un sistema infallibile”, był wielkim sukcesem na Biennale w Wenecji w 1976 roku. Jego pierwszy film pełnometrażowy, „Per questa notte”, reprezentował Włochy na Tygodniu Krytyki w 1978 roku w Cannes. Następnie kręcił filmy, programy kulturalne i sztuki telewizyjne dla RAI.

Pracował jako redaktor naczelny magazynów takich jak „Film selezionate” i „TVC”, jest autorem książek i esejów, historykiem kina. Jego spotkanie z twórczością Michelangelo Antonioniego nastąpiło w 1964 roku, kiedy to opublikował pierwszą kompletną pracę na temat reżysera dla wydawnictwa Bianco e Nero (Centro Sperimentale di Cinematografia). W następnych latach napisał: „Il primo Antonioni” w 1973 dla wydawnictwa Marsilio (wraz z Giorgio Tinazzim); pisma o filmie „Fare un film è per me vivere” w 1995, „Efebo d'oro” nagrodzone dla najlepszej książki o kinie; „I film nel cassetto” w 1996, o nigdy nie zrealizowanych projektach filmowych; „Michelangelo Antonioni, Sul cinema” w 2004 o swojej aktywności jako krytyk filmowy.

Napisał kilka książek z serii „Dal soggetto al film” wydawnictwa Capelli, redagowanej przez Renzo Renzi: „Il Deserto rosso” w 1964; „Zabriske Point”, w 1970; „Professione: reporter” w 1974, a także „Il cinema di Antonioni” w 2002 dla wydawnictwa Il Castoro, oraz „Michelangelo Antonioni” w 2004 dla wydawnictwa Cinecittà Holding. Był asystentem Antonioniego przy „Powiększeniu” z 1967, „Zabriske Point” z 1970, „Chung Kuo. Cina” z 1972, „Zawoździe: reporter” z 1975 i „Po tamtej stronie chmur” z 1995, którego włoską wersję montował.

Od 1988 do 1993 roku projektował i redagował dla „Cinecittà International” „Progetto Antonioni” – multimedialny projekt wznawiający wszystkie filmy Antonioniego i prezentujący je podczas 22 międzynarodowych wydarzeń. Towarzyszyła temu wystawa fotograficzna i pokaz malarstwa Antonioniego. W 1996 roku stworzył projekt powstającego Antonioni Museum w Ferrarze.

Dla Cinecittà Holding wykonał w 2002 roku pierwsze „Personale” złożone z prac Antonioniego i o Antonionim, pokazywane na 59. MFF w Wenecji. Przedsięwzięcie objechało szereg krajów, w tym Pekin w 2004, gdzie po 32 latach zakazu wyświetlono chińskiej widowni „Chung Kuo. Cina”, dzięki wspólnej inicjatywnie włoskiego Instytutu Kultury i Academy of Cinema.

W 2004 roku brał udział w przygotowaniach i produkcji „Lo sguardo di Michelangelo”, ostatniego dokumentu Antonioniego na temat odnowienia rzeźby Mojżesza autorstwa Michała Anioła. W 2010 roku otrzymał Srebrną Wstęgę za całokształt twórczości oraz „Premio Vittorio De Sica” za badanie i książki na temat twórczości Antonioniego.

Antonioni o Antonionim: wyjątkowe świadectwo

Michelangelo Antonioni odegrał kluczową rolę w XX-wiecznej kulturze. Jest jednym z najbardziej przenikliwych obserwatorów naszych czasów. Pokazał to w swoich analizach i badaniu „choroby emocji”, problemów, lęków i strachów przenikających współczesne społeczeństwo. Wypracował we własnych filmach indywidualne, oryginalne spojrzenie, które często potrafiło objąć wszystko.

Antonioni był głęboko związany z czasami, w których żył, potrafił jednak wyjść poza nie, stając się mistrzem stylu i innowatorem języka filmowego. Długo myślałem nad zrobieniem tego filmu, składającego się z materiałów, które nagrywane były im *Lauf der Zeit*, z biegiem czasu i zostały przez mnie ukradzione wtedy, kiedy były wyświetlane. Zebrałem je i przechowywałem w moim archiwum. Istnieje wiele wywiadów i rozmów w programach telewizyjnych, które przynoszą nam nowy, inny portret Michaelangelo Antonioniego.

Archiwalia obejmują jego wypowiedzi na przestrzeni dwudziestu lat, prezentowane krótko na antenie RAI, dwa fragmenty z jego przedostatniego wystąpienia (w grudniu 1985 roku) w „Maurizio Constanzo Show” i ostatni wywiad przeprowadzony przez Giana Luigi Rondiego z okazji 90. urodzin kina, na krótko zanim Antonioni został dotknięty chorobą.

Dlatego też, z pomocą Direzione Generale per il Cinema Ministerstwa Dziedzictwa Kulturowego raz Cineteca di Bologna – w 1980 roku jej Burmistrz Renato Zangheri przyznał Antonioniemu najwyższą nagrodę w mieście, złotego Archiginnasio, a Roland Barthes wygłosił swoją słynną mowę, „Drogi Antonioni...” – uznałem, że ten film, po ponad czterdziestu latach znajomości z Michelangelo, będzie dla mnie najlepszym sposobem, aby upamiętnić go i przedstawić jego żonie Enrice z umiłowaniem.

Trwające tak długo odkrywanie na nowo słów, myśli i refleksji Antonioniego, słuchanie dzisiaj jego głosu z tym niezmiennym i niemożliwym do pomylenia emilijskim akcentem, żywego, lecz w tym samym czasie tak odległego, jest silnym, intensywnym emocjonalnie przeżyciem.

Wyjątkowe świadectwo autora, pokazującego samego siebie, nie będącego małym mównym. Rzadko zdarzało mu się być tak otwartym. To opowieść Antonioniego, który mówi o swojej pracy i życiu, ustawia się na linii, gotów bronić swoich wyborów z wytrwałością i odwagą. Patrzącego uważnie – i do przodu – na zmiany i w przyszłość: „intymny” portret Antonioniego, niekiedy nieśmiałego czy zakłopotanego przed mikrofonami, niekiedy surowego, a kiedy indziej otwartego, ciepłego, uprzejmego, ironicznego i dowcipnego.

Raz jeszcze, Międzynarodowy Festiwal Filmowy w Wenecji – ten sam, który witał go jako bohatera tak wiele razy – prezentuje go po raz pierwszy, tutaj i teraz, rok po jego śmierci.

Carlo di Carlo, 2008

Tekst napisany z okazji premiery filmu na MFF w Wenecji

Pokazy towarzyszące:

Spojrzenie Michelangelo

Lo sguardo di Michelangelo
|The Gaze of Michelangelo
Włochy
(IT) 2004
15 min.

reż|dir Michelangelo Antonioni
scen|wr Michelangelo Antonioni,
Enrica Antonioni, Carlo di Carlo
zdj|ph Maurizio Dell'Orco
muz|mus Michelangelo Antonioni
mon|ed Roberto Missiroli
ob|cast Michelangelo Antonioni

Lekcja kina

41

Do pustej Bazyliki św. Piotra w Rzymie wchodzi ponad 90-letni włoski reżyser, Michelangelo Antonioni. Niepewnym krokiem chorego człowieka podchodzi do rzeźby Michała Anioła „Mojżesz”. Zaczyna się niezwykle, wypełnione ciszą, kilkunastominutowe studiowanie dzieła.

Antonioni o Antonionim

Antonioni su Antonioni|
Antonioni on Antonioni
Włochy
(IT) 2008
55 min.

reż|dir Carlo di Carlo **prod|pro** Gian
Luca Farinelli, Sara Rognoni, Enrica
Serrani **scen|wr** Carlo di Carlo
mon|ed Laura Pavone
ob|cast Michelangelo Antonioni

AB ETIUDA & ANIMA
■■■■■

Carlo di Carlo
i Michelangelo Antonioni
(Praga 1965)

Film zrealizowany został rok po śmierci Antonioniego. Carlo di Carlo, korzystając z archiwalnych, zarejestrowanych wywiadów z reżyserem kreśli intymny portret artysty, którego nieśmiałość kontrastowała z nieustraszoną postawą, jaką prezentował za kamerą.

Lekcja kina

Andrzej Jakimowski

Małe Kino
3 sierpnia
godz. 12⁰⁰

Mały Rynek,
Kazimierz Dolny
2 sierpnia
godz. 21⁰⁰
projekcja filmu
„Imagine”
z udziałem
reżysera

źródło - materiały prasowe

Andrzej Jakimowski z dociekliwością i czułością pochyla się nad otaczającą nas rzeczywistością i osadza w niej swoje jasne, pogodne, czasami nawet optymistyczne filmy. Urodzony w Warszawie w 1963 roku reżyser od zawsze zafascynowany był magicznym mechanizmem kina. Młodość zamiast w szkole spędził w fotelu kina Iluzjon lub kręcąc swoje pierwsze filmy kamerą Krasnogorsk 16 mm, nakręcaną na sprężynę. Naturalną kolejną rzeczą zaczął studiować reżyserię, którą ukończył w 1990 roku na WRIiTv Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach. Dwa lata wcześniej ukończył filozofię na Uniwersytecie Warszawskim.

Debiutował krótkometrażowym filmem „Pogłos” (1991), za który otrzymał I nagrodę w kategorii najlepszy film fabularny na Międzynarodowym Festiwalu Filmów Jazzowych „Jazz Film Salon” w Warszawie. Nagradzano również jego filmy dokumentalne: „Miasto cieni”, „Dzyń, dzyń”, „Wilcza 32”. Premiera pełnometrażowego debiutu Jakimowskiego, filmu „Zmruż oczy”, miała miejsce w 2003 roku. W trosce o zachowanie artystycznej niezależności założył ze znajomymi Zjednoczenie Artystów Rzemieślników. Filmowy nonkonformizm nie przeszkodził reżyserowi ani w dotarciu do masowej widowni, ani w zdobyciu uznania na festiwalach filmowych. „Zmruż oczy” - spokojnie rozwijająca się opowieść o więzi rodzącej się pomiędzy nauczycielem Jasiem a „Małą”, która uciekła z bogatego, lecz pozbawionego rodzinnego ciepła domu - zobaczyło prawie 100 tysięcy widzów. Debiut Jakimowskiego nagrodzono m.in. na festiwalach w Mannheim, San Francisco i Gdyni. Reżyser został również laureatem Paszportu Polityki. Zgodnie z uzasadnieniem werdyktu jury nagrodę otrzymał za „wyrafinowany artystycznie obraz Polski prowincjonalnej; za przypomnienie wartości w naszym kinie zaniedbanych, takich jak wrażliwość, dobro, przyjaźń”.

Kolejny film Jakimowskiego, poruszające „Sztuczki” z 2007 roku, również otrzymał kilkanaście nagród, w tym Europa Cinema dla Najlepszego Filmu Europejskiego na MFF w Wenecji i Złote Lwy na FPFF w Gdyni. Tematem dedykowanego starszej siostrze obrazu jest zaklinanie rzeczywistości. „Ten film - pisał o ‘Sztuczki’ Tadeusz Sobolewski - swoim ostrożnym optymizmem trafia w nastrój chwili. Świat nie jest gotowy, dany raz na zawsze. Stanowi żywą strukturę. Zaprasza do gry”.

Dynamiczna relacja pomiędzy człowiekiem a rzeczywistością, w której żyje, jest również tematem trzeciego filmu reżysera i pierwszego zrealizowanego po angielsku - „Imagine” z 2012 roku. „Staram się kreować takich bohaterów, którzy zmagają się z rzeczywistością i chcą ją przekształcić na swoją modłę” - zauważa podobieństwo Jakimowski. „Używają różnych środków - jedni sztuczek, a inni po prostu kłaskają. Rozumiem, że dla osób, które stykają się z tym po raz pierwszy, może się to wydawać niezwykle. To może wyglądać jak sztuczka, ale sztuczką nie jest”.

źródło - materiały prasowe

**Cafe
Kocham
Kino
3 sierpnia
godz. 14³⁰**

Wojciech Smarzowski skończył w tym roku 50 lat i jest obecnie najpopularniejszym polskim reżyserem. W zadziwiający sposób przekonuje do siebie wszystkich: widzów spragnionych intensywnej rozrywki oraz tych, którym zależy, aby kino prowokowało do krytycznego spojrzenia na rzeczywistość. Smarzowski podbił także serca rodzimych kinomanów, wymagających od naszego, rodzimego kina nie mniej, ale być może nawet więcej niż od innych kinematografii. Reżyser „Wesela” nie uznaje taryfy ulgowej ani dla siebie, ani dla milionów Polaków, którzy chodzą na jego pełne przemocy i lejącej się wódki opowieści. Jest obecnie u szczytu swoich artystycznych możliwości, a każdą kolejną premierą udowadnia, że pod względem siły filmowego wyrazu nie ma sobie równych.

Wyrzistość Smarzowskiego skłania jednak niekiedy krytyków do lenistwa i opisywania jego twórczości w sposób przejawający – jakby naśladując narrację i skłonność do przesady, jaką posługuje się sam reżyser. I tak, wedle obiegowych opinii: debiutanckie „Wesele” z 2004 roku przedstawia poślubną imprezę jako niezborny taniec zapijaczonych wieśniaków, ubijających na boku cwaniackie interesy. W czasie świętowania przy muzyce disco-polo wychodzą na wierzch najniższe instynkty, chciwość i matactwo, które po transformacji ustrojowej wciąż mają się znakomicie.

W „Domu złym” z 2009 roku cofa się w czasie w okolice stanu wojennego, by z groteskowym zacięciem wskazać na degrengoladę i błotnistą moralność powstałą na przecięciu, jak mówił w wywiadzie, „późnego Gierka i wczesnego Jaruzelskiego”. Późniejsza o dwa lata „Róża” przywraca zapomniany fragment polskiej historii: naznaczone przemocą i anarchią lata tuż powojenne. Naświetla również paradoksalny los ówczesnych Mazurów: nie Niemców, ale tym bardziej nie Polaków. Tegoroczna „Drogówka”, reklamowana jako „ostra jazda”, stanowi najciekawszy bodaj filmowy portret Warszawy ostatnich lat.

To wszystko prawda, ale kiedy zachwyty nad gwałtownym, gryzącym i obalającym mity kinem Smarzowskiego ustąpią miejsca trochę bardziej zdystansowanemu podejściu, zobaczymy być może, że nie takie straszne są jego diabelskie filmy, jak je malują. Fotografowany z siekierą, w bluzie z kapturem i spokojnym wyrazem twarzy, umieszcza w swoich dziełach promyki nadziei. Wystarczy zauważyć, że poza „Domem złym” w centrum jego fabuł znajdują się mężczyźni, którym nieobca jest głęboko moralna postawa. Dotyczy to zarówno kamerzysty Mateusza (Maciej Stuhr) z „Wesela”, jak i Tadeusza (Marcin Dorociński) z „Róży”. Najlepiej widoczne jest to być może w „Drogówce”, w której sierżant sztabowy Ryszard Król (Bartłomiej Topa) wyrasta na heroiczną figurę samotnego wojownika o prawdę w skorumpowanym świecie.

Na odbywającej się w Kazimierzu „Lekcji kina” będzie okazja, żeby zapytać Smarzowskiego również o jego najnowszy projekt, czyli „Pod Mocnym Aniołem”, oparty na opowiadającej o alkoholizmie powieści Jerzego Pilcha. W roli głównej wystąpi Robert Więckiewicz, ale nie zabraknie także stałej ekipy aktorskiej Smarzowskiego – silna grupa wykonawców i współpracowników pojawiających się w każdym jego kinowym projekcie to ważna cecha jego twórczości (zobaczmy więc, jak zwykle, m.in. Mariana Dzięziela i Arkadiusza Jakubika). Premiera zaplanowana jest na styczeń 2014 roku. Reżyser proponuje ponoć raz jeszcze kompletnie nowy język, odpowiadający delirycznej rzeczywistości bohaterów.

Film
Commission
Poland

FOR MAKING MOVIES IN POLAND

www.filmcommissionpoland.pl

Miasto 44 na DWÓCH BRZEGACH

Przy współpracy z Akson Studio, głównym producentem filmu, oraz dzięki dofinansowaniu Narodowego Centrum Kultury (współproducenta) podczas festiwalu odbędzie się projekt „Miasto 44 na DWÓCH BRZEGACH”. Całe wydarzenie będzie miało miejsce w Małym Kinie 1 sierpnia, w rocznicę Powstania Warszawskiego. Związane będzie z filmem „Miasto 44”, opowiadającym o Powstaniu, który właśnie reżyseruje Jan Komasa. Przygotowania do filmu trwają już od kilku lat. „Miasto 44” to największa polska produkcja, która wejdzie do kin w 2014 roku. Premierę zaplanowano na 70. rocznicę Powstania Warszawskiego.

**NARODOWE
CENTRUM
KULTURY**

PLAN WYDARZENIA

- „Współczesne kino historyczne – nowy styl języka filmowego” – debata z udziałem prof. Tadeusza Lubelskiego, prof. Tadeusza Szczepańskiego, Grażyny Torbickiej oraz publiczności. Prezentacja materiałów z planu filmu „Miasto 44” i fragmentów filmu „Waleśa. Człowiek z nadziei”.
- „Miasto 44 on-line” – Przy pomocy skype’a połączymy się z twórcami filmu, którzy tego dnia będą na planie filmowym. Publiczność będzie miała możliwość zadawania im pytań. Moderator – Grażyna Torbicka.
- Wystawa zdjęć z planu zdjęciowego filmu „Miasto 44”.
- Konkurs fotograficzny „Młodość i odwaga”.

**Małe Kino
1 sierpnia
godz. 12¹⁵
(debata)**

**godz. 16⁰⁰
Miasto 44 on-line**

**Pokazy specjalne
Współczesne kino historyczne**

45

O filmie „Miasto 44”

„Miasto44” nie będzie filmem historycznym, dokumentem o przebiegu Powstania. Mimo że rozgrywa się w walczącym Mieście, opowiada historię ludzi, a nie oddziałów czy barykad. „Miasto44” nie będzie argumentem w Powstańczej Dyskusji. Nasz film ma przekazywać emocje, a nie ważyć racje czy odśłaniać kulisy podjętych przed 70-ciu laty decyzji. To zostawiamy historykom. „Miasto44” nie będzie pomnikiem. Nie chcemy składać hołdu. Opowiemy historię prawdziwych, młodych ludzi. Niektórzy z nich zachowali się pięknie, inni załamali się i stchórzyli. Jedni marzyli o poświęceniu, inni o kochaniu się z dziewczyną. Nie szukamy spiżowych bohaterów. „Miasto44” nie będzie filmem o polityce. Będzie filmem o miłości, młodości i walce.

Jan Komasa (1981)

Absolwent PWSFTiT w Łodzi i Wydziału Filozofii Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie. Współtwórca noweli „Oda do radości”, za którą dostał wspólnie z Maciejem Migasem i Anną Kazejak-Dawid Nagrodę Specjalną Jury XXX Festiwalu Polskich Filmów Fabularnych w Gdyni. Zrealizowany na zaliczenie II roku łódzkiej szkoły filmowej krótkometrażowy film „Fajnie, że jesteś” został wybrany spośród ponad tysiąca tytułów do konkursu w sekcji Cinefondation festiwalu w Cannes (2004), gdzie otrzymał III nagrodę. Jego debiutem pełnometrażowym był film „Sala samobójców” (2011), nominowany do Złotego Lwa FPFF w Gdyni.

www.facebook.com/Miasto44

www.akson-studio.pl

www.nck.pl

Jan Komasa, po sukcesie „Sali samobójców”, reżyseruje „Miasto 44” – polską superprodukcję o Powstaniu Warszawskim. Będzie to opowieść o młodych, pełnych namiętności Warszawiakach, którzy żyją tak, jakby każdy ich dzień miał się okazać tym ostatnim.

Bohaterów poznajemy na krótko przed wybuchem Powstania. Konspiracja jest dla nich patriotycznym obowiązkiem, ale także młodzieńczą przygodą, okazją do zaimponowania rówieśnikom. Na podziemnych szkoleniach romansują, popisują się, snują plany. Nie wiedzą, że nadchodzące lato będzie dla nich prawdziwym egzaminem życia. Połączeni przyjaźnią, tworzą jeden z najodważniejszych powstańczych oddziałów. Podczas walki dostaną od Historii szybką lekcję dojrzewania. Będą świadkami poświęcenia i bohaterstwa, poznają też jednak smak okrucieństwa i zdrady.

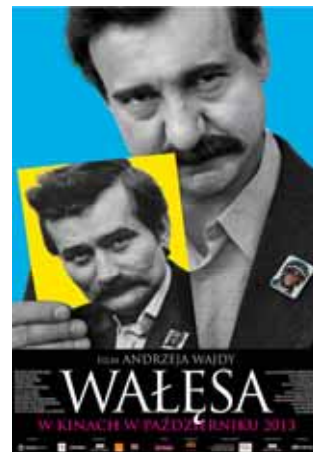
„Miasto44” to największa polska produkcja, która wejdzie do kin w 2014 roku. Premiera 1 sierpnia stanie się spójnym elementem obchodów rocznicy wybuchu Powstania Warszawskiego. W filmie zobaczymy przeważnie nieznaną aktorów, wybranych w drodze castingu w całej Polsce. Przez cały okres realizacji filmu twórcy współpracują z osobami, które brały udział w Powstaniu, lecz nacisk położony jest na komunikację z młodym pokoleniem. Film będzie uniwersalną opowieścią, promującą „nowoczesny patriotyzm” – dumny z polskiej historii, ale pozbawiony martyrologicznego oblicza.

Ważną częścią filmu będą efekty specjalne, za które odpowiada firma UPP z Czech, pracująca przy takich produkcjach, jak „Pachnidło” i „Iluzjonista”. Nadzór nad efektami komputerowymi będzie sprawował Richard Bain, współtworzący „King Konga” i „Incepcję”. Przy użyciu komputera odtworzone zostaną przedwojenne kamienice i zombardowane budynki. Zdjęcia będą miały miejsce w całej Polsce, a budowę dekoracji zajmie się 10 odrębnych ekip.

WAŁĘSA

CZŁOWIEK Z NADZIEI

O filmie „Wałęsa. Człowiek z nadziei”

Andrzej Wajda musiał opowiedzieć tę historię. Jak sam mówi: „Nie widzę żadnego innego reżysera, który może zrobić film o Lechu, z którego ja będę zadowolony. Nie mam wyjścia.” Mimo, że premiera filmu, którego pełny tytuł brzmi: „Wałęsa. Człowiek z nadziei”, odbędzie się na początku października, już teraz otoczony jest on aurą wyjątkowości, a kręta droga jego powstawania wydaje się potwierdzać, że mamy do czynienia z jedną z najważniejszych polskich produkcji ostatnich lat.

Scenariusz filmu napisał znany z ironii i ciętego humoru dramaturg Janusz Głowacki. Film rozpoczyna scena przesłuchania Lecha Wałęsy tuż po krwawych wydarzeniach w grudniu 1970 roku. Sceny przedstawiające polityczne dojrzewanie Lecha w latach 70. XX wieku przeplatają się ze scenami z jego życia rodzinnego. Obserwujemy, jak po raz pierwszy Wałęsa prezentuje swoje zdolności przywódcze i umiejętność porywania tłumów. W końcu staje na czele strajku w Stoczni Gdańskiej w sierpniu 1980 roku.

Andrzej Wajda stawia pytanie: Jak to możliwe, że jednemu człowiekowi udało się tak zmienić otaczającą go rzeczywistość świata PRL-u? Wdzierając się w prywatność związkowego przywódcy reżyser próbuje uchwycić fenomen przemiany prostego, skupionego na codzienności robotnika w charyzmatycznego przywódcę Solidarności. Wajda przedstawia Wałęsę jako osobę niejednoznaczną, niepozbawioną słabości, której jednak udało się wyzwolić ukryte w sercach milionów ludzi marzenie o wolności. Pośród znakomitej ekipy realizatorskiej i aktorskiej znajdują się Robert Więckiewicz jako odtwórca roli Wałęsy, Agnieszka Grochowska jako jego żona Danuta, a za zdjęcia odpowiada Paweł Edelman.

Pokazy specjalne
Współczesne
kino historyczne

47

POLSKI INSTYTUT SZTUKI FILMOWEJ
POLISH FILM INSTITUTE

WWW.PISF.PL

Campo di Fiori

Campo di Fiori
Polska
(PL) 2012
28 min.

reż|dir Michał Nekanda-Trepka
prod|pro Renata Łukasiak **scen|wr** Elżbieta Nekanda-Trepka **zdj|ph** Andrzej Jeziorek, Michał Nekanda-Trepka, Robert Raplewski, Jerzy Rudziński, Witold Rzepczak, Zbigniew Wichlacz
mon|ed Łukasz Celej, Michał Kasperek
ob|cast Marek Edelman, Czesław Miłosz, Wiesław Zdort, Adina Blady - Szwajger, Stanisław Broniewski, Ewa Berberyusz, Barbary Zbrożyna, Feliks Tych, Maria Leszczyńska **dys|dis** TVP

Michał Nekanda-Trepka (1947)

Scenarzysta, reżyser filmowy, dziennikarz. Urodzony w Warszawie. Ukończył Liceum Sztuk Plastycznych w Warszawie oraz Wydział Reżyserii i Realizacji Telewizyjnej w PWSFTiŹ w Łodzi. Stale współpracuje z redakcjami dokumentu TVP. Jego twórczość filmowa obejmuje scenariusze i reżyserię 30 filmów dokumentalnych oraz realizację teatru muzycznego w telewizji. Jego filmy, począwszy od debiutu „Łódź starożytna”, były wielokrotnie nagradzane na festiwalach w Polsce i zagranicą.

W 1993 roku Michał Nekanda-Trepka nakręcił dokument „Karuzela” na temat relacji polsko-żydowskich w okresie Zagłady. Po latach wraca do tematu: „Campo di Fiori” odsłania dramat nieczystego sumienia Polaków. 19 kwietnia 1943 roku wybucha powstanie w getcie warszawskim. Dokument pokazuje dramat walczących, a z drugiej strony muru na placu Krasińskich - karuzelę i ludzi. Jedni obserwują płonące getto, inni kręcą się na karuzeli. Autentyczne wydarzenie z okupowanej warszawskiej ulicy pojawia się we wspomnieniach naocznych świadków - uratowanych z getta Żydów i Polaków (m.in. Marka Edelmana, Czesława Miłosza, Wiesława Zdorta, Adiny Blady - Szwajger, naczelnika Szarych Szeregów - Stanisława „Orszy” Broniewskiego). Tytuł nawiązuje do wiersza Czesława Miłosza „Campo di Fiori”, którego fragment czyta w filmie sam poeta.

Dziennik z podróży

A Diary of a Journey
Polska
(PL) 2013
52 min.

reż|dir Piotr Stasik **prod|pro** Anna Gawlita **scen|wr** Piotr Stasik **zdj|ph** Tomasz Wolski, Piotr Stasik **muz|mus** Motion Trio **mon|ed** Tomasz Wolski **ob|cast** Tadeusz Rolke, Michał Gonicki **dys|dis** Kijora Anna Gawlita

Piotr Stasik (1976)

Absolwent Mistrzowskiej Szkoły Reżyserii Andrzeja Wajdy, ukończył również studia na Wydziale Stosowanych Nauk Społecznych Uniwersytetu Warszawskiego. Uznany reżyser filmów dokumentalnych, scenarzysta i autor zdjęć. Jego filmy były nagradzane na licznych festiwalach. Powołał do życia Towarzystwo Inicjatyw Twórczych „ę” wspierające rozwój działalności kulturalnej w małych miastach. Współzałożyciel Paladino Film Group.

Historia przyjaźni Tadeusza Rolke, 82-letniego mistrza fotografii reportażowej, i 15-letniego zafascynowanego fotografią Michała. Osią narracji jest letni projekt fotograficzny - tytułowa podróż, w którą wyruszają bohaterowie. Przez miasteczka jeżdżą po całej Polsce starym kamperem, w którym organizują ciemnię, i z którego dokumentują życie miasteczek odwiedzanych na trasie, angażując spotkanych ludzi i wręczając im efekty fotograficznych spotkań. Nauka fotografowania jest tylko pretekstem, by pokazać ewolucję relacji mistrz-uczeń, towarzysząc kolejnym fotograficznym zadaniom, które Tadeusz Rolke wymyśla dla swojego towarzysza podróży.

2013 KFF – Wyróżnienie, **2013 Lubuskie Lato Filmowe w Łagowie** - Złote Grono w kategorii filmów dokumentalnych

Godougoudou

Goudougoudou
Belgia
(BE) 2011
55 min.

reż|dir Pieter Van Eecke, Fabrizio Scapin **prod|pro** Ellen Meiresonne **scen|wr** Pieter Van Eecke, Fabrizio Scapin **zdj|ph** Pieter Van Eecke, Fabrizio Scapin **mon|ed** Simon Arazi **ob|cast** Evelyn Sylvain, Françoise Ponticq, Gotson Pierre, Jean Herard Céleux **dys|dis** Austral Films

Pieter Van Eecke (1969)

Belgijski reżyser i aktywista społeczny. Studiował filozofię na Uniwersytecie Gent w Belgii oraz rzeźbę w Hogeschool Sint-Lucas w Brukseli. Pracuje w organizacjach wspierających rozwój społeczności krajów rozwijających się oraz promujących solidarność pomiędzy Północą i Południem. Od 2006 roku mieszka na Haiti, gdzie współpracuje z agencją Alterpresse.

Przed 12 stycznia 2010 roku wielu Haitańczyków nie zdawało sobie sprawy z tego, jak wielka może być skala trzęsienia ziemi - katastrofy, która pochłonęła ponad dwieście tysięcy ludzkich istnień. Od tego dnia nowe słowo pojawiło się w słowniku mieszkańców Port au Prince: „Goudou Goudou”, będące onomatopeicznym określeniem, odnoszącym się do ogłuszającego dźwięku walących się budynków i rozstępującej się ziemi. Poruszający film dokumentalny oddaje głos ocalonym, pozwala im podzielić się ze światem tym, czego doświadczyli.

Fabrizio Scapin (1970)

Włoski dokumentalista. Uczęszczał do Szkoły Filmu Dokumentalnego Daniele’a Segre w Turynie. W 1996 roku przeniósł się do Paryża, gdzie m.in. prowadził warsztaty audiowizualne z młodymi ludźmi z uboższych dzielnic francuskiej stolicy. Od 2007 roku współpracuje z agencją Alterpresse.

Labirynt możliwości

El laberinto de lo posible
Labyrinth of Possibility
Wenezuela, Chile, Stany Zjednoczone
(VE, CL, US) 2013
52 min.

reż|dir Wanadi Siso **prod|pro** Fabian Varela, Wanadi Siso **scen|wr** Wanadi Siso **ob|cast** Sonia Sobertas **dys|dis** Austral Films

Wanadi Siso

Urodzony w Mérida, wenezuelski dokumentalista. Studiował w Escuela de Medios Audiovisuales na Universidad de Los Andes (ULA), a następnie dokumentalistykę i socjologię w Escola Superior de Cinema i Audiovisuales de Catalunya (ESCAC). „Labirynt możliwości” to jego pierwszy film dokumentalny udostępniony międzynarodowej publiczności.

Niewidoma Sonia Sobertas mieszka samotnie w skromnym mieszkaniu w Nowym Jorku. Sześćdziesięcioletnia Wenezuelka straciła wzrok po śmierci dwóch synów, jednak więcej byłoby potrzebne, by załamać tę pełną życia kobietę. Sonia Sobertas na przekór wszystkiemu jest cenioną fotografką. Jej paradoksalna sytuacja zawodowa okazuje się nie tylko możliwa, ale również ma niebagatelną wpływ na ekspresję i oryginalność jej sztuki, poszerzając granice ludzkiej percepcji.

2011 Doc Meeting Argentina - Nagroda dla najlepszego projektu

Na krótką metę

49

Sztuka znikania

The Art of Disappearing
Polska
(PL) 2013
52 min.

reż|dir Bartek Konopka, Piotr Rosołowski
prod|pro Paweł Potoroczyn, Anna Wydra
scen|wr Piotr Rosołowski, Bartek Konopka
zdj|ph Piotr Rosołowski
mu|mus Maciej Cieślak
mon|ed Andrzej Dąbrowski
ob|cast Amon Frémon
dys|dis Against Gravity

Bartosz Konopka (1972) W 2009 roku za krótkometrażowy film dokumentalny „Królik po berlińsku” otrzymał nominację do Oscara. Film ten został pokazany na ponad 100 festiwalach, otrzymał wiele znaczących nagród oraz został sprzedany do 40 krajów. Konopka zajmuje się filmem od 1991 roku, od kiedy zaczął studia na filmoznawstwie Uniwersytetu Jagiellońskiego. Filmy dokumentalne realizuje od 1997 roku. W roku 2002 ukończył reżyserię na WRiTV Uniwersytetu Śląskiego. Ponadto uczestniczył w kursie dokumentalnym i fabularnym w Szkole Wajdy. „Łęk wysokości” z 2011 roku był jego debiutem fabularnym.

Nieznana historia haitańskiego kapłana Amona Frémona, który na zaproszenie Jerzego Grotowskiego w 1980 roku odwiedził Polską Rzeczpospolitą Ludową. Polska była dla Amona dziwnym miejscem. Ludzie zachowywali się inaczej - godzinami stali w kolejkach, jakby chcieli pobyć razem, ale wcale ze sobą nie rozmawiali. Odprawiali dziwne rytuały na wielkich stadionach. Deszcz padał tu głośniejsze, jak w kraju ogłuchłych ludzi, a zimą z nieba leciała zła, biała woda niegasząca pragnienia.

Piotr Rosołowski (1977)

Absolwent sztuki operatorskiej na WRiTV Uniwersytetu Śląskiego. Stypendysta Academy of Media Arts w Kolonii. Żyje i pracuje w Polsce i w Niemczech. Współautor „Królika po berlińsku” nominowanego do Oscara w 2010 roku oraz „Ballady o kozie” nagrodzonej Planet Documentary Film Award na Berlinale 2004. Operator wielu nagradzanych filmów krótko- i pełnometrażowych, m.in.: „One the line” (nominowany do Oscara w kategorii „Najlepszy film krótkometrażowy”), oraz „Kreta” z 2010 roku, filmu fabularnego.

Wielki Skok

The Big Leap
Polska, Szwecja
(PL, SE) 2013
13 min.

reż|dir Kristoffer Rus
prod|pro Renata Czarnkowska-Listoś, Ewa Borguńska, Maciej Strzembos, Kaśka Krosny
scen|wr Kristoffer Rus
zdj|ph Krzysztof Rus
mu|mus Kristian Eliasson
mon|ed Bartosz Pietras
ob|cast Tilly Scott Pedersen, Gustaf Skarsgård, Arkadiusz Jakubik
dys|dis Prasa&Film/New Europe Film Sales

Kristoffer Rus (1979)

Po skończeniu międzywydziałowego kierunku artystycznego na Uniwersytecie w Lund oraz Szkoły Filmowej w Sztokholmie, rozpoczął pracę w szwedzkiej telewizji TV4 jako operator i montażysta. W tym samym czasie pisał scenariusze i realizował krótkie metraże. W 2007 roku Rus postanowił powrócić do swoich słowiańskich korzeni. Został przyjęty do Szkoły Wajdy, gdzie rozwijał, a później nakręcił „Street Feeling”. Obecnie pracuje jednocześnie w Polsce i Szwecji. Reżyser emitowanego w TVP Weekendowego Magazynu Filmowego.

Trójka bohaterów spotyka się na dachu jednego z drapaczy chmur. Łączy ich ten sam cel – z powodu globalnego kryzysu finansowego chcą popełnić samobójstwo. Konflikt zaczyna się, kiedy wychodzi na jaw, że każdy z bohaterów ma inne poglądy na temat życia po śmierci: Sarah jest wierząca, John jest ateistą, a Ben niezdecydowanym agnostykiem.

„Wielki Skok jest wyjątkowo ambitnym przedsięwzięciem - prezentuje niespotykany w Polsce realizacyjny rozmach. Cały film realizowany jest przy użyciu technologii green box. Prawdziwi są aktorzy i elementy scenografii, natomiast cała przestrzeń wokół nich została wykonana komputerowo.” – wyjaśniał Filip Kaczorek, odpowiedzialny za efekty komputerowe.

2013 KFF - Nagroda Prezesa Stowarzyszenia Filmowców Polskich za najlepszy montaż w filmie (Bartosz Pietras)

50

Na krótką metę

To nie byłem ja

Aquel No Era Yo|
That Wasn't Me
Hiszpania
(ES) 2012
25 min.

reż|dir Esteban Crespo
prod|pro Primavera M. Ruiz, José Luis Matas-Negrete
scen|wr Esteban Crespo
zdj|ph Ángel Amorós
mu|mus Juan de Dios Marfil
mon|ed Vanessa Marimbert
ob|cast Alejandra Llorente, Gustavo Salmerón, Babou Cham, Mariano Nguema, Alito Rodgers Jr.

Esteban Crespo (1971)

Hiszpański reżyser, twórca wielokrotnie nagradzanych filmów krótkometrażowych. Karierę zaczynał od kręcenia filmów dokumentalnych i pracy w telewizji. Jest autorem między innymi: „I always wanted to work in a factory”, „Amar”, „Fin” i „Lala”.

Film opowiada historię Pauli, Hiszpanki pracującej dla organizacji pomocowej i Kaneya, afrykańskiego żołnierza w dziecięcym wieku. Ich życie mogłoby wyglądać zupełnie inaczej. Jednak tragiczne okoliczności łączą ich losy w nieodwracalny sposób.

Wszystko jest możliwe

Everything Is Possible
Polska
(PL) 2013
52 min.

reż|dir Lidia Duda
prod|pro Antoni Sambor, Aleksandra Derewienko, Radosław Gębicz
scen|wr Lidia Duda
zdj|ph Kacper Lisowski
mu|mus Bartosz Straburzyński
mon|ed Agnieszka Bojanowska, Jakub Śladkowski
ob|cast Teresa Bancewicz
dys|dis TVP

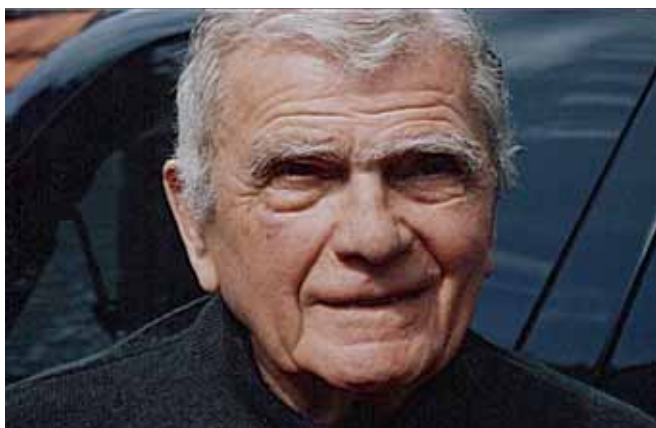
Lidia Duda (1958)

Autorka reportaży, filmów i seriali dokumentalnych. Ukończyła kulturoznawstwo na Uniwersytecie Wrocławskim. W jej dorobku jest wiele znaczących i wielokrotnie nagradzanych filmów dokumentalnych, m.in.: „Tu wódka jest Bogiem, a wiara nalogiem” (2001), „Nie zgadzam się na świat, w którym żyją moi bohaterowie” (2002), „U nas w Pietraszach” (2002), „Herkules” (2004).

„Istotą podróżowania jest oczekiwanie na to, co może mnie spotkać. To adrenalina, zaskoczenie, niespodzianka. Nie mam żadnych obowiązków. Jestem wolna. Moim pragnieniem jest poznawanie człowieka pod wszystkimi szerokościami geograficznymi” - mówi podróżniczka Teresa Bancewicz. „Wszystko jest możliwe” to film o przekraczaniu granic - tych realnych, państwowych (Teresa przejechała autostopem kilka kontynentów), tych wyznaczonych przez wiek (bohaterka ma 79 lat, zaczęła jeździć mając 62 lata) oraz przez własną zamożność (miesięczna emerytura Teresy wynosi 900 złotych), a także obyczajowych (Teresa w wieku 64 lat poznała 40-letniego Greka. Znajomość trwa już 15 lat). Przyglądamy się podróży, która jest prawdziwym wyzwaniem.

Janusz Morgenstern

Janusz Morgenstern
Retrospektywa

51

Droga twórcza Janusza Morgensterna wyraża przemiany polskiej obyczajowości podobnie jak dorobek Andrzeja Wajdy, u którego Morgenstern zdobywał szlify na planie jako drugi reżyser „Kanału” oraz „Popiołu i diamentu”. W swoim pełnometrażowym debiucie, „Do widzenia, do jutra” z 1960 roku, nie zdecydował się jednak, wzorem innych przedstawicieli Polskiej Szkoły Filmowej, zwrócić w kierunku przeszłości i II wojny światowej. Wspólnie z odtwórcą głównej roli, Zbigniewem Cybulskim, a także Bogumiłem Kobielą, napisali scenariusz przyglądający się życiu młodego pokolenia po odwilży. Film wnosił do rodzimego kina powiew świeżości, będąc bliżej francuskiej Nowej Fali niż martyrologicznego kina rozliczeniowego. Morgenstern już swoim debiutem pokazał, że jako filmowiec będzie kroczył własną ścieżką.

Był w polskim kinie postacią bardzo ważną i aktywną. Współpracował ze znakomitymi kompozytorami (Krzysztof Komeda, Jerzy Matuszkiewicz), aktorami (Roman Wilhelmi, Daniel Olbrychski) i, przede wszystkim, pisarzami. Wiele z jego projektów pokazuje, jak owocne były ówczesne kontakty reżyserów i literatów. Scenariusz dramatu psychologicznego „Jowita” z 1967 roku opracował na podstawie powieści „Disneyland” Stanisława Dygata sam Tadeusz Konwicki – pisarz, który został reżyserem. W kolejnych latach Morgenstern inspirował się prozą lub korzystał ze scenariuszy między innymi Janusza Głowackiego, Romana Bratnego i Jerzego Pilcha. „Żółty szalik” Pilcha z 2000 roku był zresztą pierwszym tekstem jaki napisał on na potrzeby ekranu, a popisowa rola grającego alkoholika Janusza Gajosa przeszła oczekiwania pisarza.

Urodzony w 1922 roku (zmarł w 2011), należał do pokolenia Kolumbów, a wojna była jego doświadczeniem formacyjnym. Natomiast, w odróżnieniu od Wajdy i Munka, potrzebował czasu, aby rozliczyć się z nią we własnej twórczości. Pośrednio uczynił to w „Życiu raz jeszcze” z 1964 roku, który był pierwszym polskim filmem opowiadającym o czasach stalinowskich. Wcześniej, w 1961 roku nakręcił trwający 9 minut wstrząsający „Ambulans”, jedyne jego dzieło, w którym odważył się poruszyć ważny dla niego temat Holocaustu. Morgenstern odpowiada również za 3 serie dziejące się podczas II wojny światowej: wielki przebój PRL-u „Stawka większa niż życie”, pozbawiony patosu portret młodych AK-owców „Kolumbowie”, a także „Polskie drogi”. Według reżysera, dwie ostatnie produkcje należy rozpatrywać razem, ponieważ wówczas dają one pełny obraz okupacji.

Próbę czasu znakomicie przetrwały dziejące się współcześnie filmy Morgensterna. W „Trzeba zabić tę miłość” z 1972 roku kolejny raz z dużym talentem i przenikliwością oddaje przemiany obyczajowe, tym razem po Marcu '68. Scenariusz Janusza Głowackiego opowiada o parze osiemnastolatków, którzy nie dostali się na studia z powodu braku „punktów za pochodzenie”. W roli głównej wspaniale zadebiutowała nieznana wcześniej Jadwiga Jankowska-Cieślak. Kolejny dramat reżysera, „Mniejsze niebo”, ze swoim refleksyjnym tonem, nie trafił w odpowiedni moment. Premiera odbyła się w pełnym nadziei karnawałowym roku 1980, nie wywołując większego odzewu.

Sylwetkę artystyczną Janusza Morgensterna dopełniają jego filmy komediowe z lat 60. ubiegłego wieku, w tym farsa „Jutro premiera”. Fabuła kręci się wokół wystawiania nowej sztuki i opiera na serii komicznych nieporozumień. W roli dramaturga występuje Gustaw Holoubek, a dyrektora teatru – Aleksander Bardini. Na Dwóch Brzegach zobaczymy najważniejsze filmy reżysera, którego dorobek z biegiem lat ceniony jest coraz bardziej i ma dziś być może więcej miłośników, niż wówczas, kiedy jego filmy wchodziły na ekrany.

Filmografia|Filmography

2009	Mniejsze zło Lesser of Two Evils
2001	Trąd w pałacu sprawiedliwości Leprosy in the Palace of Justice (Teatr TV TV Theater)
2000	Żółty szalik Yellow Scarf (TV)
1999	Herbatka u Stalina Tea with Stalin (Teatr TV TV Theater)
1998	Cztery pory roku Four Seasons (Teatr TV TV Theater)
1998	Równy podział Equal Distribution (Teatr TV TV Theater)
1995	Madame Modejska (Teatr TV TV Theater)
1986	Biały smok Legend of the White Horse
1981	Gdy miasto śpi... When the City Sleeps (Teatr TV TV Theater)
1980	Mniejsze niebo Smaller Sky
1979	Godzina „W” “W” Hour (TV)
1976-77	Polskie drogi Polish Roads (serial TV series)
1974	S.O.S. (serial TV series)
1972	Dama pikowa Pique Dame (TV)
1972	Trzeba zabić tę miłość To Kill This Love
1970	Kolumbowie Columbuses (serial TV series)
1967	Jowita Jovita
1967-68	Stawka większa niż życie More Than Life at Stake (serial TV series)
1965	Potem nastąpi cisza And All Will Be Quiet
1964	Życie raz jeszcze Back to Life Again
1963	Cała prawda The Whole Truth (Teatr TV TV Theater)
1963	Dwa zebra Adama Adam's Two Ribs
1962	Jutro premiera Opening Tomorrow
1962	Znowu „Łut szczęścia” Some Luck Once Again (Teatr TV TV Theater)
1961	Ambulans Ambulance (krótki short)
1960	Do widzenia, do jutra Good Bye, Till Tomorrow
1960	Przygoda w terenie Adventure in the Field (krótki short)
1954	Rzodkiewki Radishes (krótki short)

Do widzenia, do jutra

Good Bye, Till Tomorrow
Polska
(PL) 1960
80 min.

reż|dir Janusz Morgenstern
prod|pro Jerzy Rutowicz
scen|wr Zbigniew Cybulski, Bogumił Kobiela, Wilhelm Mach **zdj|ph** Jan Laskowski **muz|mus** Krzysztof Komeda
mon|ed Janina Niedźwiecka
ob|cast Zbigniew Cybulski, Teresa Tuszyńska, Grażyna Muszyńska, Barbara Baranowska, Włodzimierz Bieliński, Jacek Fedorowicz, Roman Polański, Władysław Kowalski, Krzysztof Komeda
dys|dis SF Kadr

1960

CRF
CYFROWE REPOZYTORIUM FILMOWE

KINO RP

Debiut reżyserski Morgensterna, poprzedzony asystenturą na planie „Kanału” oraz „Popiołu i diamentu” Wajdy. Scenariusz napisali wraz z reżyserem Zbyszek Cybulski i Bogumił Kobiela z gdańskiego kabaretu Bim-Bom (figurujący w napisach wraz z nimi Wilhelm Mach był figurantem i ulubieńcem partii, jego nazwisko było potrzebne, żeby projekt nie ugrzązł w rękach cenzury). Film oddaje atmosferę studenckiego życia końca lat 50. ubiegłego wieku, a inspirację do jego powstania stanowiły autentyczne doświadczenia Cybulskiego.

Jacek jest trochę romantykiem, trochę artystą i zakochuje się w Margueritte, córce francuskiego konsula. Dystyngowana, młodziutka Francuzka jest dla niego z początku nieosiągalnym obiektem marzeń. Duża część akcji dzieje się w autentycznych gdańskich piwnicach studenckich, z udziałem aktorów i twórców teatryku Bim-Bom. Swoją luźną, epizodyczną strukturą film zapowiadał niejako nadejście „Nowej Fali”. Portret ówczesnego pokolenia nie mógł obyć się bez udziału Romana Polańskiego, tutaj w popisowej roli epizodycznej.

1961 Stradford MFF – Nagroda za reżyserię, **1961 Melbourne MFF** – Srebrny Bumerang za zdjęcia (Jan Laskowski)

Ambulance
Polska
(PL) 1961
9 min.

reż|dir Janusz Morgenstern
prod|pro Leon Lewandowski
scen|wr Tadeusz Łomnicki
zdj|ph Jerzy Lipman **muz|mus**
Krzysztof Komeda **mon|ed** Janina
Niedźwiecka **ob|cast** Zbigniew Józefo-
wicz, Leopold Rene Nowak, Bogusław
Sochnacki, Marek Śniatkiewicz
dys|dis Se-Ma-For

1961

Trwający 9 minut film fabularny, powstały według pomysłu i scenariusza Tadeusza Łomnickiego. Morgenstern zrezygnował zupełnie z dialogu na rzecz operowania dźwiękiem i obrazem, w tym dużą liczbą zbliżeń. „Ambulans” stanowi wyjątek w dorobku reżysera, jest bowiem jedynym dziełem, w którym poruszył istotny dla niego temat Holocaustu. Film rozpoczyna się przemówieniem Hitlera w Reichstagu o wyniszczeniu rasy żydowskiej. Agresywny głos Hitlera przechodzi w taktę marsza „Heili-Heilo”. Dźwięk kontrpunktuje obraz uciekających kwadratów betonowej szosy, zbrudzonej nagle spalinami pędzącego ambulansu. Na pustym placu, otoczonym drutami, grupa żydowskich dzieci oczekuje wraz z opiekunem na swą ostatnią podróż. Stary człowiek dobrze wie, co ma nastąpić za chwilę, ale swą postawą chce dodać otuchy małym podopiecznym, przypominając w swej postawie Janusza Korczaka. Atmosfera dziecięcej zabawy splata się z grozą śmierci.

1962 MFF San Francisco – I Nagroda

Janusz Morgenstern
Retrospektywa

53

Jutro premiera

Opening Tomorrow
Polska
(PL) 1962
81 min.

reż|dir Janusz Morgenstern
prod|pro Ludwik Hager
scen|wr Jerzy Jurandot, Janusz Mor-
genstern **zdj|ph** Kurt Weber
muz|mus Krzysztof Komeda
mon|ed Wiesława Otocka
ob|cast Gustaw Holoubek, Irena Mal-
kiewicz, Kalina Jędrusik, Wierczyśław
Gliński, Aleksander Bardini,
Edward Dziewoński, Tadeusz Janczar,
Barbara Krafftówna
dys|dis SF Kadr

1962

Farsa w znakomitej obsadzie, charakterystyczna dla tego etapu twórczości Morgensterna, kiedy próbował on swoich sił w komedii. „Jutro premiera” w satyryczny sposób przedstawia kulisy działania teatru. Akcję widzimy, jakby w krzywym zwierciadle, oczami młodego dramaturga, który marzy o wystawieniu swojej nowej sztuki (w tej roli niezastąpiony Gustaw Holoubek). Dyrektor teatru (Aleksander Bardini) musi z kolei uporać się z wieloma problemami przy wystawianiu „Trzeciego dzwonka”. Najpierw główna gwiazda zespołu nie chce grać roli amantki, a ledwie charakterystyczną, by potem zmienić zdanie. Reżyser uparcie faworyzuje swoją przyjaciółkę, a niektórzy żądają podwyżki...

Lekka, dynamiczna opowieść z zaskakującymi zwrotami akcji i pełnymi humoru perypetiami. „Jutro premiera”, po wielu latach od swojej premiery, wciąż zachowuje dużo uroku.

Back to Life Again
Polska
(PL) 1964
92 min.

reż|dir Janusz Morgenstern
prod|pro Mieczysław Wajnberger
scen|wr Roman Bratny **zdj|ph** Jerzy Wójcik **mon|ed** Mirosława Garlicka
ob|cast Andrzej Łapicki, Tadeusz Łomnicki, Ewa Wiśniewska, Edmund Fetting, Tadeusz Kalinowski, Henryk Bąk, Franciszek Pieczka, Wojciech Siemion
dys|dis SF Zebra

1964

Zrealizowany w czasach gomułkowskich film rozrachunkowy był jedynym, który przedstawiał wówczas epokę stalinowską. Powstał w atmosferze niecenzuralności. Powieść Romana Bratnego, na podstawie której został nakręcony, napisana została w 1957 roku, a wydana dopiero 10 lat później, kilka lat po realizacji filmu. Morgenstern przedstawił „okres błędów i wypaczeń” z maksymalnym możliwym wówczas do uzyskania obiektywizmem. Wkrótce po premierze film powędrował na półkę na ponad 20 lat. O problemach z realizacją tak mówił reżyser po latach: „Sprawę nadzorował osobiście towarzysz Zenon Kliszko, prawa ręka Gomułki. Przekonywano mnie, że przecież opowiadam o roku '56: przełom, dużo ludzi wyszło z więzienia. „A u pana jest tak smutno” – mówiono. Długo się broniłem, ale mnie przekonali”.

Fabula opowiada o losach trzech postaci. Szlachetny działacz komunistyczny (Tadeusz Łomnicki) jest zaszczywany przez kacyka, który podczas zebrania partyjnego oskarża go o „brak czujności”. Młoda działaczka ZMW (Ewa Wiśniewska) interweniuje w sprawie uwięzionego ukochanego, lotnika RAF-u, który brał udział w bitwie o Anglię (Andrzej Łapicki). Jego jedyną winą był powrót do Polski po wojnie. Śmierć Stalina będzie przełomem w życiu bohaterów.

54

Janusz Morgenstern
Retrospektywa

Jowita

Jovita
Polska
(PL) 1967
91 min.

reż|dir Janusz Morgenstern
prod|pro Jerzy Nitecki
scen|wr Tadeusz Konwicki **zdj|ph** Jan Laskowski **muz|mus** Jerzy Matuszkiewicz **mon|ed** Wiesława Otocka
ob|cast Daniel Olbrychski, Barbara Kwiatkowska, Kalina Jędrusik, Ignacy Gogolewski, Anna Pleskaczewska, Iga Cembrzyńska, Leopold Rene Nowak, Zbigniew Cybulski, Sławomir Idziak
dys|dis SF Zebra

1967

CRF
CYFROWE REPOZYTORIUM FILMOWE
KINO RP

Współczesny dramat psychologiczny uważany jest za pełen rozczarowania rewers „Do widzenia, do jutra”. Scenariusz „Jowity” napisał Tadeusz Konwicki na podstawie powieści Stanisława Dygata „Disneyland”. Większość filmu to ciąg retrospekcji, wyłaniających się podczas koncertu w krakowskiej filharmonii ze wspomnień Marka, młodego architekta (Daniel Olbrychski). Sławę przyniosły mu jednak osiągnięcia sportowe – jest świetnym lekkoatletą. Nie przykładu dużej wagi do żadnego z tych zajęć, marząc o wielkiej miłości.

Z tym marzeniem łączy się tytułowa Jowita, której czarne oczy ujrzał niegdyś na balu, otoczone czarczafem. Poznaje Agnieszkę, studentkę Akademii Sztuk Pięknych, która poważnie podchodzi do swojej przyszłości. Marek spotkał być może właśnie prawdziwą miłość, ale nie przestaje myśleć o nierealnej Jowicie. Zamieszany jest również w kilka romansów i nie zdaje sobie sprawy, że wszystko może wymknąć mu się z rąk...

1967 San Sebastian MFF – Nagroda za reżyserię, Nagroda OCIC (Międzynarodowa Organizacja Katolicka d/s Filmu)

Trzeba zabić tę miłość

To Kill This Love
Polska
(PL) 1972
92 min.

reż|dir Janusz Morgenstern
prod|pro Jerzy Buchwald
scen|wr Janusz Głowacki
zdj|ph Zygmunt Samosiuk
muz|mus Bohdan Mazurek
mon|ed Barbara Kosidowska
ob|cast Jadwiga Jankowska-Cieślak,
Andrzej Malec, Władysław Kowalski,
Barbara Wrzesińska, Alicja Jachiewicz,
Jan Englert, Janusz Bylczyński,
Jan Himilbach
dys|dis SF Zebra

1972

CRF
CYFROWE REPOZYTORIUM FILMOWE

KINO RP

Obyczajowa opowieść o wchodzeniu w dorosłe życie według scenariusza Janusza Głowackiego. Raz jeszcze Morgenstern celnie chwyta nastrój epoki, tym razem przesiąkniętych pesymizmem i groteską lat po Marcu '68. Magda (wybitny debiut Jadwigi Jankowskiej-Cieślak) i Andrzej (Andrzej Malec) nie dostali się na studia z powodu braku dodatkowych „punktów za pochodzenie”. Ona rozpoczyna pracę w szpitalu, aby zdobyć brakujące „punkty” i w następnym roku zdawać na Akademię Medyczną. On przyjechał do Warszawy z Trójmiasta, aby studiować na Politechnice, a teraz nie może znaleźć pracy i pomieszkuję u kolegi. Andrzej chciałby rozpocząć nowe życie z Magdą, ale droga do samodzielności będzie bolesna i pełna kompromisów, a uczucie młodych zostanie wystawione na próbę.

Pewne przerysowane, dygresyjne epizody (próba „Romea i Julii” w szpitalu, realizacja reportażu telewizyjnego w FSO) przypominają „Rejs”, występują w nich bowiem ci sami wykonawcy. Film uważany jest za prekursora Kina Moralnego Niepokoju.

1973 Nagroda im. Zbyszka Cybulskiego dla Jadwigi Jankowskiej-Cieślak

Janusz Morgenstern
Retrospektywa

55

Mniejsze niebo

Smaller Sky
Polska
(PL) 1980
94 min.

reż|dir Janusz Morgenstern
prod|pro Jerzy Rutowicz
scen|wr Janusz Morgenstern
zdj|ph Ryszard Lenczewski
muz|mus Zygmunt Krauze
mon|ed Barbara Grodner
ob|cast Roman Wilhelm, Beata Tyszkiewicz, Jan Englert, Władysław Kowalski,
Janusz Zaorski, Tomasz Jarosiński,
Jadwiga Polanowska,
Monika Stefanowicz
dys|dis SF Zebra

1980

CRF
CYFROWE REPOZYTORIUM FILMOWE

KINO RP

Janusz Morgenstern wpisuje się tym filmem w nurt Kina Moralnego Niepokoju, przy okazji jednak zaznacza swoją odrębność. Reżyser przeniósł w polskie realia fabułę wydanej wówczas w Polsce powieści brytyjskiego pisarza Johna Waina. Wniósł tym samym do nurtu bardzo istotny, uniwersalny ton, który nie został niestety zauważony w momencie premiery.

Artur (Roman Wilhelm), pracownik naukowy instytutu mikrobiologii, po czterdziestce, od dziewięciu dni spędza dzień i noc na dworcu kolejowym. Rzucił pracę, zostawił żonę z dwojgiem dzieci. Zamieszkał w dworcowym hotelu, stołuje się w okolicznych barach i ani na krok nie oddala się od dworca. Jego samotność przerywa spotkanie z Filipem, przyjacielem i współpracownikiem z instytutu. Filip pragnie z nim porozmawiać, dowiedzieć się czegoś o przyczynach niezrozumiałej dla wszystkich decyzji Artura. Bohater odmawia, wzbudzając jeszcze większy niepokój przyjaciół i rodziny. Filip będzie chciał mu pomóc, ale ciężki stan psychiczny i sytuacja Artura okażą się mieć poważne konsekwencje.

1983 Panama MFF – Nagroda za scenariusz (Janusz Morgenstern)

Yellow Scarf
Polska
(PL) 2000
59 min.

reż|dir Janusz Morgenstern
prod|pro Joanna Kopczyńska
scen|wr Jerzy Pilch **zdj|ph** Witold
Adamek **muz|mus** Michał Lorenc
mon|ed Anna Wilska **ob|cast** Janusz
Gajos, Danuta Szaflarska, Krystyna
Janda, Joanna Sienkiewicz, Małgorzata
Zajączkowska, Grażyna Wolszczak,
Jerzy Szejbał, Leszek Możdżer
dys|dis TVP

2000

Ten niepozorny film telewizyjny od ponad dekady cieszy się zasłużoną opinią jednego z najlepszych polskich obrazów o alkoholizmie. Powstał w ramach cyklu TVP „Święta polskie” według scenariusza Jerzego Pilcha. „Żółty szalik” stanowi również powrót Morgensterna do filmu po dłuższej przerwie, w czasie której reżyserował spektakle telewizyjne. Bohater (Janusz Gajos), mężczyzna w średnim wieku, spędza dzień przed Wigilią na spotkaniach ze współpracownikami, synem, byłą żoną i obecną partnerką. Kolejne porcje alkoholu, jakie regularnie wypija, wpływają negatywnie na jego zachowanie.

Pilch z dużym uznaniem wypowiadał się o kreacji Gajosa: „Możemy mówić tutaj o najwyższych rejonach sztuki aktorskiej. Najgłośniejszym ostatnio filmem o alkoholiku było ‘Zostawić Las Vegas’ Mike’a Figgisa. Odtwórca głównej roli w tym filmie, Nicolas Cage, otrzymał Oscara, a przecież w porównaniu z Gajosem to jakiś pikuś. Janusz Gajos w tym małym filmie jest znacznie prawdziwszy, dramatyczny. Gajos pochodzi niestety z małej kinematografii, z egzotycznego dla wielu języka polskiego, a jest aktorem, który powinien grać o najwyższe stawki kinematografii światowej.”

2000 FPFF w Gdyni - Nagroda Prezesa Canal+ dla Janusza Gajosa „za wybitną kreację aktorską”, „Złoty Klakier” (nagroda Radia Gdańsk dla najdłużej oklaskiwanego filmu)

Kino w zasięgu ręki

Projektor PJ WX4130N

RICOH
imagine. change.

najmniejsza odległość
od powierzchni projekcji
- tylko 11,7 cm

zaledwie 24,9 cm, aby uzyskać obraz
o przekątnej 80 cali

możliwość wyświetlania filmów 3D
(opcjonalne okulary)

automatyczna korekcja
zniekształceń trapezowych

korekcja koloru ściany

www.ricoh.pl

empik poleca

tysiące produktów w ofertach

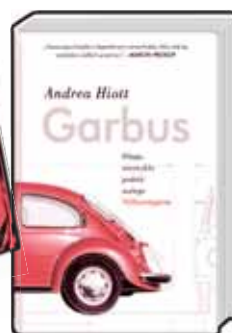
1+1 · 2+1 · -50% · -90%

2+1*

książki, muzyka i filmy
Łącz dowolnie!

Kup 3 dowolne, zapłać za 2!

Tego jeszcze nie było!

164,88

124⁹⁸

PRZYKŁADOWY
PAKIET 3 produktów

najlepsze książki

1+1*

Kup 2 zapłać za 1!

na wybrane
-50%*
płyty CD

*Szczegóły i regulamin wyprzedaży dostępne w punkcie info oraz na stronie www.empik.com/regulaminy-empiku.

Zapraszamy do salonów w całej Polsce oraz na **empik.com**

letnia wyprzedaż empik

Thomas Vinterberg

Thomas Vinterberg
Retrospektywa

59

„Całe moje życie to towarzyskie doświadczenie, dorastałem w domu pełnym szczęśliwych hippisów. Nieustannie byłem otoczony przez świętującą społeczność. Jeśli spojrzycie na moje filmy, wszystkie dzielą ten motyw” – mówił kilka lat temu Duńczyk Thomas Vinterberg. Urodzony w 1969 roku w Kopenhadze, nie ukrywa, że tęskni za dzieciństwem spędzonym w komunie Christiania, w której zasady zbiorowego życia doprawione były nutą szaleństwa i spontaniczności. Swoją twórczość filmową będzie traktował poniekąd jako przywoływanie utraconego raju, zawsze kładąc nacisk na wspólnotowy charakter kręcenia filmu.

Został przyjęty do Duńskiej Szkoły Filmowej jako najmłodszy student w jej historii. Już jego film dyplomowy „Last Round” z 1993 roku przyciągnął uwagę widzów i krytyków oraz zdobył nagrody na festiwalach w Monachium i Tel Awiwie. Młodziutki Vinterberg powoli zyskiwał opinię cudownego dziecka, które wniesie świeżą krew do europejskiej kinematografii. Krokiem w tym kierunku był poetycki, przełomowy krótki metraż „The Boy Who Walked Backwards”, o chłopcu, który po śmierci brata odkrywa, że może cofnąć czas chodząc do tyłu. Punktem zwrotnym w karierze Vinterberga była jednak skromna produkcja nakręcona po telewizyjnym filmie drogi „Bohaterowie”. Mowa o „Festen” z 1998 roku, który był pierwszym filmem nakręconym zgodnie z zasadami manifestu „Dogma 95”.

Dogma była być może najważniejszym wydarzeniem-prowokacją kina lat 90. XX wieku, a okoliczności powstania 10 nakazów odnośnie kręcenia filmu stały się już pobudzającą wyobraźnię anegdotą. Jak mówi sam Vinterberg: „Manifest został napisany w małym biurze w Kopenhadze. Spotkaliśmy się z Larsem, ponieważ nasze firmy były ze sobą blisko. Zajęło nam to 35 minut i stanowiło okazję do dużego śmiechu – lecz wciąż na poważnie”. Lars to oczywiście von Trier, a reguły Dogmy zakładały między innymi filmowanie poza studiem bez budowy dekoracji, nieużywanie dodatkowego oświetlenia poza lampą w kamerze, kręcenie z ręki, opowiadanie historii dziejących się wyłącznie w teraźniejszości i nie zawieranie nazwiska reżysera w napisach. Mimo, że Thomas Vinterberg nie figuruje jako reżyser „Festen”, to właśnie ten film przyniósł mu największą sławę i liczne nagrody.

„Festen” opowiada o wystawnych urodzinach 60-letniego bogatego ojca, na których dochodzi do wyjawienia tłumionej przez lata strasznej rodzinnej tajemnicy. Szorstki styl Dogmy wymusza skupienie się na twarzach bohaterów i sprawia, że dramaturgia filmu wysuwa się na plan pierwszy. To, co było nowością, szybko staje się rutyną. Już we „Wszystko dla miłości” z 2003 roku, pierwszym swoim filmie anglojęzycznym z Joaquinem Phoenixem i Seanem Pennem, Vinterberg odchodzi od sztywnych zasad manifestu. Po miążdżącym sukcesie „Festen” kolejne filmy reżysera zyskują mniejszy rozgłos. Są to „Moja droga do Wendy” na podstawie scenariusza Larsa von Triera oraz „Submarino” z 2010 roku.

Rewelacyjnie przyjęte na szesznastym festiwalu w Cannes „Polowanie” z nagrodzoną rolą Madsa Mikkelsena jest rewersem „Festen”. Fascynacje reżysera zatoczyły koło i ponownie jesteśmy świadkami okrucieństwa, które dzieje się w małej społeczności. Tym razem, przeciwnie, bohater zostaje niesłusznie oskarżony o pedofilię, a w miasteczku zaczyna królować atmosfera linczu. „Polowanie” otwiera nowy rozdział w filmografii duńskiego reżysera, który

dowodzi, że hippisowska przeszłość nastraja go do ciągłych zmian tonacji. Nie wiadomo, czego spodziewać się po następnym filmie twórcy, który ostatnio dzieli czas między kino a kręcenie teledysków dla zespołów Blur i Metallica.

Filmografia|Filmography

2012 Polowanie|Jagten|The Hunt
2010 Submarino
2008 Metallica: The Day That Never Comes (teledysk)
2007 En mand kommer hjem|A Man Comes Home
2005 Moja droga Wendy|Dear Wendy
2003 Wszystko dla miłości|It's All About Love
2000 The Third Lie
2000 D-dag|D-Day (TV)
1998 Festen|The Celebration
1996 Bohaterowie|De Største helte|The Biggest Heroes
1995 Drengen der gik baglæns|The Boy Who Walked Backwards (krótki|short)
1993 Sidste omgang|Last Round
1990 Sneblind

Festen

Festen|The Celebration
Dania, Szwecja
(DN, SE) 1998
105 min.

reż|dir Thomas Vinterberg
prod|pro Birgitte Hald **scen|wr** Thomas Vinterberg, Mogens Rukov
zdj|ph Anthony Dod Mantle
muz|mus Lars Bo Jensen
mon|ed Valdís Óskarsdóttir
ob|cast Ulrich Thomsen, Henning Moritzen, Thomas Bo Larsen, Paprika Steen, Trine Dyrholm, Birthe Neumann
dys|dis Solopan

1998

„Festen” to pierwszy film nakręcony zgodnie z zasadami manifestu „DOGMA 95”, ale nie tylko z tego powodu jest najbardziej, obok „Idiotów” Larsa von Triera, znanym filmem nurtu. Precyzyjnie napisany scenariusz nieustannie trzyma w napięciu, a inscenizacyjna oszczędność zostawia aktorom dużo swobody.

Ojciec zamożnej rodziny kończy 60 lat. Wszyscy zbierają się w zamku, aby świętować i oddać ojcu należny szacunek. Początkowy chaos ustępuje miejsca eleganckiej kolacji, która z kolei wkrótce okaże się momentem szczerości. Z czworga dzieci ojca najstarsza córka niedługo przed urodzinami popełniła samobójstwo. Jeden z braci przygotował dwie mowy: żółtą i zieloną, a treść jednej z nich będzie bolesna i szokująca dla wszystkich zgromadzonych... Film Vinterberga został w 2001 roku przeniesiony na deski Teatru Rozmaitości przez Grzegorza Jarzynę i stał się jednym z najbardziej znanych spektakli reżysera, obnażającym patriarchalne mechanizmy przemilczenia i rodzinną hipokryzję.

1998 Europejska Nagroda Filmowa – Europejskie Odkrycie Roku, **1999 Cannes FF** – Nagroda Jury, Nominacja do Złotej Palmy, **2000 BAFTA** – nominacja w kategorii Najlepszy Film Nieanglojęzyczny, **1998 Stowarzyszenie Nowojorskich Krytyków Filmowych** – Najlepszy Film Zagraniczny

Wszystko dla miłości

It's All About Love
Dania, Holandia, Japonia,
Niemcy, Szwecja,
Stany Zjednoczone,
Wielka Brytania
DK, NL, JP, DE, SE, US, UK
2003
105 min.

reż|dir Thomas Vinterberg
prod|pro Marianne Christensen, Bo Ehrhardt, Tomas Eskilsson, Birgitte Hald, Stephen Hegyes, Peter Aalbæk Jensen, Lars Jönsson, Morten Kaufmann, Deborah Bayer Marlow, Lars Bredo Rahbek, Els Vandevorst, Paul Webster, Shawn Williamson, James Wilson
scen|wr Thomas Vinterberg, Mogens Rukov **zdj|ph** Anthony Dod Mantle
muz|mus Zbigniew Preisner, Nikolaj Egelund **mon|ed** Valdis Oskarsdóttir
ob|cast Joaquin Phoenix, Claire Danes, Sean Penn
dys|dis SPInka

2003

"Zrobiłem, co mogłem, żeby Wszystko dla miłości wyglądało odwrotnie niż DOGMA 95 i mój poprzedni film, 'Festen'. To jest moja próba uniknięcia powtórzenia." – deklarował Vinterberg. Reżyser rzeczywiście zwrócił się w kierunku innej poetyki. Tym razem opowiada o dwojgu kochankach i ich walce o uratowanie związku na krawędzi kosmicznego upadku w niedalekiej przyszłości (opowieść zaczyna się w lipcu 2021 roku). W Nowym Jorku pada śnieg, ludzie zamarzają w Ugandzie, a grawitacja traci swoją moc. John (Joaquin Phoenix) i słynna łyżwiarka Elena (Claire Danes), mają podpisać papiery rozwodowe, gdy zdają sobie jednak sprawę, że mimo wszystkiego, co dzieje się wokół, ich miłość jest czymś, o co warto walczyć. Historia miłosna nabrała hitchcockowskiego suspensu. W anglojęzycznym filmie Vinterberga, będącym koprodukcją wielu krajów, wystąpiła gwiazdorska obsada.

2004 Robert Festival – Najlepsze zdjęcia (Anthony Dod Mantle), Najlepsza scenografia (Ben van Os, Jette Lehmann), Najlepsze efekty specjalne (Peter Hjorth)

Thomas Vinterberg
Retrospektywa

61

Moja droga Wendy

Dear Wendy
Dania, Francja,
Hiszpania, Niemcy,
Stany Zjednoczone,
Wielka Brytania, Włochy
(DK, FR, ES, DE, US, UK, IT)
2005
105 min.

reż|dir Thomas Vinterberg
prod|pro Gillian Berrie, Bettina Brokemper, Bo Ehrhardt, Marie Cecilie Gade, Peter Garde, Birgitte Hald, Marianne Jul Hansen, Peter Aalbæk Jensen, Sisse Graum Jørgensen, Marianne Slot, Julianne Thevissen, Vibeke Windeløv **scen|wr** Lars von Trier
zdj|ph Anthony Dod Mantle
muz|mus Benjamin Wallfisch
mon|ed Mikkel E.G. Nielsen
ob|cast Jamie Bell, Bill Pullman, Chris Owen **dys|dis** SPI International

2005

Dick żyje w biednym górniczym miasteczku Estherslope. Kiedy znajduje pewnego dnia mały pistolet, coś go do niego wyraźnie przyciąga, pomimo gorliwych pacyfistycznych poglądów, jakie wyznaje. Razem ze swoim świeżo poznanym partnerem przekonuje resztę wyrzutków z miasta, żeby dołączyli do tajnego klubu, który założył i nazywał „Dandysi”. Klub opiera się na zasadach związanych z pacyfizmem i pistoletami. Pomimo ich szczerej wiary w najważniejszą z norm: nigdy nie wyciągaj swojej broni, wkrótce znajdują się w kłopotliwej sytuacji, kiedy zdają sobie sprawę, że zasady tworzy się po to, aby je łamać.

Scenariusz filmu napisał Lars von Trier. Jak pewnego razu powiedział Vinterberg: „Lars i ja jesteśmy całkowitymi przeciwieństwami, jeśli chodzi o naszą twórczość i formę filmową, dlatego za każdym razem, kiedy współpracujemy, jest to tak inspirujące”.

2005 Moskwa IFF – Najlepszy Reżyser

Submarino
Dania, Szwecja
(DK, SE) 2010
105 min.

reż|dir Thomas Vinterberg
prod|pro Birgitte Hald, Morten Kaufmann
scen|wr Jonas T. Bengtsson, Tobias Lindholm, Thomas Vinterberg
zdj|ph Charlotte Bruus Christensen
muz|mus Kristian Eidnes Andersen, Thomas Blachman
mon|ed Andri Steinn, Valdís Óskarsdóttir
ob|cast Gustav Fischer Kjærulff, Sebastian Bull Sarning, Mads Broe Andersen
dys|dis Match Factory/ Epelpol

2010

Nick i jego młodszy brat, zanim jeszcze zdążyli skończyć szkołę podstawową, już zostali zahartowani przez biedę, przemoc i alkohol. Jednak ci dwaj chłopcy nadal potrafią cieszyć się z nowonarodzonego braciszka. Chętnie wynagradzają niedociągnięcia ich niedbałej matki alkoholiczki i obdarzają niemowlę troskliwą opieką i miłością, na jaką zasługuje. Ten przeblask nadziei, pomimo, że krótkotrwały, będzie ich ścigał długo, nawet kiedy będą już dorośli... Humorzasty i udręczony trzydziestoparoletni Nick mieszka sam w ponurym przytułku. Aby stłumić w sobie bolesne wspomnienia i samotność, ucieka w podnoszenie ciężarów i mocne piwo. Pewną otuchę przynosi mu Sofie, która lata piękności ma już za sobą, oraz niezrównoważony psychicznie Ivan, brat jego byłej dziewczyny. Nick nadal nie pogodził się z odejściem Any dwa lata temu, zdarzeniem, które zaowocowało wybuchem niekontrolowanej agresji z jego strony i zakończyło się pobytem w więzieniu. Nick nie potrafi wyjść naprzeciw swojemu bratu i na nowo nawiązać z nim kontaktu, a to sprawia, że jest jeszcze bardziej wściekły...

2010 Berlin FF – nominacja do Złotego Niedźwiedzia

Polowanie

Jagten|The Hunt
Dania
(DK) 2012
115 min.

reż|dir Thomas Vinterberg
prod|pro Sisse Graum Jørgensen, Morten Kaufmann, Thomas Vinterberg
scen|wr Tobias Lindholm, Thomas Vinterberg
zdj|ph Charlotte Bruus Christensen
muz|mus Nikolaj Egelund
mon|ed Janus Billeskov Jansen, Anne Østerud
ob|cast Mads Mikkelsen, Thomas Bo Larsen, Annika Wedderkopp, Lasse Fogelstrøm, Susse Wold
dys|dis Kino Świat

2012

Silne i niepokojące „Polowanie” pokazuje, jak szybko kłamstwo może przeistoczyć się w prawdę, kiedy rozkwitają plotki, wątpliwości i zła wola. 40-letni Lucas po trudnym rozwodzie stara się znowu poskładać swoje życie do kupy. Ma nową dziewczynę, pracę i jest na dobrej drodze do poprawy stosunków ze swoim nastoletnim synem Marcussem. Pojedyncza uwaga na jego temat może jednak zagrozić stabilności Lucasa. Jedna z dziewczyn, którymi opiekuje się w przedszkolu, obdarzona bujną wyobraźnią, wypowiada przypadkowe kłamstwo, które jest niemożliwe do zignorowania. Jej zarzut rozprzestrzenia się jak wirus, a im dłużej jest powtarzany, tym silniej zyskuje status prawdy. Szok małej społeczności zamienia się w brak zaufania i wrogość. Nie potrwa długo, zanim kolektywna histeria uruchomi mechanizmy przypominające polowanie na czarownice, zagrażające życiu niewinnego człowieka.

2012 Cannes FF – Najlepszy aktor (Mads Mikkelsen), Nagroda Jury Ekumenicznego, Nagroda „Vulcain de l'Artiste-Technicien” dla Charlotte Bruus Christensen za zdjęcia, Nominacja do Złotej Palmy, **2012 Europejska Nagroda Filmowa** – Najlepszy scenariusz (Tobias Lindholm, Thomas Vinterberg)

KULTURA W DOBRYM STYLU.

JEDYNKA. DO SŁUCHANIA

Jedynka
POLSKIE RADIO

JACEK OLTER

NIKOLAJ TRZASKA

TYMON TYMAŃSKI

LESZEK MOŻDŻER

MIL OŚĆ

FILM FILIPA DZIERŻAWSKIEGO

Zespół MIŁOŚĆ w składzie: TYMON TYMAŃSKI, NIKOLAJ TRZASKA, JACEK OLTER, LESZEK MOŻDŻER, MACIEJ SIKAŁA, JAKUB STARIUSZKIEWICZ.

MUZYKA ZESPÓŁ: MIŁOŚĆ. ZDJĘCIA: ANDRZEJ WOJCIECHOWSKI. MONTAŻ: WOJCIECH RAWECKI JR. DŹWIEK: PAWEŁ DRZYŻGA. KOREKCJA BARWNA/OPRAWA GRAFICZNA: BŁAŻEJ GÓRNICKI
KIEROWNICTWO PRODUKCJI: RAFAŁ SZYMAŃSKI. WSPÓŁPRACA PRODUKCYJNA: TOMASZ KRONENBERG, MICHAŁ SZYMANOWICZ, LUNAPARK. PRODUCENT TVP: S.A. WITOLD BĘDKOWSKI. PRODUCENT TOWARZYSZĄCY: RAFAŁ SZYMAŃSKI
PRODUCENT WIODĄCY: PIOTR KIELAR. KOPRODUKCENCI: TVP KULTURA, TVP 2, TYMON TYMAŃSKI, NARODOWE CENTRUM KULTURY, PRODUKCJA: LIFETIME PRODUCTIONS, PIOTR KIELAR. 2012

W KINACH

LIFETIME
PRODUCTIONS

NARODOWE
CENTRUM
KULTURY

TVP
TELEWIZJA POLSKA

GF
GUTEX FILM

Trojka
Polskie Radio

PLANETE +

A!

HIRO

piex.pl

empik

VICE

trojmasto.pl

POLITYKA

Jazz
Soul

LUNAPARK

K
MAG

Gazeta.pl

PREMIERA

Gymna Heria|Naked Hands
Grecja
(GR) 2013
90 min.

Giorgos Skevas

Grecki reżyser, scenarzysta, producent. W swoim dorobku artystycznym ma trzy filmy krótkometrażowe: „Giati den horevete?” (1995), „To tsimento de lypatai” (1998) i „Psychosavvato” (2000) oraz serial dokumentalny „Paraskinio” (2005 - 2006). Najnowszy dokument reżysera, „Gołymi rękoma”, poprzedziły ośmioletnie badania źródłowe finansowane w ramach projektu TEKMIRO (GFC - ERT) i warsztaty HistoryDoc, organizowane przez ERT i EDN.

Filmografia|Filmography

2013 Gołymi rękoma|Gymna heria|Naked hands

2005-06 Paraskinio

reż|dir Giorgos Skevas
prod|pro Giorgos Skevas
scen|wr Giorgos Skevas
zdj|ph Katerina Marangoudaki
muz|mus Simi Tsilali **mon|ed** Panos Voutsaras **ob|cast** Lefteris Voyiatzis
dys|dis Greek Film Center

Dimitri Mitropoulos znany był z tego, że dyrygował nie używając batuty, wyłącznie gołymi rękoma. Sławę greckiemu dyrygentowi przyniosła współpraca z Minneapolis Symphony Orchestra i Filharmonią Nowojorską, zakończona tragiczną śmiercią artysty w 1960 roku podczas dyrygowania III Symfonii Mahlera w mediolańskiej La Scali. Nietuzinkową postać artysty Giorgos Skevas postanowił oddać w filmie w niekonwencjonalny sposób. Znalezione w archiwum Mitropoulosa w bibliotece Gennadeion w Atenach niepublikowane archiwalne materiały audiowizualne oraz korespondencja z przyjaciółką Kaiti Katsogianni posłużyły za materiał oraz inspirację przy tworzeniu warstwy formalnej filmu. Reżyser wykorzystał fakt, że Mitropoulos miał w zwyczaju dyktować swoje listy - aktor Lefteris Voyiatzis przybliży postać dyrygenta poprzez odczytywanie ich fragmentów.

Muzyka moja miłość

65

Love
Polska
(PL) 2012
92 min.

Filip Dzierżawski (1978)

Polski reżyser, scenarzysta. Absolwent Akademii Filmu i Telewizji w Warszawie oraz psychologii społecznej w Szkole Wyższej Psychologii Społecznej w Warszawie. Twórca teledysków i spotów telewizyjnych.

Filmografia|Filmography

2012 Miłość|Love

reż|dir Filip Dzierżawski **prod|pro** Piotr Kielar **scen|wr** Filip Dzierżawski **zdj|ph** Andrzej Wojciechowski **muz|mus** zespół Miłość **mon|ed** Wojciech Rawecki jr **ob|cast** Leszek Możdżer, Tymon Tymański, Mikołaj Trzaska, Jacek Olfer, Maciej Sikala, Jakub Staruszkiewicz
dys|dis Gutek Film

Fenomen trójmiejskiej grupy yassowej, działającej w latach 1988-2002, to przede wszystkim mariaż wybitnych i bardzo odmiennych osobowości muzycznych: Tymona Tymańskiego, Mikołaja Trzaski, Leszka Możdżera, Jacka Oltera i Macieja Sikala. Historia powstania, działalności, rozpadu i próby reaktywacji zespołu przed myślowym Off Festiwalem w 2009 roku pokazuje, że to samo, co sprawiło, że Miłość była zespołem niezwykłym jak na polskie warunki, sprawiło, że nie mogła nim być dalej. Jurorzy 53. Krakowskiego Festiwalu Filmowego podkreślali, że film Dzierżawskiego to opowieść o pokoleniu dojrzewającym w burzliwym okresie przemian, dokonującym trudnych wyborów w świecie raczkującego kapitalizmu.

2013 Krakowski FF - Grand Prix „Złoty Lajkonik”, Nagroda Publiczności, nagroda dla najlepszego producenta, Piotra Kielara

Miłość

PREMIERA

The Lebeque Way
Spain
(ES) 2012
78 min.

Félix Cábez (1960)

Hiszpański scenarzysta, reżyser, producent. Studiował na Universidad Complutense de Madrid. Karierę dokumentalisty rozpoczął na początku lat 90. ubiegłego wieku w Televisión Española. W 2000 roku wyreżyserował swój pierwszy film dokumentalny „Buñuel en Hollywood”, portretujący gorzkie amerykańskie doświadczenia hiszpańskiego artysty. Cábez ma w swoim dorobku również dokumenty muzyczne: „Cooking for Jenny” (2005) i „La terra de las mil orquestas” (2012) oraz film fabularny „El refugio del mal” (2002).

Filmografia|Filmography

2012 The Lebeque way
2012 La terra de las mil orquestas
2005 Cooking for Jenny
2002 El refugio del mal|Lodging Evil
2000 Buñuel en Hollywood

reż|dir Félix Cábez **prod|pro** Agustín Almodóvar, Esther García, Félix Cábez
scen|wr Félix Cábez **zdj|ph** Joaquín Manchado **muz|mus** Ferran Conangla, Enric Giné **mon|ed** Roberto Serrano
ob|cast Alessandro Baricco, Simon Rattle, Katia Labèque, Marielle Labèque
dys|dis Imagina

Od połowy lat 60. XX wieku Katia i Marielle Labèque współtworzą legendarny fortepianowy duet, zachwycający melomanów bezbłędными interpretacjami i nieoczywistymi muzycznymi wyborami - eklektyczny repertuar pianistek zawiera zarówno klasyczne utwory muzyki poważnej jak i dzieła muzycznej awangardy czy standardy muzyki jazzowej.

Kilkadziesiąt lat wspólnej pracy sprzyja podsumowaniom, które utrudnia napięty grafik koncertowy pianistek. Praca nad nowym repertuarem pozwoli jednak pochodzącym z południowej Francji siostrą wrócić w rodzinne strony w poszukiwaniu hiszpańskich korzeni. Kamera filmowa wytrwale towarzyszy im w tej podróży odsłaniając przed widzami kulisy życia zawodowego i prywatnego pianistek oraz rejestrując znakomite występy duetu, któremu towarzyszą na scenie przyjaciele: sir Simon Rattle, Alessandro Baricco, Semyon Bychkov.

Malik Bendjelloul (1977)

Szwedzki reżyser i scenarzysta filmów dokumentalnych. W swoim dorobku filmowym ma telewizyjne biografie Björk, Eltona Johna, Stinga, Roda Stewarta oraz zespołu Kraftwerk, jednak dopiero film dokumentalny „Sugar Man” pozwolił mu zaistnieć w świadomości kinomanów oraz zostać laureatem branżowych nagród: Gildii Producentów Filmowych „Złoty Laur”, Amerykańskiej Gildii Scenarzystów, Amerykańskiej Gildii Reżyserów Filmowych i Amerykańskiego Towarzystwa Montażystów „Eddie”.

Filmografia|Filmography

2012 Sugar Man|Searching for Sugar Man

Searching for Sugar Man
Szwecja, Wielka Brytania
(SE, GB) 2012
86 min.

reż|dir Malik Bendjelloul
prod|pro John Battsek, Malik Bendjelloul, Simon Chinn
scen|wr Malik Bendjelloul
zdj|ph Camilla Skagerström
muz|mus Sixto Rodriguez
mon|ed Malik Bendjelloul
ob|cast Stephen, Sugar' Segerman, Dennis Coffey, Mike Theodore
dys|dis Gutek Film

Obsypany nagrodami film Bendjelloula o „muzykologicznym śledztwie” przeprowadzonym w 1998 roku, kiedy to dwóch fanów postanowiło odszukać zapomnianego idola z lat 70. ubiegłego wieku. Legendarny muzyk miał zagiąć bez śladu po tym, jak jego debiutancka płyta okazała się komercyjną porażką. Dopiero kilka lat później nagranie odniosło niewiarygodny sukces w RPA. Mistrzowska konstrukcja narracji filmu „Sugar Man” sprawia, że opowieść o niecodziennej karierze Sixto Rodrigueza staje się uniwersalnym przypadkiem odsłaniającym mechanizmy rozwoju muzycznych karier, tworzenia się legend i wielkich mistyfikacji.

2013 Oscar w kategorii Najlepszy film dokumentalny, **2013 nagroda BAFTA** w kategorii Najlepszy film dokumentalny, **2012 FF Sundance** - Nagroda Publiczności, Nagroda Specjalna Jury w konkursie Kino Światowe

Sugar Man

Bruno Le Jean

Francuski reżyser. Karierę w przemyśle filmowym rozpoczął jako dźwiękowiec. Od końca lat 90. ubiegłego wieku współpracuje z telewizją Canal+, dla której wyreżyserował film telewizyjny „Les Guignols: la fiction” (1999), seriale „Grolandsat” (2001 - 2002), „7 jours au Groland” (2002 - 2008), „Groland magazine” (2008 - 2009). W swoim dorobku ma również serial „Hénaut Président” (2007), którego filmowa adaptacja pojawi się na ekranach francuskich kin w 2013 roku. Obecnie pracuje nad swoim pierwszym filmem fabularnym.

Filmografia|Filmography

2012 Synowie wiatru|Les Fils du Vent| Sons of the Wind

PREMIERA

Les Fils du Vent|
Sons of the Wind
Francja
(FR) 2012
90 min.

reż|dir Bruno Le Jean **prod|pro** Pascal Metge, Bruno Berthemy **scen|wr** Bruno Le Jean **zdj|ph** Bruno Romiguière **muz|mus** Ange-Marie Revel **mon|ed** Jean Holtzmann **ob|cast** Angelo Debarre, Tchavolo Schmitt, Ninine Garcia, Moreno **dys|dis** Wide House

Zamiast dowodu osobistego gitarzyści Angelo Debarre, Moreno, Ninine Garcia i Tchavolo Schmitt noszą ze sobą pozwolenia umożliwiające im swobodne przemieszczanie się po terenie kraju - dzięki temu są wolni i nieskrępowani niczym wiatr. Przez pięć lat Bruno Le Jean towarzyszył im w ich nomadycznym życiu, co pozwoliło mu stworzyć złożony portret nie tylko artystów, ale przede wszystkim grupy związanej więzami braterstwa i wspólnie kultywowanej tradycji. Muzycy kontynuują spuściznę Django Reinhardta, legendarnego prekursora stylu gypsy jazz, powstałego w latach 30. XX wieku wśród muzyków romskiego pochodzenia. Żywiołowa muzyka oddaje niepokornego ducha tej społeczności oraz zjednuje jej sympatię coraz bardziej nietolerancyjnej „osiadłej” większości.

2013 Rencontres Internationales de Vincennes - Nagroda dla najlepszego filmu dokumentalnego

Synowie wiatru

Muzyka moja miłość

67

Laura Gamse (1983)

Amerykańska dokumentalistka i aktywistka społeczna. Film „Twórcy” został zrealizowany w ramach przyznanego jej w 2009 roku stypendium Fulbrighta. W 2012 roku premierę miał również inny jej dokument „Brigidy Bram” o bahamskim malarzu i rzeźbiarzu Kendalu Hannie. Gamse angażuje się w projekty społeczne na terenie RPA (m.in.: „the invisible sessions”, Abahlali Bikes Initiative).

Filmografia|Filmography

2012 Brigidy Bram
2012 Twórcy|The Creators

Jacques de Villiers (1986)

Montażysta, muzyk, okazjonalnie wykładowca z zakresu filmu i reżyser. Urodzony w Kapsztadzie (RPA). W 2009 roku ukazał się jego debiutancki album „sleepsongs”. „Twórcy” to jego debiut filmowy.

Filmografia|Filmography

2012 Twórcy|The Creators

PREMIERA

The Creators
Republika Południowej
Afryki, Stany Zjednoczone
(ZA, US) 2012
89 min.

reż|dir Laura Gamse, Jacques de Villiers **prod|pro** Laura Gamse, Thuluni Nahum Deke **zdj|ph** Bernard Myburgh **muz|mus** Faith47, Cashril+, Ongx Mona, Emile Jansen, Markus Wormstorm **mon|ed** Jacques de Villiers **ob|cast** Faith47, Emile Jansen, Mthetho Mapoyi, Nthatho Mokgatha, Ongx Mona, Janine Van Rooy, Markus Wormstorm **dys|dis** EastWest Filmdistribution

„Twórcy” to film o niezwykłych artystach oraz kraju, z dziedzictwem którego każdy z nich musi się zmierzyć. Przewodnikami po Republice Południowej Afryki i jej multikulturowej rzeczywistości są performerzy z różnych światów muzycznych: Faith47 (graffiti, street art), Warongx (Afro-blues), Emile Jansen (hip hop), Mthetho Mapoyi (opera), Blaq Pearl (poezja śpiewana) i Sweat.X (glam rap). Artyści, wychowani w społeczeństwie poddanym segregacji, wciąż podzielonym mimo upadku polityki apartheidu, kierują swoją muzykę do odbiorców ponad sztucznie wytworzonymi granicami. Ekscentryczne środowisko muzyczne Kapsztadu ukazuje jak różnorodne mogą być drogi ku zjednoczeniu.

2011 MFF National Geographic All Roads - Nagroda dla najlepszego dokumentu, **World Music & Independent FF** - Nagroda dla najlepszego dokumentu muzycznego

Twórcy

Jay Bulger

Ukończył Uniwersytet Fordham, gdzie brał udział również w walkach bokserskich w New York Golden Globe. Zdjęcia z tego czasu spowodowały, że znalazł się na okładce Vogue, co zapoczątkowało jego pracę jako modela dla Armani, Calvin Klein, Dolce&Gabbana, Kenneth Cole czy Hermesa. Po dwóch latach walki z rakiem, Jay poświęcił się pisaniu i reżyserowaniu; publikował w Rolling Stone, New York Magazine, Harpers Bazaar i wielu innych.

Na potrzeby artykułu „In Search of Ginger Baker” (Rolling Stone Magazine) Jay spędził trzy miesiące w Południowej Afryce z legendą rocka, gdzie Ginger w samotni mieszkał przez ostatnią dekadę. Ten artykuł, jak i wiele innych rozmów z Bakerem, zapoczątkował film „Uwaga! Mr Baker!”. Wiosną 2010 roku Jay wrócił do Południowej Afryki z małą ekipą filmową żeby dokończyć ten film.

Filmografia|Filmography

2012 Strzeżcie się Bakera! Beware of Mr. Baker

Beware of Mr. Baker!
Stany Zjednoczone
(US) 2012
92 min.

reż|dir Jay Bulger **prod|pro** Andrew Karsch, Fisher Stevens, Erik H. Gordon
scen|wr Jay Bulger **zdj|ph** Eric Robbins
muz|mus Ginger Baker **mon|ed** Abhay Sofsky **ob|cast** Ginger Baker, Eric Clapton, Jack Bruce, Steve Winwood
dys|dis Solopan

Ginger Baker jest legendą perkusji – z gry na tym instrumencie potrafił uczynić porywający spektakl. Nazywany „poczworem rocka”, Baker słynie z ekscentrycznej osobowości i burzliwej biografii. Legendarny perkusista ma za sobą m.in. występy z Ericiem Claptonem w grupach „Cream” i „Blind Faith” oraz nagrania z Nigeryjczykiem Felą Kutim, stanowiące pierwszy w historii mariaż muzyki rockowej i afrykańskich rytmów. Ten facet od początku wszystkich zadziwiał. Na perkusji zaczął grać przez przypadek, a został jednym z najlepszych rockowych perkusistów w dziejach tego gatunku.

Jay Bulger poznał Bakera podczas przygotowywania artykułu na jego temat „The Devil and Ginger Baker” dla magazynu Rolling Stone. Spotkanie to przerodziło się w wielogodzinny wywiad, przeprowadzony z muzykiem podczas trzymiesięcznego pobytu dziennikarza w odciętej od świata posiadłości Bakera w Republice Południowej Afryki. Całość filmu uzupełniają wywiady z wieloma postaciami. Pojawiają się między innymi Eric Clapton, Steve Winwood, Chad Smith, Tony Allen, Feli Kuti, Charlie Watts i Carlos Santana.

2013 KFF - „Złoty Hejnał” (Grand Prix) - Nagroda za najlepszy pełnometrażowy film dokumentalny w kategorii DocFilmMusic; **2012 FF South by Southwest** - Nagroda Jury dla najlepszego filmu dokumentalnego

Paolo Campana (1968)

Reżyser, dokumentalista, dj. Urodzony w Turynie (Włochy). Debiutował w 1996 roku krótkometrażowym filmem odnoszącym się do wydarzeń Krwawej Niedzieli z 30 stycznia 1972 roku. W latach 2007 - 2008 pracował dla włoskiej telewizji publicznej, gdzie współpracował przy tworzeniu programów dla dzieci wyświetlanych na kanale RAITRE. Okazjonalnie operator i montażyista. Film „Winylmania...” stanowi dorobek dziesięcioletniego projektu powstałego na marginesie jego muzycznej twórczości.

Filmografia|Filmography

2011 Winylmania. Życie w rytmie 33 rewolucji na minutę| Winylmania. When life runs at 33 revolutions per minute

Vinylmania. When life runs
at 33 revolutions
per minute
Włochy, Francja, Niemcy
(IT, FR, DE) 2011
54 min.

reż|dir Paolo Campana
prod|pro Edoardo Fracchia
scen|wr Paolo Campana **zdj|ph** Paolo Campana, Sandro Defrino, Federico Tonozzi, Joshua Z. Weinstein
muz|mus Fa Ventilato **mon|ed** Andrea Pierri **ob|cast** Philippe Cohen Solal, Winston Smith, Peter Saville
dys|dis Deckret Distribution GmbH

Winylmania. Życie w rytmie 33 rewolucji na minutę

Kiedy w jakiejś dziedzinie pojawia się nowa technologia, zazwyczaj skazuje ona swoją poprzedniczkę na powolną agonię na medialnym marginesie. Do umierających nośników, takich jak dyskietka, taśma czy kaseeta magnetofonowa, nie można jednak zaliczyć płyty gramofonowej. Paolo Campana, który sam jest miłośnikiem „winyli”, przedstawił w swoim filmie dorobek dziesięcioletnich podróży po siedmiu krajach, podczas których przetrząsał zapomniane sklepy i targi oraz spotykał się z innymi wielbicielami analogowych doznań. Obraz w pogodny i ironiczny sposób ukazuje społeczność, dla której kolekcjonowanie czarnych płyt stanowi wyraz sprzeciwu wobec zdigitalizowanej rzeczywistości, która w swoim dążeniu do uzyskania sterylnej produktu, pozbawia odbiorcę unikatowego brzmienia nagrania, sensualnej przyjemności kontaktu z materialnym nośnikiem, radości poszukiwań.

OGLĄDAJ POLSKIE FILMY
NA DVD I PRZEZ INTERNET

DOWIEDZ SIĘ WIĘCEJ
ZE SCENARIUSZY LEKCJI
I ANALIZ FILMOZNAWCZYCH
ORAZ NA KURSACH
I WARSZTATACH

BIERZ UDZIAŁ
W KONKURSACH,
KONFERENCJACH
I FESTIWALACH

Filmoteka
Szkolna

FILMY NA WYCIĄgniĘCIE RĘKI
WWW.FILMOTEEKASZKOLNA.PL

PROGRAM EDUKACYJNY POLSKIEGO INSTYTUTU SZTUKI FILMOWEJ

KULTURA W RAMACH AMS

Jako LIDER REKLAMY ZEWNĘTRZNEJ
staramy się łączyć wielkie możliwości ze szlachetnymi celami.
Społeczna Odpowiedzialność Biznesu jest częścią naszej misji
– regularnie inspirujemy i realizujemy projekty z jej zakresu.
W ostatnich latach otrzymaliśmy liczne nagrody, między innymi
za nasze zaangażowanie w kulturę.
Cieszymy się, że nasze starania znajdują uznanie.

Zwycięzca rankingu mediów Media Trendy 2013
Mecenas Kultury Krakowa 2009, 2010
Sponsor Roku Arts & Business 2007
Dobroczynca Muzeum Narodowego w Krakowie 2007
Mecenas Kultury 2006

Paolo Taviani (1931)
Vittorio Taviani (1929)

Paolo i Vittorio Taviani to zgrany reżyserski tandem, który od lat wspólnie pracuje nad autorskimi filmami, pisząc też do nich scenariusze. Obaj urodzili się w San Miniato w Pizie. Zaczęli reżyserować na początku lat 60. ubiegłego wieku i przez ponad pół wieku kręcili razem zarówno filmy fabularne, jak i dokumentalne. W 1977 roku na Międzynarodowym Festiwalu Filmowym w Cannes zdobyli Złotą Palmę za film „We władzy ojca”. W 1982 roku sięgnęli po canneńską Wielką Nagrodę Jury za „Noc świętego Wawrzyńca”. W 1986 roku otrzymali Złotego Lwa za całokształt twórczości na Festiwalu Filmowym w Wenecji.

Filmografia|Filmography

- 2012** Cezar musi umrzeć|Cesare deve morire|Caesar Must Die
2006 Farma skowronków|La masseria delle allodole|The Lark Farm
1998 Śmiejesz się|Tu ridi|You Laugh
1990 Słońce także w nocy|Il sole anche di notte|Night Sun
1987 Good Morning Babilonia
1982 Noc świętego Wawrzyńca|La notte di San Lorenzo|The Night of the Shooting Stars
1979 Łąka|Il Prato|The Meadow
1977 We władzy ojca|Padre padrone|My Father My Master
1973 Święty Michał miał koguta|San Michele aveva un gallo|St. Michael Had a Rooster
1967 Wywrotowcy|Sovversivi|The Subversives
1962 Mafia nie przebacza|Un uomo da bruciare|A Man for Burning

Cesare deve morire|
Caesar Must Die
Włochy
(IT) 2012
76 min.

reż|dir Paolo Taviani, Vittorio Taviani
prod|pro Grazia Volpi, Donatella Palermo, Agnese Fontana **scen|wr** Paolo Taviani, Vittorio Taviani, Fabio Cavalli
zdj|ph Simone Zampagni **muz|mus** Giuliano Taviani, Carmelo Travia
mon|ed Roberto Perpignani **ob|cast** Cosimo Rega, Salvatore Striano, Giovanni Arcuri, Antonio Franca, Juan Dario Bonetti, Vittorio Parella, Rosario Majorana, Vincenzo Gallo, Francesco De Masi, Gennaro Solito, Francesco Carusone, Fabio Rozzuto, Maurilio Giaffreda
dys|dis Aurora Films

Skromny film nestorów włoskiej kinematografii – Paola i Vittoria Tavianich – o grupie więźniów odsiadujących w rzymskim zakładzie karnym o zaostrzonym rygorze wyroki za najcięższe przestępstwa, którzy biorą udział w przygotowaniach do wystawienia „Juliusza Cezara”. Ich aktorskie umiejętności sprawdza Fabio Cavalli, słynny włoski reżyser teatralny. Dzięki sztuce Szekspira do skazanych powoli zaczyna docierać prawda o ich czynach. Tematy zawarte w „Juliuszu Cezarze” – przyjaźń, lojalność, spisek, zdrada, pragnienie władzy, zabójstwo – pomagają im odkryć w sobie pokłady skrywanych dotąd emocji i obudzić świadomość tego, co zrobili. Jeden z nich wyznaje, że odkąd poznał dramat Szekspira, „cela stała się dla niego prawdziwym więzieniem”.

2012 MFF w Berlinie - Złoty Niedźwiedź dla najlepszego filmu, Nagroda Jury Ekumenicznego, 2012 - 5 nagród
David di Donatello: za najlepszy film, dla najlepszego reżysera, najlepszego producenta, za najlepszy montaż i najlepszy dźwięk

Wielkie kino na Małym Rynku

71

Andrzej Jakimowski (1963)

Polski reżyser, scenarzysta, producent. Absolwent Wydziału Filozoficznego na Uniwersytecie Warszawskim oraz Wydziału Radia i Telewizji Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach. Członek Polskiej Akademii Filmowej. Laureat Paszportu Polityki (2003). Zrealizował między innymi krótki film fabularny „Pogłos” (1991) oraz filmy dokumentalne: „Miasto cieni” (1994), „Dzyr, dzyr” (1997), „Wilcza 32” (1998). Otrzymał nagrodę Grand Prix (Wielką Nagrodę Jury „Złote Lwy”) FPFF w Gdyni za film „Sztuczki” (2007).

Filmografia|Filmography

- 2012** Imagine
2007 Sztuczki|Tricks
2003 Zmruż oczy|Squint Your Eyes

Imagine
Polska, Francja, Portugalia,
Wielka Brytania
(PL, FR, PT, UK) 2012
105 min.

reż|dir Andrzej Jakimowski
prod|pro Andrzej Jakimowski, Vladimir Kokh, François d'Artemare **scen|wr** Andrzej Jakimowski **zdj|ph** Adam Bajerski
muz|mus Tomasz Gąssowski
mon|ed Cezary Grzesiuk **ob|cast** Alexandra Maria Lara, Edward Hogg
dys|dis Kino Świat

Ian (Edward Hogg) przybywa do prestiżowej lizbońskiej kliniki, by uczyć niewidomych techniki echolokacji. Wypracowana przez niego metoda oparta na wsłuchiwanie się w odgłosy przestrzeni określanej za pomocą klaskania czy odgłosu kroków, budzi kontrowersje, jednak stawka jest wysoka – poruszenie się po świecie ludzi widzących bez stygmatyzującej laski. Ian nie tylko daje swym uczniom szansę na samodzielność, ale również rozbudza ich wyobraźnię, zachęca, by z otaczających ich dźwięków mikroświata szpitala budowali swój własny bogaty i piękny obraz rzeczywistości. W podobnej sytuacji są widzowie „Imagine” – świadomie ograniczona ekranowa przestrzeń, skupienie obrazu na twarzach aktorów czyni ich również „niewidomymi”.

2013 Tarnowska Nagroda Filmowa - Grand Prix; **2012 Warszawski FF** - Nagroda za Najlepszą Reżyserię w Konkursie Międzynarodowym, Nagroda Publiczności

Imagine

Kochankowie z Księżycy

Moonrise Kingdom
Stany Zjednoczone
(US) 2012
94 min.

Wes Anderson (1969)

Właściwie Wesley Wales Anderson. Amerykański reżyser, scenarzysta, producent filmowy i aktor. Ukończył filozofię na Uniwersytecie w Austin w Teksasie. Na studiach poznał Owena Wilsona, z którym zaczął realizować krótkie filmy. Jednym z nich był „Bottle Rocket” (1994), który odniósł sukces na Sundance Film Festival i pozwolił twórcom zebrać fundusze, by nakręcić tę samą historię w formie pełnometrażowego filmu (1996). Wśród sukcesów Andersona warto wymienić dwie nominacje do Oscara za filmy „Genialny klan” (2001) i „Fantastyczny Pan Lis” (2009).

Filmografia|Filmography

2012 Kochankowie z Księżycy|Moonrise Kingdom
2009 Fantastyczny Pan Lis|Fantastic Mr. Fox
2007 Pociąg do Darjeeling|The Darjeeling Limited
2004 Podwodne życie ze Stevem Zissou|The Life Aquatic with Steve Zissou
2001 Genialny klan|The Royal Tenenbaums
1998 Rushmore
1996 Trzech facetów z Teksasu|Bottle Rocket

reż|dir Anderson **prod|pro** Wes Anderson, Jeremy Dawson, Steven M. Rales, Scott Rudin **scen|wr** Wes Anderson, Roman Coppola **zdj|ph** Robert D. Yeoman **muz|mus** Alexandre Desplat **mon|ed** Andrew Weisblum **ob|cast** Bruce Willis, Edward Norton, Bill Murray, Tilda Swinton **dys|dis** Kino Świat

Wybrzeże Nowej Anglii, lato 1965 roku. Sam (Jared Gilman) i Suzy (Kara Hayward) – niewinni nastoletni buntownicy – kradną namiot, porzucają swoje żałosne rodziny i irytujące obozy dla skautów, by cieszyć się swoim zakochaniem na łonie natury. Lokalne władze wszczynają za nimi pościg, podczas gdy do wyspy zbliża się silna burza, która odmieni życie spokojnej społeczności zamieszkującej wyspę. W „Kochankach z Księżycy” dzieci bawią się w dorosłych, zaś dorośli przypominają smutne i rozkapryśzone dzieci. Anderson tworzy ironiczne, nakreślone grubą kreską portrety tradycjonalistów zderzonych z kontrkulturową beztroską.

2012 MFF Cannes Nominacja do Złotej Palmy; **2013 Nominacja do Oscara** w kategorii Najlepszy scenariusz oryginalny; **2012 Nominacja do Złotego Globu** (Najlepsza komedia lub musical); **2012 Nagroda Gotham** dla Najlepszego filmu fabularnego

Loving
Polska
(PL) 2012
111 min.

Sławomir Fabicki (1970)

Polski scenarzysta i reżyser, członek Europejskiej Akademii Filmowej. Absolwent Studium Scenariuszowego oraz Wydziału Reżyserii PWSFTiT w Łodzi. Wykładowca Studium Scenariuszowego w Łódzkiej Filmówce i Gdyńskiej Szkole Filmowej. W latach 2005-2008 prezes Stowarzyszenia Film 1,2. Jego film dyplomowy „Męska sprawa” w 2002 roku zdobył nominację do Oscara w kategorii Najlepszy Fabularny Film Krótkometrażowy. Pełnometrażowy debiut fabularny Fabickiego „Z odzysku” (2006) został wyróżniony specjalną nagrodą Jury Ekumenicznego na festiwalu w Cannes.

Filmografia|Filmography

2012 Miłość|Loving
2005 Z odzysku|Retrieval

reż|dir Sławomir Fabicki **prod|pro** Leszek Rybarczyk, Marek Rudnicki **scen|wr** Marek Pruchniewski, Sławomir Fabicki **zdj|ph** Piotr Szczepański **muz|mus** Jerzy Wasowski, Jakub Wandachowicz **mon|ed** Maciej Pawliński **ob|cast** Marcin Dorociński, Julia Kijowska, Adam Woronowicz, Agata Kulesza **dys|dis** Kino Świat

Fabulę „Miłości” zainspirowała prawdziwa historia (opisana w reportażu Lidii Ostalowskiej „To się stało mojej żonie” zamieszczonym w „Gazecie Wyborczej”), jednak nie wpisuje się ona w schemat „gorącego” dramatu społecznego z polityką w tle – to raczej kameralna opowieść o kobiecie uwikłanej w trudną relację, której konsekwencje wystawią jej szczęśliwe małżeństwo na długotrwałą próbę. Początkowo ufni i otwarci, potem zagubieni i coraz bardziej oddalający się od siebie bohaterowie (Marcin Dorociński i Julia Kijowska) zmuszeni są postawić sobie ważne pytania o to, czy chcą się wszystkim dzielić i czy wszystko powinni wiedzieć oraz jak wiele są w stanie wytrzymać i co teraz oznacza dla nich słowo „kochać”.

2012 MFF Tbilisi – „Złoty Prometeusz” (nagroda dla najlepszego filmu); **2012 MFF Saloniki** - Nagroda dla najlepszej aktorki (Julia Kijowska), **2013 Europejski Festiwal Filmowy Lecce** - „Złote Drzewko Oliwne” (nagroda główna)

Miłość

Bodo Kox (1977)

Reżyser, scenarzysta, aktor amator, happener. Ukończył dziennikarstwo na Uniwersytecie Wrocławskim, oraz „Studio Próby” w Szkole Wajdy, student reżyserii w PWSFTviT im. Leona Schillera w Łodzi. Laureat Nagrody Specjalnej jury Konkursu Kina Niezależnego XXXII FPFF w Gdyni za film „Nie panikuj”. Zaliczany jest do najważniejszych i najbardziej wyrazistych twórców polskiego kina niezależnego, gdzie zdobył przydomek „ikony offu”. „Dziewczyna z szafy” jest jego profesjonalnym, kinowym debiutem, przejściem z „offu” do „mainstreamu”.

Filmografia|Filmography

- 2013** Opera z mydła|Soap - Opera (krótki|short)
- 2012** Dziewczyna z szafy|Girl from the Wardrobe
- 2011** Księżycowa rzeka (krótki|short)
- 2011** Rura (krótki|short)
- 2007** Nie panikuj|Don't Panic
- 2007** Chłopak z Wadowic. Życie i twórczość Oskara Boszko (krótki|short)
- 2005** Sobowtór|The Look-Alike
- 2005** Marco P. i złodzieje rowerów
- 2004** Silverman (krótki|short)

Soap - Opera
Polska
(PL) 2013
26 min.

reż|dir Bodo Kox **prod|pro** Marta Habor **scen|wr** Bodo Kox **zdj|ph** Arkadiusz Żyłka **muz|mus** Leszek Możdżer
mon|ed Bartosz Jędrzejczyk
ob|cast Justyna Wasilewska, Orina Krajewska, Modest Ruciński, Cezary Studniak
dys|dis PWSFTviT

Marta, studentka kompozycji jest śmiertelnie zakochana w swej współlokatorce - studentce aktorstwa Annie. Obłądnym powodzeniem cieszy się też Anna u Oskara Boszko, ekscentrycznego reżysera spektaklu o żywocie św. Jadwigi, w którym gra dziewczyna. Młoda aktorka prowokuje dla eksperymentu Martę nie wiedząc nic o uczuciach kompozytorki, co prędko prowadzi do tragicznych konsekwencji.

Opera z mydła

Wielkie kino na Małym Rynku

73

Dziewczyna z szafy

Girl from the Wardrobe
Polska
(PL) 2012
90 min.

reż|dir Bodo Kox **prod|pro** Włodzimierz Niderhaus **scen|wr** Bodo Kox
zdj|ph Arkadiusz Tomiak
muz|mus Joanna Halszka Sokołowska, Filip Zawada **mon|ed** Milenia Fiedler
ob|cast Magdalena Różańska, Wojciech Meczwaldowski, Piotr Głowacki, Eryk Lubos, Teresa Sawicka, Magdalena Popławska **dys|dis** Kino Świat

Historia niebanalnej przyjaźni trójki samotników: niepoprawnego internetowego podrywacza Jacka (Piotr Głowacki), jego zamkniętego w sobie, chorego brata Tomka (wybitna kreacja Wojciecha Meczwaldowskiego) i nieufnej wobec otoczenia młodej, domorosłej antropolog Magdy (debiutująca w kinie Magdalena Różańska). Film Bodo Koxa został ciepło przyjęty zarówno przez media, jak i krajowe festiwale filmowe.

2012 Koszaliński Festiwal Debiutów Filmowych „Młodzi i Film” - nagroda za rolę męską (Wojciech Meczwaldowski), Nagroda Dziennikarzy, Nagroda Jury Młodzieżowego; **2013 Nagroda „Perspektywa” im. Janusza „Kuby” Morgensterna** dla Bodo Koxa; **2013 Tarnowska Nagroda Filmowa** - Nagroda Specjalna Jury, Nagroda Jury Młodzieżowego „Kamerzysta”

Frédéric Fonteyne (1968)

Belgijski reżyser, scenarzysta, aktor. Studiował w Institut des Arts de Diffusion w Louvain-la-Neuve. Zadebiutował w pełnym metrażu filmem „Max et Bobo” (1998). Jego kolejne filmy cieszyły się uznaniem na festiwalach filmowych, zwłaszcza na MFF w Wenecji - za „Związek pornograficzny” (1999) Fonteyne był nominowany do Złotego Lwa (ostatecznie uhonorowano nagrodami aktorskimi Nathalie Baye i Sergiego Lópezę), a dzięki filmowi „Żona Gillesa” otrzymał Nagrodę Międzynarodowego Stowarzyszenia Kin Artystycznych (CICA). Stale współpracuje ze scenarzystą Philippe Blasbandem.

Filmografia|Filmography

- 2012** Tango Libre
2004 Żona Gillesa|La femme de Gilles|Gilles' Wife
1999 Związek pornograficzny|Une liaison pornographique|An Affair of Love
1998 Max et Bobo|Max & Bobo

Tango Libre
 Francja, Belgia, Luksemburg
 (FR, BE, LU) 2012
 98 min.

reż|dir Frédéric Fonteyne **prod|pro** Patrick Quinet, Claude Waringo, Serge Zeitoun, Christophe Rossignon **scen|wr** Philippe Blasband, Anne Paulicevich **zdj|ph** Virginie Saint-Martin **mon|ed** Ewin Ryckaert **ob|cast** Sergi Lopez, Francois Damiens, Jan Hammenecker, Anne Paulicevich, Zacharie Chasseriaux **dys|dis** Hagi Film

Subtelny portret wolnej i niezależnej kobiety, widzianej z perspektywy zakochanego w niej mężczyzny. Dla Jean-Christophe'a Alice jest równie intrygującą zagadką jak kroki tanga, które tańczą podczas cotygodniowych zajęć tanecznych. Niespodziewane spotkanie w więziennym pokoju widzeń - on pracuje jako strażnik, a ona pojawia się, by odwiedzić dwóch mężczyzn, swojego męża i kochanka - sprawia, że mężczyzna staje się mimowolnie uczestnikiem barwnego życia kobiety, która żyje zgodnie z własnymi pragnieniami i wedle własnych reguł. „Tango Libre” to ostatnia część trylogii Frédérica Fonteyne'a, traktującej o kobietach i miłości, na którą składają się również filmy „Związek pornograficzny” (1999) i „Żona Gillesa” (2004).

2012 MFF w Wenecji - Nagroda Specjalna Jury w konkursie „Horyzonty”; **2012 WFF** - Grand Prix (Najlepszy film w Konkursie Międzynarodowym)

Susanne Bier (1960)

Duńska reżyserka i scenarzystka. Studiowała sztukę na Uniwersytecie Hebrajskim w Jerozolimie i architekturę w Architectural Association w Londynie. Absolwentka Den Danske Filmskole w Kopenhadze (1987). Międzynarodową sławę przyniósł jej film „Otwarte serca” (2002), zrealizowany według zasad Dogmy. Od tego obrazu datuje się również jej współpraca ze scenarzystą Andersem Thomasem Jensenem. W 2011 otrzymała nagrodę Złoty Glob i Oscara dla najlepszego filmu nieanglojęzycznego za „W lepszym świecie” (2010).

Filmografia|Filmography

- 2012** Wesele w Sorrento|Den skaldede frisør|Love Is All You Need
2010 W lepszym świecie|Hævn|In a Better World
2007 Druga szansa|Things We Lost in the Fire
2006 Tuż po weselu|Efter brylluppet|After the Wedding
2004 Bracia|Brødre|Brothers
2002 Otwarte serca|Elsker dig for evigt|Open Hearts
1999 Tylko ona|Den eneste ene|The One and the Only
1995 Pensionat Oskar|Like It Never Was Before
1992 Brev til Jonas|Letter To Jonas
1991 Freud flyttar hemifrån...|Freud's Leaving Home

Den skaldede frisør|Love Is All You Need
 Dania, Szwecja, Włochy, Francja, Niemcy
 (DK, SE, IT, FR, DE) 2012
 116 min.

reż|dir Susanne Bier **prod|pro** Peter Aalbæk Jensen, Vibeke Windeløv, Sisse Graum Jørgensen **scen|wr** Anders Thomas Jensen **zdj|ph** Morten Søborg **muz|mus** Johan Söderkvist **mon|ed** Pernille Bech Christensen, Morten Egholm **ob|cast** Pierce Brosnan, Trine Dyrholm, Kim Bodnia, Paprika Steen, Sebastian Jessen **dys|dis** Gutek Film

Ida, pogodna fryzjerka, toczy wyniszczającą batalię z rakiem. Bohaterka najpierw traci włosy, potem kawałek piersi, w końcu męża, który odchodzi do młodszej kobiety. Mimo to kobieta mobilizuje wszystkie siły, by nie zakłócić przebiegu wesela córki, które odbyć ma się w uroczej scenerii Sorrento. Na tle włoskiego krajobrazu powoli narodzi i rozwinie się dojrzała miłość pomiędzy doświadczoną kobietą a starzejącym się ojcem pana młodego. „Wesele w Sorrento” to wyraz mistrzowskiego warsztatu reżyserskiego Susanne Bier, w której filmografii znajdują się obrazy cięższe gatunkowo niż ten ciepły i sentymentalny film. Mimo że został on skonstruowany według znanych wszystkim schematów i reguł, to przewidywalność fabuły nie zaburza przyjemności oglądania aktorskiego popisu Trine Dyrholm i Pierce'a Brosnana.

2013 Nagroda Duńskiej Akademii Filmowej Robert dla najlepszej aktorki (Trine Dyrholm)

Wesele w Sorrento

Ab ovo

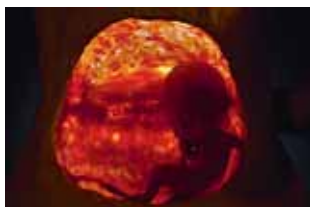
Ab Ovo
Polska
(PL) 2012
5 min.

reż|dir Anita Kwiatkowska-Naqvi
prod|pro PWSFTviT **scen|wr** Anita Kwiatkowska-Naqvi **zdj|ph** Anita Kwiatkowska-Naqvi, Leyla Cömert
muz|mus George Antoniv
mon|ed Anita Kwiatkowska-Naqvi

Anita Kwiatkowska-Naqvi (1986)

Urodzona w Krakowie. Absolwentka psychologii na Uniwersytecie Warszawskim, studentka animacji w PWSFTviT w Łodzi; w swoich filmach krótkometrażowych nowatorsko podchodzi do tradycyjnych technik animacji, tworząc hipnotyzujące, poetyckie światy. Oprócz reżyserii filmów animowanych zajmuje się compositingiem i efektami specjalnymi.

Ciało kobiety, delikatne i seksowne, przestaje należeć wyłącznie do niej. Zamienia się powoli w ciało matki. W środku zamieszkuje ktoś inny i zaczyna dyktować warunki, zabiera coraz więcej przestrzeni nie przejmując się, że kobiecie jest coraz ciasniej we własnej skórze. Pełna życia i emocji plastelinowa animacja o początkach życia człowieka.

Akwarium

Aquarium
Kanada
(CA) 2013
15 min.

reż|dir Philippe Grégoire **prod|pro** Andrew Przybytkowski **scen|wr** Philippe Grégoire **zdj|ph** Gabriel Brault Tardif **muz|mus** Joël-Aimé Beauchamp **mon|ed** Kyril Dubé **ob|cast** Ève Durand, Pierre-Luc Brillant, Guy Thauvette, Louise Laparé, Marie-Pier Labrecque, Francis Cantin

Philippe Grégoire

Studiował na University of Montreal i University of Quebec. Ukończył kurs scenariuszowy w kanadyjskim L'Institut national de l'image et son (INIS). Jego poprzedni film krótkometrażowy, „Beep Beep”, pokazywany był na ponad czterdziestu festiwalach filmowych na całym świecie.

Wyprawa na ryby. Związek na granicy rozstania, niewypowiedziane słowa wiszące w powietrzu, atmosfera tak gęsta, że można, by ją kroić nożem. Philippe Grégoire ukazuje życie wewnętrzne swoich bohaterów, ich szamotanie się ze sobą tuż przed końcem i pustką, która po nim następuje. Sugeruje, nie dopowiada, opiera się na ograniczonych środkach estetycznych. Opowieść o młodej kobiecie, która musi pogodzić się ze stratą ukochanej osoby i pustką, która po niej pozostała.

Niezależny konkurs filmów krótkometrażowych

75

Anna

Anna
Grecja
(GR) 2012
22 min.

reż|dir Spiros Charalambous **prod|pro** Seahorse productions **scen|wr** Theo Panayides **zdj|ph** Harris Charalambous **muz|mus** Dimitris Maramis **mon|ed** Phillip Blackford, Yiannis Kozakos **ob|cast** Spyros Stavrinos, Immy Ly-sandrou, Mara Constantinou, Marinos Konsolou, Marios Demetriou, Elena Efstathiou

Spiros Charalambous (1971)

Urodzony w RPA. Studiował w Stavrou Film School w Atenach. Pracował przy różnych produkcjach kinowych w Grecji i na Cyprze. Reżyserował także dla teatru i telewizji. „Anna” jest jego pierwszym krótkim filmem.

Mary, 30-latką z Filipin, opiekuje się panem Michalisem, 85-letnim mężczyzną, który cierpi na arteriosclerosis. Pan Michalis spędza dni oglądając telewizję, szczególnie operę mydlaną, w której występuje Anna. Wydaje się, że dostał obsesji na punkcie bohaterki i uparcie nazywa Mary „Anną”, pomimo uwag jego córki Melpo. Mary dokonuje ważnego odkrycia, kiedy odnajduje stare pudełko. Imię „Anna” ma dla pana Michalisa duże znaczenie.

Basen

Pool
Hiszpania
(ES) 2013
2 min.

reż|dir Juan del Rio **prod|pro** Juan del Rio **scen|wr** Juan del Rio, Jose Iglesias **zdj|ph** Sofia Grazia **muz|mus** Edvard Grieg **mon|ed** Marta Laspra **ob|cast** Victor Rodriguez, Pedro del Rio, Kevin Sewart

Juan del Rio (1988)

Urodzony w La Coruña w Hiszpanii. Absolwent scenariopisarstwa i reżyserii filmowej w Escuela Superior de Artes Cinematográficas de Galicia oraz reżyserii filmowej w Escuela Universitaria de Artes y Espectáculos TAI w Madrycie. Obecnie pracuje jako scenarzysta i asystent reżysera oraz pisze i reżyseruje własne filmy krótkometrażowe.

Patrick i Harry odkryli coś dziwnego. Wypadek. Dziwna sprawa. Coś jest nie tak z basenem Patricka.

Bear Me

Bear Me
Polska, Niemcy
(PL, DE) 2012
6 min.

reż|dir Kasia Wilk **prod|pro** Anna Matacz, PWSFTvIT, Filmakademie Baden-Württemberg **scen|wr** Kasia Wilk **zdj|ph** Kasia Wilk **muz|mus** Karol Obara **mon|ed** Kasia Wilk **ob|cast** Katarzyna Wilk

Zabawny film o dziewczynie i niedźwiadku. Narratorka Lili opowiada nam historię o swojej podróży w towarzystwie pewnego uroczego, niezdarnego niedźwiadka. Opowieść pokazuje relacje z rosnącą bestią.

Katarzyna Wilk (1984)

Absolwentka PWSFTvIT w Łodzi. Zajmuje się animacją 2D, reżyserią filmu animowanego, ilustracją. W 2010 roku w ramach programu wymiany studenckiej studiowała przez rok w niemieckiej szkole Filmakademie Baden-Württemberg w Ludwigsburgu, gdzie zrealizowała swój film dyplomowy „Bear me”.

Blok

Flip-flat
Polska
(PL) 2012
1 min.

reż|dir Paulina Ziółkowska **prod|pro** Marcin Malatyński, PWSFTvIT **scen|wr** Paulina Ziółkowska **animacja|animation** Paulina Ziółkowska **zdj|ph** Paulina Ziółkowska **mon|ed** Paulina Ziółkowska

Jeden dzień z życia bloku.

Paulina Ziółkowska (1988)

Studiowała Grafikę na Akademii Sztuk Pięknych we Wrocławiu. W 2011 roku rozpoczęła naukę na kierunku animacji w PWSFTvIT.

The Cold Shoulder

La Media Vuelta|
The Cold Shoulder
Hiszpania
(ES) 2013
19 min.

reż|dir Fernando Franco **prod|pro** Fernando Franco **scen|wr** Fernando Franco **zdj|ph** Santiago Racaj **muz|mus** Javier Corcobado **mon|ed** Miguel Doblado **ob|cast** Pedro Casablanc, Ana Labordeta, Charo López, Javier Corcobado

Przepraszam... Czy mogę prosić o papierosa?

Fernando Franco

Montażysta wielu filmów pełnometrażowych (między innymi „Blancanieves”, „No tengas miedo”). Rozwija także własne projekty (krótkie filmy, videoklipy), które robią dużą karierę na światowych festiwalach. Jest szefem działu montażowego na ECAM i współpracownikiem EICTV de San Antonio de los Baños na Kubie. W 2013 roku rozpoczął pracę nad swym debiutem w długim metrażu.

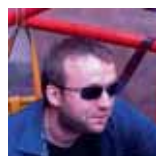
Człowiek z reklamówką

A Man with a Plastic Bag
Polska
(PL) 2012
22 min.

reż|dir Jakub Polakowski **prod|pro** Marcin Skoczylas **scen|wr** Jakub Polakowski **zdj|ph** Jakub Polakowski **muz|mus** Leszek Gałkowski **mon|ed** Wojciech Janas **ob|cast** Marcin Skoczylas, Urszula Murasiewicz-Dziubalon, Anna Wiech, Klaudia Brzyk, Zuza Grabowska

Film opowiada historię życia Mariusza Niemca. Tytułowego człowieka z reklamówką. Bohater porównywany przez wielu do Edwarda Nożycorękiego postkomunistycznej Polski, ostentacyjnie inny i oporny na wszelkie trendy, idzie przez życie z oldschoolową reklamówką w ręku. A za jego plecami znajomi, rodzina i styliści przez wszystkie przypadki odmieniają słowo „obciach”. To nie tylko komediowa opowieść o nonkonformizmie i nietolerancji, ale i o naszym kraju – miejscu, gdzie niewinny zachwyt nad kolorowym światem Zachodu zmienił się z czasem w zblazowane pozerstwo.

Jakub Polakowski (1978)

Studiował montaż filmowy na Wydziale Reżyserii Filmowej i Telewizyjnej w PWSFTvIT w Łodzi oraz na Wydziale Nauk o Ziemi Uniwersytetu Łódzkiego. Członek Polskiego Stowarzyszenia Montażystów PSM. W 2012 roku otrzymał Stypendium Artystyczne M. St. Warszawy. W swoim filmowym dorobku reżyserskim ma filmy: „Miasto grzejników” (2010), „Człowiek z reklamówką” (2012), „Próba kontrolna” (2012), „Oknem warszawskiego fryzjera” (2013).

Danse macabre

Danse Macabre
Polska
(PL) 2012
5min.

reż|dir Małgorzata Rżanek **prod|pro** Małgorzata Rżanek **scen|wr** Małgorzata Rżanek **animacja|animation** Małgorzata Rżanek **zdj|ph** Małgorzata Rżanek **mon|ed** Małgorzata Rżanek **muz|mus** Magda Grabowska

Małgorzata Rżanek

Reżyser, grafik, animator. Absolwentka wydziału Grafiki Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie. Dyplom ukończyła z wyróżnieniem w 2012 roku w pracowni animacji Hieronima Neumanna i projektowania graficznego Lecha Majewskiego. Specjalizuje się w tworzeniu filmów animowanych, efektów, filmów krótkometrażowych, promocyjnych, teledysków, tworzeniu scenariuszy i storyboardów.

Noc gęsta jak smoła. Księżyc zerka złowieszczo. Ktoś jeszcze tej nocy zginie. Nagle rusza karuzela śmierci, której nie sposób zatrzymać. Naniżane na cienkie nici suną bezgłowe kościotrupy by już za chwilę wpaść do magazynku śmiertelnego rewolweru. Kości cierpliwie kompletuje i dekompletuje tam machina, która tasuje je tak precyzyjnie, że już za moment w stosie czaszek każda z nich nie różni się niczym od pozostałych. Obudzone ponownie do tańca kościotrupy jeszcze raz spróbują swych sił zanim nie-wrzuszona kostucha po raz kolejny pozbawi je głowy. Animowany „Danse macabre” to rytmicznie hipnotyzująca refleksja o śmierci, która pewnego dnia nieuchronnie zaprosi każdego z nas do ostatecznego tańca.

Demony

Los Demonios|Demons
Hiszpania
(ES) 2012
13 min.

reż|dir Miguel Azurmendi **prod|pro** Thamar Cármenes **scen|wr** Sara Cano, Elías Espinosa **zdj|ph** Carlos de Miguel **mon|ed** Vicky Lammers **ob|cast** Fernando Tielbe, Javier Bodalo, Adrián Viador, José Torija

Miguel Azurmendi (1989)

Łączy studia na uniwersytecie z reżyserią. Zrobił kilka krótkich filmów w ciągu ostatnich paru lat. „Demony” to jego ostatnie dzieło. Obecnie jest na etapie pre-produkcji kolejnego filmu.

Javi, Fer i Miguel to trzech przyjaciół, którzy przemierzają miasto szukając zabawy. Na dzisiejszy wieczór przygotowali coś specjalnego.

Do serca Twego

To Thy Heart
Polska
(PL) 2013
10 min.

reż|dir Ewa Borysewicz **prod|pro** Małgorzata Bosek, Marek Serafiński **scen|wr** Ewa Borysewicz **animacja|animation** Ewa Borysewicz **zdj|ph** Ewa Borysewicz **muz|mus** Michał Augustyniak

Ewa Borysewicz (1985)

Dorastała na Białostocczyźnie. Jest absolwentką ASP w Krakowie. Jej studencki film animowany „Kto by pomyślał?” zdobył uznanie zarówno publiczności jak i krytyków, otrzymując nagrody na festiwalach filmowych w kraju i za granicą. W 2012 roku odbyła program rezydencji artystycznej w Tokio organizowany przez Ministerstwo Kultury Japonii i JAPIC. Stworzyła również krótkie animacje dla TVP Kultura, promujące zachowanie dobrych manier podczas mistrzostw piłki nożnej Euro 2012. Mieszka i pracuje w Krakowie.

Jest cukierek z gumą w środku, jest huśtawka, to i miłość gdzieś być musi. Animacja Ewy Borysewicz to świecka litania i niesiona echem po blokowisku historia uczucia.

Dyktator

Great
Niemcy
(DE) 2013
23 min.

reż|dir Andreas Henn **prod|pro** Andreas Henn, Alexander Wasielewski **scen|wr** Andreas Henn, Alexander Wasielewski, Gawain Mallinckrodt **zdj|ph** Alexander Wasielewski **muz|mus** Sandy Lopic **mon|ed** Andreas Henn **ob|cast** Miloš Biković, Paulus Manker, Simon Schwarz

Andreas Henn (1983)

Urodzony w Monachium. Studiował teatrologię i filmoznawstwo na Uniwersytecie Wiedeńskim. Po obronieniu pracy magisterskiej dotyczącej twórczości Stanleya Kubricka rozpoczął pracę w firmie KMS TEAM w Monachium i The Imagination Group Ltd. w Londynie. W tym samym roku wspólnie z operatorem Alexandrem Wasielewskim założył firmę producencką Dog Ear Films. Debiut reżyserski Henna, „TEL” (2009), był pokazywany na wielu międzynarodowych festiwalach filmowych.

Jugosławia 1942 rok. Młody mężczyzna – Nikola Radosevic – szmugluje przesyłki dla grupy partyzanckiej. W pudłach zamiast broni przenosi jednak filmy. Kiedy podczas wykonywania kolejnego zadania Nikola wpada w ręce niemieckiego patrolu, życie ratują go zamknięte w drewnianej skrzyni dwie rolki propagandowego „Wunschkonzert” Eduarda von Borsodego. Wkrótce mężczyzna wykorzysta szansę, by odpłacić się oprawcom pięknym za nadobne. Oparta na faktach historia Radosevica udowadnia, że walczyć można nie tylko bronią oraz pokazuje, jak zadziwiająco uniwersalna potrafi być radość kina.

The Earth Stops

J'aimerais que la Terre s'arrête pour descendre|The Earth Stops
 Francja
 (FR) 2012
 22 min.

reż|dir Nicolas Diégo prod|pro
 scen|wr Nicolas Diégo zdj|ph Nicolas
 Diégo mon|ed Nicolas Diégo ob|cast
 Raphaël Poulain, Jeanne Bonraisin,
 Bastien Guio

Nicolas Diégo (1987)

Urodzony w Aubervilliers, na przedmieściach Paryża. Studiował filmoznawstwo i historię sztuki na L'université de Paris 1 (2006-2009) i w ESRA. Podczas studiów zrealizował trzy filmy krótkometrażowe: „De l'autre côté” (2009), „MUNERA” (2010), „Le vent t'emporte-ra” (2011).

Norbert, magnetyzer mieszkający w starym samochodzie, zostaje wezwany do odległej wioski. Znaki przyrody sprawiają, że mężczyzna szybko zaczyna przeczuwać coś złego.

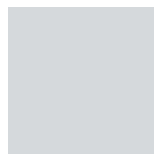
Feeding 500

دئامرس مخ مراعاة
 Zjednoczone Emiraty
 Arabskie
 (AE) 2012
 20 min.

reż|dir Rafeed Alharthi prod|pro Jessy
 Chalfoun scen|wr Rafeed Alharthi
 zdj|ph Ray Haddad, Benjamin Pritchard
 mon|ed Ray Haddad dys|dis Rafeed
 Alharthi

Jak długo można karmić bezpieczne koty? Sediq zajmuje się nimi od piętnastu lat. Jego determinacja i poświęcenie pozwalają mu codziennie na pomoc pięciuset głodnym zwierzętom. Film ten przedstawia codzienne życie mężczyzny i reakcje innych na jego działalność: agresywne, pełne współczucia, obojętne.

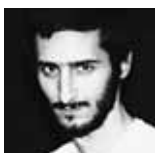

Niezależny konkurs filmów krótkometrażowych

Horoskopy miłości

Horoscopes of Love
 Polska
 (PL) 2013
 12 min.

reż|dir Maciej Buchwald prod|pro
 Aleksandra Cyganek zdj|ph Bartosz
 Świniarski mon|ed Anna Adamowicz

Maciej Buchwald (1986)

Urodzony w Warszawie. Studiował na Uniwersytecie Warszawskim oraz Akademii Teatralnej, obecnie student PWSFTviT w Łodzi. Członek teatru Improvizowanego Klanczyk. Twórca filmów niezależnych.

57-letni Mariusz mieszka z mamą. Swoje dawne miłości wspomina podczas jazdy taksówką.

I nie dookoła

And Nothing Around
 Polska
 (PL) 2012
 14 min.

reż|dir Marta Prus prod|pro Marta
 Prus scen|wr Marta Prus zdj|ph Jakub
 Burakiewicz muz|mus Promise and the
 Monster Light Reflecting Papers mon|ed
 Cecylia Pacura ob|cast Klara Bielawka,
 Małgorzata Niemirska, Wojciech
 Wysocki, Paweł Tomaszewski

Marta Prus (1987)

Od 2009 roku studentka Wydziału Reżyserii filmowej w PWSFTviT w Łodzi, wcześniej Historii Sztuki na Uniwersytecie Warszawskim. Ukończyła roczny kurs dokumentalny Przed-szkole filmowe w Mistrzowskiej Szkole Reżyserii Filmowej Andrzeja Wajdy. Tańczy taniec współczesny, interesuje się teatrem tańca. Jej pierwszy film „Vakha i Magomed” zdobył 4 nagrody na światowych festiwalach, kolejny „Osiemnastka” został nagrodzony na pierwszych dwóch pokazach, które się odbyły.

„I nie dookoła” to historia o przypadkowości życia i zdolności przeczuwania wydarzeń w swoim życiu i życiu bliskich. Film powstał na podstawie opowiadania Judy Budnitz „Flush”. Opowiada o młodej tancerce Lisie, która przed otrzymaniem złych wiadomości konfrontuje się z lękami, nawiedzającymi ją niczym przepowiednie. Film gra z oczekiwaniami widza i podnosi pytania, na które nie ma łatwych odpowiedzi. Pozostaje pewność, że życie jest niepewne.

Karol

Karol
Polska
(PL) 2011
22 min.

reż|dir Krzysztof Komander **prod|pro** Natalia Daniluk, Iwona Czardybon,
Bartosz Wilczek, WRiTV UŚ **scen|wr** Krzysztof Komander **zdj|ph** Szymon Kurzawa **muz|mus** Wojciech Golczewski, Marek Grucka **mon|ed** Krzysztof Komander **ob|cast** Paweł Kos, Sylwester Piechura, Przemysław Bluszcz, Katarzyna Zielińska, Agnieszka Popkiewicz, Jarosław Karpuk, Dariusz Niebudek, Jakub Piwowarczyk, Jan Guzicki, Konrad Moszczyński, Bogusław Dąbrowski, Bartosz Gburek, Krzysztof Przybysz, Jakub Cacho

Krzysztof Komander

Reżyser, scenarzysta, montażyista, czasem operator i twórca komiksów – najchętniej swoje filmy robiłby zupełnie sam, ale jego największą pasją jest drugi człowiek. Dlatego nawet w jego montażowni zawsze jest tłoczno. Uwielbia łączyć poznawanie filmowe ze słuchaniem innych. Czasem to słuchanie przeradza się w filmy, dlatego obok opowiadania historii sprzed lat (jak jego film „Karol” – inspirowany postacią Karola Kota – seryjnego mordercy z Krakowa z lat 60. XX wieku), sięga także po zdarzenia, spotkania, które są mocno osobiste.

KM

KM
Grecja
(GR) 2012
11 min.

reż|dir Christos Nikou **prod|pro** Iraklis Mavroidis, Angelo Veneti **scen|wr** Christos Nikou **zdj|ph** Thimios Bakatakis **mon|ed** Yannis Chalkiadakis **ob|cast** Aris Servetalis, Evi Saoulidou

Christos Nikou

Studiował reżyserię i scenariopisarstwo w Atenach. Od 2008 roku pracuje jako asystent reżysera przy filmach fabularnych („Kiel”, „Four Black Suits”, „Christmas Tango”, „A Greek Type of Problem”, „Przed północą”) i reklamach. „KM” to jego debiut filmowy.

„Do szkoły przynosił rozmaite noże, które pokazywał wszystkim, sznur, na którym robił pętle, a nawet spleciony z rzemieni pejcz” nr 111/1967 Dziennik Polski.

Pod koniec lat sześćdziesiątych w Krakowie dochodzi do serii makabrycznych morderstw. Śledztwo po swoim starszym koledze przejmują Grzegorz Wilczyński, młody i ambitny milicjant. Po zatrzymaniu Karola Kota, domniemanego sprawcy, milicjant prowadzi dochodzenie mające doprowadzić do pokazowej egzekucji na umyślowo chorym przestępcy.

Odkrywając wiele niejasności, Grzegorz, wbrew przełożonym, podejmuje próbę uratowania chłopaka przed szubienicą. Teraz przychodzi mu stoczyć walkę nie tylko o sprawiedliwość, ale i swoją przyszłość.

Kobieta i mężczyzna siedzą w ciszy w samochodzie. Unieruchomieni. Kilka kilometrów później w kabinie kończy się tlen, a para zaczyna się dusić. Czas ucieka, a wypowiedziane słowa przybliżają koniec. Czy będą w stanie otworzyć drzwi i wydostać się na zewnątrz?

Kigo

Kigo
Polska
(PL) 2013
8 min.

reż|dir Izumi Yoshida **prod|pro** PWSFTvIT **scen|wr** Izumi Yoshida **zdj|ph** Izumi Yoshida **muz|mus** Sebastian Łodyżyński **mon|ed** Izumi Yoshida

Izumi Yoshida (1989)

Urodzona w Łodzi. Od 2009 roku studiuje na Wydziale Operatorskim i Realizacji Telewizyjnej PWSFTvIT, specjalność: film animowany i efekty specjalne. W swoim dorobku filmowym ma krótkometrażowe animacje: „Przebudzenie” (2010), „MIRAŻ” (2011).

Film „Kigo” jest abstrakcyjną wizualizacją japońskich wierszy haiku. Film przedstawia zjawiska przyrody obserwowanej w różnych porach roku. Haiku wykorzystane w „Kigo” pokazują wartość najbardziej pospolitych przedmiotów, zjawisk przyrody, których uroda jest obiektem zachwytu. Nietrwałość i zmienność pór roku, to elementy przeobrażającego się wszechświata – wpływającego na nasze uczucia, emocje, na nasz podziw dla nietrwałego i ulotnego piękna.

Niezależny konkurs filmów krótkometrażowych

79

Kocham Cię jak Irlandię

I Love You Like Ireland
Polska
(PL) 2012
42 min.

reż|dir Aleksander Dembski **prod|pro** Jacek Dąbrowski–Udziela **scen|wr** Aleksander Dembski **zdj|ph** Paweł Dyllus **mon|ed** Jan Mikołaj Mironowicz **ob|cast** Adam Hendzel, Krzysztof Urtate, Elżbieta Kołodziej, Kobranocka (Andrzej „Kobra” Kraiński, Jacek „Szybki Kazik” Bryndał, Piotr „Vysol” Wysocki, Jacek Moczadło, Bohdan Łazuka, Rafał Bryndał, Marek Wiernik

Aleksander Dembski (1973)

Studiował filologię polską oraz filozofię na Uniwersytecie Łódzkim. Jego filmy amatorskie były wielokrotnie nagradzane, zdobył m.in. Złoty Medal na festiwalu UNICA za „Papierowe Słońce”. W 1999 roku ukończył reżyserię na WRiTV UŚ w Katowicach. Po studiach realizował filmy dokumentalne („CROSS” dla TVP1) oraz dokumentalne filmy niezależne, takie jak „K2 – na krawędzi”, nagradzane w Polsce i za granicą. W 2011 roku zrealizował w Studio Munka komedię absurdu „Basia z Podlasia”, bardzo ciepło przyjętą na wielu festiwalach.

„Kocham Cię jak Irlandię” to opowieść o dwójce dobiegających sześćdziesiątki przyjaciół, którzy odnajdują się po latach i postanawiają zaistnieć na dużej scenie muzycznej. Krzysztof ma doświadczenie jako menedżer zespołów bankietowych, Adam jest gwiazdą portalu dla muzyków amatorów. Bohaterowie postanawiają poświecić wszystko, aby spełnić swoje marzenia. Aby tak się stało, muszą skonfrontować się z twardym światem show biznesu. Na swojej drodze spotkają między innymi: Bohdana Łazukę, Rafała Bryndała, wróżbitę Davida, no i oczywiście Kobranockę.

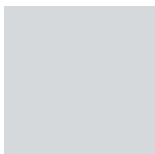
Król kosmosu

King of the Universe
Polska, Izrael
(PL, IL) 2012
24 min.

reż|dir Mark Wegner **prod|pro** Tatiana Wasilewska, Magdalena Nebelska
scen|wr Mark Wegner **zdj|ph** Tomasz Ziółkowski **mon|ed** Barbara Fronc
ob|cast Gilad Regev, Omri Regev, Niv Azubel, Rotem Ziv

... (Nic cennego nie może pozostać na tonącym statku) barykady są tak wielkimi jakimi sami zdecydujemy się je zbudować (kołyszemy się tam i z powrotem / tam i z powrotem, mając nadzieję dotrzeć gdziekolwiek czy gdzie indziej) ..

Mark Wegner (1985)

Urodzony w Izraelu. Od 2005 roku studiuje i mieszka w Polsce. Obecnie kończy studia drugiego stopnia w PWSFTviT w Łodzi.

Krótką historia o tym, jak już będę duża

Short Story About Growing Up
Polska
(PL) 2012
6 min.

reż|dir Agnieszka Kosiec **scen|wr** Agnieszka Kosiec **muz|mus** Agnieszka Kleszcz, Piotr Münnich **mon|ed** Agnieszka Kosiec

Agnieszka Kosiec (1989)

Urodzona w Warszawie. Studentka IV roku Grafiki na Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie. Animacja „Krótką historia o tym, jak już będę duża” jest jej debiutem, a jednocześnie pracą dyplomową. Zajmuje się także grafiką warsztatową. Zapalona podróżniczka. Obserwatorka życia codziennego. Nie umie pluć na odległość.

Animacja „Krótką historia o tym, jak już będę duża” jest metaforyczną opowieścią o dorastaniu, wyborach i ich konsekwencjach. Razem z małą dziewczynką wyruszamy w podróż po świecie, w którym nic nie jest jednoznaczne i to rycerze są tymi, których trzeba ratować.

Latarnia

The Lamppost
Polska
(PL) 2012
1 min.

reż|dir Damian Krakowiak **scen|wr** Damian Krakowiak **zdj|ph** Damian Krakowiak **mon|ed** Damian Krakowiak

Bohaterka filmu, kilkuletnia dziewczynka, wraca do domu późną porą. W pewnym momencie po drugiej stronie ulicy zauważa prostytutkę.

Damian Krakowiak (1992)

Urodzony w Lubartowie. W 2011 roku ukończył naukę w tamtejszym I Liceum Ogólnokształcącym. W tym samym roku rozpoczął I rok studiów w PWSFTviT na wydziale animacji.

Lekcja

Lesson
Polska
(PL) 2013
8 min.

reż|dir Damian Kocur **prod|pro** Łukasz Wójcik **scen|wr** Damian Kocur **zdj|ph** Damian Kocur **mon|ed** Marek Skrzecz **ob|cast** Piotr Szewczyk, Edward Kalisz, Ryszard Królicki, Dawid Lukosz, Paweł Michalski, Dawid Piosek

Chłopiec patrzy przez witrynę, wbiega do cukierni po ciastko, a później pędzi do szkoły jak strzała. Brzęk zamkniętej przed półwieczem kasy. Ten słodki początek nie zapowiada przygody bardziej cierpkiej: czy przygody tylko chłopca, czy kogoś innego? Czy to naprawdę było ciastko? Kto na końcu zostanie z poplaminionymi dłońmi?

Damian Kocur

Tłumacz, student Realizacji obrazu filmowego, telewizyjnego i fotografii na Wydziale Radia i Telewizji Uniwersytetu Śląskiego. Absolwent germanistyki na Uniwersytecie Jagiellońskim. Obecnie mieszka w Katowicach.

Leon i Barbara

Leon & Barbara
Polska
(PL) 2012
24 min.

reż|dir Marcin Mikulski **prod|pro** Marcin Mikulski, Joanna Monowid, Barbara Ziemann **scen|wr** Marcin Mikulski **zdj|ph** Maciej Twardowski **muz|mus** Jarek Krawczyk **mon|ed** Jarek Piekarski **ob|cast** Lech Gwit, Iwona Koltzur, Wojciech Deneka, Tadeusz Leszek, Jarek Krawczyk, Roman Wawrzyniak, Żaneta Rosińska, Hanna Wojtaszek, Ewa Fligieli, Jakub Łączny, Katarzyna Szczerba

Marcin Mikulski

Jest absolwentem socjoeonomiki na Wydziale Historycznym Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. Swoją przygodę z filmem zaczynał z grupą znajomych, kręcąc filmy offowe, jeden z nich „Krok Wstecz” wygrał Międzynarodowy Festiwal Filmów w Jednym Ujęciu w Gdyni, w 2004 roku. W latach 2008/2009 studiował produkcję filmową we włoskim Cinecittà. Po powrocie do Polski zrealizował teledyski zespołów Twilite oraz Żelki. W 2013 roku zrealizował teledysk dla zespołu Hello Mark. Obecnie pracuje w branży filmowej jako freelancer.

Leon i Barbara po latach małżeństwa, zamiast ze sobą, żyją obok siebie. Dla Leona najważniejszy jest jego ukochany stary fiat, którego i tak nie używa bo boi się wychodzić z domu, natomiast Barbara czas rozdziela między podlewaniem paprotek, a odwiedzaniem pogrzebów swoich znajomych. Ich spokojny świat wywraca się do góry nogami, gdy pewnego zupełnie zwyczajnego popołudnia przychodzi do nich z wizytą stary znajomy Ryszard i przedstawia im ofertę nie do odrzucenia... hodowlę marihuany w zamian za sporą sumę pieniędzy.

Lilith

Lilith
Niemcy
(DE) 2012
23 min.

reż|dir Aleksandra Szymanska **prod|pro** Damian Szmurlo **scen|wr** Aleksandra Szymanska **zdj|ph** Ingo Scheel **muz|mus** Sebastian Heuckmann **mon|ed** Nelissen & Damian Szmurlo **ob|cast** Ilse Bendin, Gerda Böken, Mechtild Tiziani-Roth, Dana Cebulla, Demet Fey

Aleksandra Szymanska (1976)

Urodzona w Polsce reżyserka i producentka. Ukończyła WRTV Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach (1999) oraz New York Film Academy w Los Angeles (2001). Ma za sobą lata pracy przy różnych produkcjach telewizyjnych w Polsce i Niemczech, m.in. w Canal+ Polska, IBC Expo 2000, Das Erste, WDR. Od 2001 roku na stałe w Niemczech. W tym samym roku założyła wraz z Damianem Szmurlo firmę produkcyjną HOMO LUDENS Pictures, która w 2011 roku zdobyła AV-Gründerzentrum Prize za najlepsze nowe przedsięwzięcie w dziedzinie filmu w obszarze Nadrenia Północna-Westfalia.

Nieśmiała, 80-letnia Panna Kutz żyje samotnie w małym konserwatywnym mieście i z rzadka wychodzi z domu. Otoczona przez wełniane skarpetki, które robi na drutach, wieździe ciche, monotonne życie. Pewnego dnia odkrywa coś nieoczekiwanego... Spontanicznie decyduje się na dziwaczne spotkanie. Film o kobiecości w późnym wieku, inspirowany poezją Bolesława Leśmiana.

Niezależny konkurs filmów krótkometrażowych

81

A Little Suicide

A Little Suicide
Niemcy
(DE) 2012
10 min.

reż|dir Ana Lily Amirpour **prod|pro** Eva Illmer, Halina Dyrshka, Felix Anshütz **scen|wr** Ana Lily Amirpour **zdj|ph** Johannes M. Louis **muz|mus** Brian Carmody **mon|ed** Angel Cano **ob|cast** Ulrich Matthes, Johanna Penski, Heiko Pinkowski, Annely Gerda Prey, Sylvain Bouysset, Stella Hilb, Pier Paolo Bertoli

Ana Lily Amirpour

Urodziła się w Wielkiej Brytanii, wychowała w USA. Miała do czynienia z wieloma sztukami, w tym z malarstwem i rzeźbą. Skończyła UCLA Film School w Los Angeles. Píše i reżyseruje filmy pokazywane na międzynarodowych festiwalach. „A Little Suicide” jest jej pierwszą animacją. Własnie ukończyła swój debiutancki pełny metraż zatytułowany „A Girl Walks Home Alone at Night”.

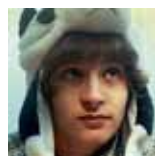

To nie jest świat dla karaluchów. Próbując popełnić tego dnia samobójstwo, insekt jest zaskoczony uprzejmością, jakiej doświadcza ze strony ludzi. Film jest uczcą dla zmysłów, pokazuje rzeczywistość wielkich ludzi z punktu widzenia małego karalucha. Mówią, że nie znasz człowieka, dopóki nie przeszedłeś mili w jego butach... cóż, na pewno nie znasz karalucha, jeśli nie spędziłeś dnia w jego małych butach – szczególnie, jeśli tego dnia zamierza popełnić samobójstwo.

Łukasz i Lotta

Łukasz & Lotta
Polska
(PL) 2012
9 min.

reż|dir Renata Gąsiorowska **prod|pro** PWSFTviT **scen|wr** Renata Gąsiorowska **animacja|animation** Renata Gąsiorowska **muz|mus** George Antoniv **ob|cast** Olga Kiełek, Stefan Łazarski

Renata Gąsiorowska (1991)

W 2010 roku ukończyła Państwową Ogólnokształcącą Szkołę Sztuk Pięknych w Krakowie. Aktualnie jest studentką kierunku Film animowany i efekty specjalne w PWSFTviT w Łodzi.

Stożka Lotta i gruszek Łukasz idą na swoją pierwszą randkę.

Magma

Magma
Polska
(PL) 2013
30 min.

reż|dir Paweł Maślona **prod|pro** Daria Maślona, Przemek Błażejowski, Łukasz Wójcik **scen|wr** Paweł Maślona, Maciej Mądracki **zdj|ph** Cezary Stolecki **mu|mus** Igor Kłaczyński **mon|ed** Paweł Maślona, Tomek Krzeszowiec, Wojtek Słota **ob|cast** Łukasz Simlat, Ewa Kaim, Mateusz Łysiak, Adam Nawojczyk

Paweł Maślona

Absolwent politologii, studiował reżyserię na Wydziale Radia i Telewizji im. Krzysztofa Kieślowskiego. Autor krótkometrażowych filmów fabularnych i reklamowych, za które otrzymał liczne nagrody. Finalista plebiscytu „Talenty Trójki” w roku 2011. Ostatnio ukończył swój film dyplomowy pt. „Magma”, teraz przygotowuje się do pełnometrażowego debiutu fabularnego.

Janusz jest sprzedawcą w sklepie meblowym. Któregoś razu przypadkowo rozrywa poduszkę – to pierwszy „wypadek” w firmie od dłuższego czasu. Wygląda na to, że Janusz bardzo się tym zdenerwował. A może to coś innego nie daje mu spokoju?

The Missing Looks

La mirada perdida | The
Missing Looks
Argentyna
(AR) 2012
11 min.

reż|dir Damián Dionisio **prod|pro** Flores Tucci **scen|wr** Damián Dionisio **zdj|ph** Lucas Timerman, Guido Mastrangelo **mon|ed** Carlos Capurro **ob|cast** Javier Diaz, Gabriela Pastor, Omar Sucari

Damián Dionisio (1982)

Urodzony w Buenos Aires. Studiował projektowanie obrazu i dźwięku na Universidad de Buenos Aires. Piese również scenariusze filmowe i reklamowe. Obraz „The Missing Looks” to jego najnowszy film krótkometrażowy. Obecnie Dionisio planuje nakręcenie swojego pełnometrażowego debiutu.

Argentyna, 1976 rok. Claudio i jego rodzina zmuszeni są żyć w ukryciu ze względu na poglądy polityczne mężczyzny. Kiedy żołnierze odnajdą ich miejsce zamieszkania, nie będzie już czasu na ucieczkę. Teresa spróbuje skłonić jego córkę do zamknięcia się w świecie marzeń, by ochronić dziewczynkę przed widokiem dramatu, który stanie się ich udziałem.

Moja wola

A Dream in the Making
Polska
(PL) 2012
50 min.

reż|dir Bartosz Kowalski **prod|pro** Jacek Bromski, Ewa Jastrzębska, Hubert Koprowicz, Anna Skonieczna, Jerzy Dziągiewski **scen|wr** Bartosz Kowalski **zdj|ph** Mateusz Skalski **mu|mus** Angelo Badalamenti **mon|ed** Jerzy Zawadzki **dys|dis** HBO

Bartosz M. Kowalski

Bohaterów swojego dokumentu znalazł podczas pracy przy filmie krótkometrażowym jako drugi reżyser. Potrzebował dwóch groźnie wyglądających statystów i w ten sposób poznał Bartka i Pawła. „Moja wola” jest jego debiutanckim filmem dokumentalnym.

Warszawa, komunalna kamienica na Woli. Bartka, młodego chłopaka, który szuka swojego miejsca na ziemi, i Pawła, starszego od niego o kilkanaście lat boksera amatora, od ponad dekady łączy wielka przyjaźń. Razem spędzają czas, trenują, zmagają się z trudnościami i biedą. O swojej przyjaźni mówią „braterstwo”. Dzięki wsparciu przyjaciela Bartek ma siłę, by spełniać swoje marzenia – chłopak pragnie zostać kaskaderem i grać w filmach akcji. Paweł, pomimo strachu o zdrowie młodszego kolegi, pomaga mu trenować i rozwijać umiejętności.

Na plaży

On the Beach
Szwajcaria
(CH) 2012
15 min.

reż|dir Marie - Elsa Sgualdo **prod|pro** Elena Tatti **scen|wr** Marie - Elsa Sgualdo **zdj|ph** Gabriel Lobos **mon|ed** Thomas Marchand **ob|cast** Joelle Nussbaum, Alessio Balossi, Amadou Awana Soumare **dys|dis** Salaud Morriset

Marie-Elsa Sgualdo (1986)

Urodzona w La Chaux-de-Fonds w Szwajcarii. Absolwentka Haute École d'Art et de Design w Genewie, obecnie studiuje w Institut National Supérieur des Arts du Spectacle et des Techniques de Diffusion w Brukseli. W swoim dorobku ma dwa filmy krótkometrażowe: „Vas - y je t'aime” (2009) i „Bam Tchak” (2010). Interesuje się również teatrem.

Mimo że nadeszło lato, życie piętnastoletniej Sary wciąż pozostaje skomplikowane. Wspólnie z młodszym bratem spędza wakacje u matki. Jej ojciec bardzo nalegał na ten wyjazd, mimo że to kobieta porzuciła rodzinę – teraz mieszka na kempingu... Jakie dziwne miejsce na rozpoczęcie nowego życia! Na szczęście tuż obok jest plaża i chłopcy. Gdyby tylko relacje z nimi były łatwiejsze...

Niewiadoma Henryka Fasta

The Love Equation of Henry Fast
Polska
(PL) 2013
40 min.

reż|dir Agnieszka Elbanowska
prod|pro Alicja Kizińska, Wajda Studio
scen|wr Agnieszka Elbanowska **zdj|ph** Paweł Nadolny **mon|ed** Maryla Torbus, Agnieszka Elbanowska **ob|cast** Henryk Fast

Agnieszka Elbanowska

Reżyser, montażyista, fotograf. Absolwentka filologii włoskiej na Uniwersytecie Warszawskim, Historii, teorii i krytyki kina i audiowizualistów na Uniwersytecie Studiów „Roma Tre”, Akademii Filmu i Telewizji w Warszawie, oraz Szkoły Wajdy. Współpracowała z Telewizją Polską. Jest współautorką filmów dokumentalnych zrealizowanych dla TVP Polonia („Liberta”, „Preludium”).

„Potrafię oprzeć się wszystkiemu z wyjątkiem pokusy” - Henryk Fast, emerytowany profesor matematyki, z dumą podpisuje się pod słowami Oscara Wilde’a. W poszukiwaniu szczęśliwej miłości jest gotowy na podjęcie każdego ryzyka. Pada ofiarą oszustwa i zostaje okradziony, ale nawet to nie jest w stanie go zniechęcić.. Pogoń za marzeniami przerywa dopiero bolesna konfrontacja z przeszłością.

Olena

Olena
Polska
(PL) 2013
17 min.

reż|dir Elżbieta Benkowska **prod|pro** Leszek Kopeć, Jerzy Rados **scen|wr** Elżbieta Benkowska **zdj|ph** Sławomir Witek **muz|mus** Alejandro Bermudez Pascual **mon|ed** Elżbieta Benkowska **ob|cast** Oksana Terefenko, Igor Aronov, Sebastian Perdek, Krzysztof Gordon

Elżbieta Benkowska (1988)

Nieprzypadkowo urodziła się w 55. urodziny Romana Polańskiego. Córka stoczniowca i księgowej, siostra matematyczki, wnuczka trzech Kaszubów i Obywatela Wolnego miasta Gdańska, która postanowiła zostać reżyserem. Zaczęła od krótkiego filmu dokumentalnego o hokeistce, obecnie bardziej interesują ją filmy fabularne. Jest absolwentką reżyserii w Gdynińskiej Szkole Filmowej oraz sławistyki na Uniwersytecie Gdańskim. „Olena” jest jej filmem dyplomowym.

Para młodych Ukraińców, Olena i Dima, podróżuje przez Polskę do Szwecji. W pociągu kradną ich portfel. Podczas bójki z Dimą, złodziej wyrzuca paszport na tory. Muszą go znaleźć, zanim odpłynie prom. Na jaw wychodzi prawdziwy powód ich podróży.

Niezależny konkurs filmów krótkometrażowych

83

Pac!

Splat!
Polska
(PL) 2012
1 min.

reż|dir Alicja Błaszczyńska **prod|pro** PWSFTviT **scen|wr** Alicja Błaszczyńska **mon|ed** Alicja Błaszczyńska

„Pac!” to krótka historia kobiety, która chciała się wykąpać. Na nie-szczęście ta zwyczajna czynność okazała się tragiczna w skutkach.

Alicja Błaszczyńska (1991)

Po ukończeniu szkoły średniej rozpoczęła studia kulturoznawcze na Uniwersytecie Łódzkim, a następnie na kierunku Animacja i efekty specjalne w PWSFTviT w Łodzi. Obecnie jest studentką drugiego roku.

Pierwsza rybka

První rybka|First Fish
Czechy
(CZ) 2012
13 min.

reż|dir Veronika Göttlichová **prod|pro** Tomas Bata University **scen|wr** Veronika Göttlichová **animacja|animation** Veronika Göttlichová **zdj|ph** Tomáš Galásek **muz|mus** David Göttlich, Daniel Stanchev, Ondřej Neurokiss **mon|ed** Lukáš Šereš

Veronika Göttlichová (1985)

Czeska reżyserka i artystka wizualna. Ukończyła animację klasyczną na Tomas Bata University w Zlinie w 2012 roku. Aktualnie pracuje jako animator i reżyser w Alternative.NOW. Jako animator, zajmuje się głównie animacją klasyczną, szczególnie poklatkową.

Stary rybak łowi w morzu ryby, które symbolizują jego wspomnienia. Mała dziewczynka wciąż nie może znaleźć swoich wspomnień, ale marzy co się stanie, kiedy dorośnie i ukryje swoje różowe sny w zebra-nych muszelkach. Wtem, pewnego dnia, rybak łapie rybę, które nie należy do niego...

Ping-Pong

Ping-Pong
Polska
(PL) 2012
1 min.

reż|dir Natalia Krawczuk **prod|pro** PWSFTvIT **opieka artystyczna|artistic supervision** Piotr Dumala, Marek Skrobecki, Piotr Milczarek

O tym, dlaczego nie należy śmiać się z osób grających w niewidzialnego ping-ponga.

Natalia Krawczuk (1982)

Ukończyła wydział Etnologii i Antropologii Kulturowej na Uniwersytecie Warszawskim. Po studiach pracowała w agencji PR oraz państwowych instytucjach kultury. Obecnie studiuje na Wydziale Film Animowany i Efekty Specjalne w PWSFTvIT w Łodzi, na drugim roku.

Ptaszek

Birdie
Polska
(PL) 2012
13 min.

reż|dir Ewa Kocharńska **prod|pro** Anna Wojciechowska **scen|wr** Ewa Kocharńska **zdj|ph** Tomasz Ślesicki **muz|mus** Tomasz Bulaszewski **mon|ed** Zbigniew Niciński, Monika Sirojc **ob|cast** Elżbieta Słoboda, Michał Mangili, Adam Bobik

W domu Marty jest wszystko, ale to pusty dom. Nagle wypełnia się wspomnieniami i ciepłem, którego przedmioty nie są w stanie zapewnić. Nieproszony gość na chwilę staje się jego mieszkańcem.

Ewa Kocharńska

Ukończyła teatrologię na Uniwersytecie Jagiellońskim. W krakowskim Teatrze STU pracowała w dziale publikacji i reklamy. Jest instruktorem dramy, prowadzącym zajęcia teatralne w szkołach społecznych oraz w ramach samodzielných projektów. Od 2010 roku studiuje na Wydziale Reżyserii w Warszawskiej Szkole Filmowej.

Reborn Tutorial

Reborn Tutorial
Polska
(PL) 2013
11 min.

reż|dir Patrycja Polkowska **prod|pro** Akademia Filmu i Telewizji w Warszawie **scen|wr** Patrycja Polkowska **zdj|ph** Szymon Budyn **muz|mus** Antoni Wojnar **mon|ed** Krzysztof Ostafin

Film dokumentalny o młodej dziewczynie, której pasją są dzieci, a konkretnie niemowlaki. Dwudziestoletnia studentka położnictwa z Krakowa w nietypowy sposób wykorzystuje wiedzę nabytą podczas praktyk w szpitalu. Znajomość dziecięcej anatomii pomaga jej w tworzeniu realistycznych lalek reborn. Początkowo ciężko uwierzyć, że nie są to prawdziwi ludzie.

Patrycja Polkowska (1989)

Urodzona w Warszawie, gdzie też mieszka przez całe swoje życie. W październiku tego roku planuje przeprowadzkę do Łodzi, gdzie zacznie studiować reżyserię w PWSFTvIT. Absolwentka kulturoznawstwa na Uniwersytecie Warszawskim. Film „Reborn Tutorial” jest jej debiutem i jednocześnie dyplomem na Akademii Filmu i Telewizji w Warszawie. W wolnym czasie gra na wiolonczeli i tańczy w zespole tańca nowoczesnego Step. Chciałaby mieć więcej pieniędzy na podróże po świecie.

Serca dwa

Two Hearts
Polska
(PL) 2013
14 min.

reż|dir Katarzyna Warzecha **prod|pro** Wojciech Wesołowski, Katarzyna Kostecka **scen|wr** Katarzyna Warzecha **zdj|ph** Grzegorz Hartfiel **muz|mus** Silesian Brass Quartet **mon|ed** Maciej Gryzełko **ob|cast** Przemysław Chojeła, Tola Jasionowska, Martyna Krzysztofik, Alina Chechelska

On kocha swoją pracę, ona nie wie jeszcze o jego istnieniu. On skrywa swoją tajemnicę, ona jeszcze niczego nie przeczuwa. On traci pracę, ona pracuje w pośredniaku. Spotykają się. Połączyły ich piersi.

„Serca dwa” to opowieść o przełamywaniu swoich słabości, wytrwałości w walce o miłość i o tym, że w życiu, jak na Śląsku – szare może być kolorowe.

Katarzyna Warzecha

Studentka II roku reżyserii na Wydziale Radia i Telewizji Uniwersytetu Śląskiego. Od 2009 roku koordynatorka festiwalu Gdańsk Doc-Film. Do 22 roku życia mieszkała w Gdańsku, gdzie przez kilkanaście lat uczęszczała do szkoły muzycznej (klasa instrumentów perkusyjnych); ukończyła studia licencjackie na Uniwersytecie Gdańskim (praca socjalna). Autorka warsztatów filmowych „Bohater w filmie dokumentalnym” (program Ambasada Młodych) organizowanych przez Instytucję Kultury Katowice – Miasto Ogrodów.

Stage Three

Stufe Drei|Stage Three
Niemcy
(DE) 2012
20 min.

reż|dir Nathan Hill **prod|pro** HMS, Kim Pätzmann **scen|wr** Lena Krumkamp **zdj|ph** Peter Dittenpreis **muz|mus** The German Wahnsinn Team **mon|ed** Jan Ruschke **ob|cast** Rick Okon, Heiko Pinkowski, Wieland Schönfelder, Katinka Auberger, Ole Schlosshauer, David Bredin, David Baalcke, Oliver, Sauer, Christine Kutschera

Nathan Hill (1983)

Od 2004 roku kręci krótkie filmy i dokumenty. Ukończył Audiovisual Media na Beuth University w Berlinie. W 2008 roku utworzył kolektyw filmowy „Das Kind mit der goldenen Jacke”. Od roku 2010 studiuje reżyserię filmową na Hamburg Media School.

Maik chce przebrnąć przez zlecone mu prace społeczne w domu dla niepełnosprawnych tak szybko, jak to możliwe. Wkrótce zaczyna się jednak zastanawiać, kto tak naprawdę potrzebuje pomocy – on sam, niepełnosprawni, czy może pracownicy społeczni?

Sygnal

The Signal
Polska
(PL) 2013
15 min.

reż|dir Maciej Buchwald **prod|pro** Milena Milewska, Ludmiła Kierczak **scen|wr** Maciej Buchwald **zdj|ph** Tomek Gajewski **mon|ed** Paweł Piskorski **ob|cast** Wojciech Mecwaldowski, Jakub Szczyszek

Maciej Buchwald (1986)

Urodzony w Warszawie. Studiował na Uniwersytecie Warszawskim oraz Akademii Teatralnej, obecnie student PWSFTiT w Łodzi. Członek teatru Improvizowanego Klancyk. Twórca filmów niezależnych.

Ojciec mieszka z synem w domku pod lasem. Ojciec szuka kontaktu z kosmosem. Syn szuka kontaktu z ojcem.

Niezależny konkurs filmów krótkometrażowych

85

Szminka

Lipstick
Wielka Brytania
(UK) 2013
9 min.

reż|dir Carla Simón **prod|pro** Julio Mas Alcaraz **scen|wr** Carla Simón **zdj|ph** Bram Verweij **mon|ed** Álvaro Gago **ob|cast** Ellie Dadd, Tom Selway, Rosalie Jorda

Carla Simón (1986)

W 2009 roku ukończyła komunikację audiowizualną na Autonomous University w Barcelonie, spędziwszy wcześniej rok na Film Studies na University of California. W USA wyreżyserowała wraz z Patricią Ordaz „Cigarettes and Coffee” oraz eksperymentalny film „Women”. Oprócz tego wyreżyserowała także pilot serialu „La clínica”, pokazywanego w TV3, i szereg innych filmów krótkometrażowych. Aktualnie przebywa na studiach magisterskich w London Film School, gdzie przygotowuje film dyplomowy.

Sophia i Oliver uwielbiają bawić się u babci. Sophia szczególnie lubi, kiedy babcia pozwala jej nałożyć szminkę na swoje usta. Pewnego popołudnia Sophia widzi, że babcia śpi i wpada na pomysł: może zrobić sobie makijaż, żeby babcia miała niespodziankę, kiedy się obudzi. Oliver próbuje powstrzymać psotę swojej siostry, kiedy spostrzeżga, że babcia się nie rusza.

Ślepa ryba

De blinde Fisch|The Blind Fish
Niemcy, Szwajcaria
(DE, CH) 2013
20 min.

reż|dir Denis D. Lüthi, Nuria Gomez Garrido **prod|pro** Severin Höhne, Tobias M. Huber **scen|wr** Denis D. Lüthi **zdj|ph** Denis D. Lüthi **muz|mus** Verena Marissa **mon|ed** Denis D. Lüthi **ob|cast** Isolde Barth, Klaus Münster, Herman Van Ulzen **dys|dis** HFF München

Denis D. Lüthi (1978)

Urodzony w Winterthur w Szwajcarii. Od 2005 roku studiował w Hochschule für Fernsehen und Film München (HFF Munich) w Monachium, specjalizuje się w operatorstwie. Do tej pory brał udział w tworzeniu 25 filmów krótkometrażowych – dokumentalnych i fabularnych. Od 2007 roku stale współpracuje z Nurią Gomez Garrido.

Nuria Gomez Garrido (1980)

Urodzona w Logroño w Hiszpanii. Studiowała medjoznawstwo w Hiszpanii, Walii i Niemczech. Od 2006 roku studiowała reżyserię w Hochschule für Fernsehen und Film München (HFF Munich) w Monachium.

Staruszka nuci wpadającą w ucho melodię podczas sprzątania swojego domu, para młodych ludzi droczy się ze sobą, a businessman zjada służbowy lunch. Wszystko jest takim, jakie się wydaje, a jednocześnie okazuje się być czymś zupełnie innym, odsłania swoje zazwyczaj ukryte oblicze. Piękno przypadkowego spotkania właściciela psa i Jezusa Chrystusa. Fascynująca intymność świata kładącego się do snu. Żartobliwość nagłej śmierci w ekstazie. Surrealistyczny film „Ślepa ryba” zawiera w sobie mieszanekę paradoksalnych elementów i niespodziewanych zwrotów akcji.

Tancerka

Dancer
Polska
(PL) 2012
1 min.

reż|dir Anna Olech **scen|wr** Anna Olech **zdj|ph** Anna Olech **muz|mus** Damian Czajka **mon|ed** Paweł Wojtowicz

Co w przyszłości stanie się z naszymi pasjami i marzeniami? Czy pozostaną tylko wspomnieniami? Taniec to sztuka, dla której beztrosny jest upływ czasu. Co czuje Tancerka, której odebrane zostały siły by robić to, co jest jej największą miłością?

Anna Olech

Urodziła się i mieszka w Warszawie. Tegoroczną maturą kończy naukę w renomowanym warszawskim liceum, następnie zamierza studiować matematykę na UW lub w Anglii. Od zawsze rysuje, maluje, tworzy. Przygodę z filmem rozpoczęła dwa lata temu, biorąc udział w Letniej Akademii Filmowej w Legnicy. Na tychże warsztatach zdobyła wyróżnienie za film „Kreacja Konsternacja”, a rok później pierwszą nagrodę za „Tancerkę”. Animacja rysunkowa to jedna z jej największych pasji, którą postrzega jako najlepszy środek twórczego wyrazu.

Toto

Toto
Polska
(PL) 2013
12 min.

reż|dir Zbigniew Czapla **prod|pro** Tomasz Wolf **scen|wr** Zbigniew Czapla **muz|mus** Gośka Isphording, Maja Kleszcz **dys|dis** Krakowska Fundacja Filmowa

Historia wrażliwego chłopca, wychowywanego przez samotną i zapracowaną matkę, gdzieś na dalekiej prowincji, gdzie życie toczy się wokół codziennych, utartych zwyczajów. Mały bohater zostaje podstępnie uwiedziony przez podejrzanego „mistrza” i cynicznego kolekcjonera kluczy. W wyniku tajemniczych i niezrozumiałych zdarzeń bezpowrotnie rozpada się jego świat beztroskiego dzieciństwa. Chłopiec gubi powrotną drogę do domu a zaniepokojona matka podejmuje rozpaczliwą próbę poszukiwania syna.

Zbigniew Czapla (1972)

Scenarzysta, reżyser, animator, malarz i grafik. Studiował na Wydziale Grafiki ASP w Krakowie (specjalizacja film animowany). Autor eksperymentalnych filmów animowanych. Członek Międzynarodowego Stowarzyszenia Filmu Animowanego ASIFA. Stypendysta Elizabeth Greenshields Foundation (Kanada), DAAD (Niemcy) oraz Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego. Brał udział w kilkudziesięciu wystawach malarstwa i grafiki w kraju i za granicą.

Tumbling birds

Sturzende Tauben|Tumbling birds
Niemcy
(DE) 2012
20 min.

reż|dir Esther Bialas **prod|pro** Hamburg Media School, Filmwerkstatt, Julia Ritschel **scen|wr** Lena Krumkamp **zdj|ph** Martin Neumeyer **muz|mus** Jonas Gervink **mon|ed** Jan Ruschke **ob|cast** Anouk Bödeker, Eva Nürnberg, Joan Pascu, Charlotte Crome, Jacqueline Fritsch

Początek lata, koniec dzieciństwa Svenji: musi ona pasywnie i bez możliwości obrony znosić okrucieństwa ośniewającej Janine i reszty jej rówieśników. Wszystko po to, aby choć na chwilę zostać zauważonym. To, co Svenja jest gotowa poświęcić, zaskakuje nie tylko Janine.

Esther Bialas

Urodzona w Niemczech. Od 2003 roku ukończyła kilka stażów, była asystentką reżysera w teatrze i przy projektach filmowych. W 2006 roku uzyskała licencjat Studies of Audiovisual Media w Berlinie. Założyła firmę produkcyjną i kolektyw filmowy „Das Kind mit der goldenen Jacke”. Od 2010 roku studiuje reżyserię na Hamburg Media School.

Vocuus

Vocuus
Polska
(PL) 2012
18 min.

reż|dir Patryk Jurek **prod|pro** Paweł Ziębaczewski **scen|wr** Agata Rudniewska, Patryk Jurek **zdj|ph** Arkadiusz Tomiak **muz|mus** Filip Kuncewicz **mon|ed** Patryk Jurek **ob|cast** Maciej Stuhur, Julia Wróblewska, Marta Żmuda Trzebiatowska, Marieta Żukowska, Maria Gładkowska

Po śmierci żony Paweł zostaje sam z córką Martą, z którą nigdy nie nawiązał więzi emocjonalnej. Zagubiona dziewczynka i załamany mężczyzna będą musieli odnaleźć siebie nawzajem w pustym domu.

Patryk Jurek (1984)

Reżyser, scenarzysta, montażysta. Absolwent Policealnego Studium Fotografii w Katowicach. W 2006 roku ukończył reżyserię i montaż na Akademii Filmu i Telewizji w Warszawie. Zrealizował filmy dokumentalne, etiudy, krótkie fabuły, programy telewizyjne oraz reklamy. Od wielu lat współpracuje przy castingach do produkcji TVN, reżyseruje i montuje programy telewizyjne, teledyski i filmy offowe. Wyreżyserował i zmontował kilkanaście filmów offowych, z których każdy zdobył po kilka nagród na festiwalach filmów niezależnych. Pisze opowiadania.

W świetle księżycy

In the Moonlight
Polska
(PL) 2012
2 min.

reż|dir Zofia Dąbrowska **prod|pro** Marcin Malatyński **scen|wr** Zofia Dąbrowska **zdj|ph** Zofia Dąbrowska **muz|mus** Paris Music **mon|ed** Zofia Dąbrowska

Zofia Dąbrowska (1988)

Urodzona w Leżajsku. W 2011 roku rozpoczęła studia w PWSFTiT w Łodzi na kierunku film animowany i efekty specjalne. Animacja „W świetle księżycy” to jej debiut filmowy.

Krótką historią o tym, jak kolację grubego chłopca przerywa dziwny odgłos dochodzący z podwórka. Film zrobiony w technice wycinanki, oświetlony lampką domową.

Wspomnienie poprzedniego lata

A Memory of Last Summer
Polska
(PL) 2013
11 min.

reż|dir Kuba Gryżewski, Ivo Krankowski **prod|pro** Ivo Krankowski **scen|wr** Kuba Gryżewski, Ivo Krankowski **zdj|ph** Tadeusz Kieniewicz **muz|mus** Samuele Cangi **mon|ed** Tomek Michalczewski **ob|cast** Paulina Gałązka, Piotr Bondyra, Iza Kuna, Bartłomiej Topa, Stanisław Sparażynski, Krystyna Froelich

Kuba Gryżewski

Młody warszawski scenarzysta i reżyser. Jest świeżo upieczonym absolwentem reżyserii w Warszawskiej Szkole Filmowej. Obecnie próbuje swoich sił w branży reklamowej oraz intensywnie pracuje nad pomysłem serialu telewizyjnego. Założył kolektyw wideo „Balloon to the Moon”, z którym nagrywa krótkie formy dokumentalne. Pomimo wachlarza zainteresowań jego największą pasją zostaje kino fabularne i jemu właśnie zamierza się poświęcić.

Warszawa, połowa lat 80. XX wieku. Kiedy wydawało się, że świąteczny śledzik z rodzicami nie mógł być już nudniejszy, Basia niespodziewanie spotyka kogoś, kogo bardzo dobrze zna...

Ivo Krankowski

Debiutował krótkimi metrażami kręconymi z zespołem Defekt Masy. Producent i autor zdjęć do filmów nagradzanych na polskich i zagranicznych festiwalach, m.in. „Kanterowcy”, „5 ciastek”, „Smakacze”. W 2008 roku wyprodukował i wyreżyserował polsko-francuski film „Godzina z nocy na dzień”. W 2010 roku wyreżyserował krótki film dokumentalny „8 historii, które nie zmieniły świata”, doceniony przez krytyków i widzów m.in. w USA, Wielkiej Brytanii i Izraelu. Asystent reżysera i drugi reżyser przy fabulach i filmach reklamowych.

Niezależny konkurs filmów krótkometrażowych

87

Zabawka

Favourite Thing
Polska
(PL) 2012
30 min.

reż|dir Piotr Iskra **scen|wr** Piotr Iskra, Olga Surma **zdj|ph** Piotr Pawłus **muz|mus** Marcin Oleś **mon|ed** Tomek Krzeszowiec **ob|cast** Dominik Stroka, Mikołaj Strusiński, Joanna Niemirska **dys|dis** Rondo Picture

Piotr Iskra (1978)

Urodzony w Siedlcach. Absolwent Psychologii Stosowanej na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie. W 2010 roku ukończył kurs Scenariusz Filmu Fabularnego w Krakowskiej Szkole Scenariuszowej. W 2012 roku wyreżyserował debiutancką krótkometrażową fabułę pt. „Zabawka”. Jest także scenarzystą i producentem tego filmu.

Film na podstawie opowiadania Etgara Kereta. Igor marzy o pięknej zabawce, a zamiast tego dostaje świnkę-skarbonkę. Początkowo nie lubiana świnka stopniowo staje się przyjacielem chłopca, a zarazem MacGuffinem, dzięki któremu odkrywamy wewnętrzny świat Igora, a także jego rodziców. Chłopiec w wyniku dziwnego spłotu okoliczności znajduje się w sytuacji, w której będzie musiał podjąć bardzo dramatyczną decyzję...

Zabicie ciotki

Killing Auntie
Polska
(PL) 2013
30 min.

reż|dir Mateusz Głowacki **prod|pro** Natalia Mieszczanin, WRiTv UŚ **scen|wr** Mateusz Głowacki **zdj|ph** Kacper Sędziewski **mon|ed** Wojciech Janas **ob|cast** Marek Kossakowski, Ewa Kolańska, Aleksandra Pisula, Maciej Ferlak, Anita Poddębniak, Elżbieta Okupska, Alina Chechelska

Mateusz Głowacki (1982)

Urodzony w Brzegu Dolnym. Student Reżyserii na Wydziale Radia i Telewizji im. Krzysztofa Kieślowskiego Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach. Reżyser i scenarzysta. Autor około 10 filmów krótkometrażowych, m.in. „Ryszard” (2011, fabuła), „Kiedy ranne wstają zorze” (2012, fabuła) oraz „Sonda o kobietach” (2012, dokument).

„Nie ulegało wątpliwości, że ciotka jest trupem. Leżała nieruchomo, pociekła cieniutka strużka krwi nie wiadomo skąd, bo nie było widać żadnej rany. Ująłem ją pod ramiona i przewróciłem na wznak, twarzą do góry. Nie ulegało wątpliwości, że to trup. - Trup - wymówiłem półgłosem. - Trup, trup, trup...”

Jurek ma 23 lata i jest studentem historii. Mieszka z kochającą ciocią, która wychowuje go i utrzymuje. W poczuciu, że jest ona przyczyną i symbolem egzystencjalnej nudy, monotonii i marazmu w jego życiu, sięga po młotek... Jednak czy jego życie bez ciotki faktycznie nabierze wreszcie jaśniejszych barw? „Zabicie ciotki” to film o walce z własnymi demonami, oparty na niedokończonym powieści Andrzeja Bursy z roku 1957.

Ziegenort

Ziegenort
Polska
(PL) 2013
19 min.

reż|dir Tomasz Popakul
prod|pro Piotr Szczepanowicz
scen|wr Tomasz Popakul
muz|mus G. Stuart Dahlquist, Paweł Cieślak **mon|ed** Tomasz Popakul, Piotr Szczepanowicz
dys|dis New Europe Film Sales

Tomasz Popakul (1986)

Urodzony w Trzebieżu. Pierwsze filmy „Frustratu: Herzleid” (2004) i „Life 1.0” (2006) stworzył jeszcze w szkole plastycznej w Szczecinie. Studiuje w PWSFTviT, specjalność: animacja i efekty specjalne (od 2007 roku) i scenariopisarstwo (od 2011 roku). Animacja „Ziegenort” to jego film dyplomowy.

Uniwersalna historia nastolatka zmagającego się z wyzwaniami dorastania. Dramat odstającego od normy pół-chłopca, pół-ryby rozgrywa się na tle idyllicznej wioski rybackiej. Podczas gdy zapracowany ojciec stara się przyuczyć nastoletniego syna do zawodu rybaka, ten zмага się z presją otoczenia i piętnem odrzucenia w różnych wymiarach relacji międzyludzkich. Mocna wyrazista plastyka animacji podkreśla kontrasty – pomiędzy stateczną rzeczywistością rybackiej wioski a dramatycznym dorastaniem chłopca-ryby.

Zobowiązanie

El rastrillo se quiere comprometer| Rake's Commitment
Hiszpania
(ES) 2012
14 min.

reż|dir Santi Veiga **scen|wr** Santi Veiga
zdj|ph Iago Leonardo
mon|ed Santi Veiga **ob|cast** Chani Martin, Julia Moyano, Javi Coll

Santi Veiga (1976)

Urodzony w Pontevedra w Hiszpanii. Współpracował z telewizjami Telemadrid i Canal+, dla których reżyserował swoje pierwsze audycje i programy oraz swój pierwszy film krótkometrażowy „Goats” (1999). Jako scenarzysta dla Telecinco, reżyserował i produkował reklamy. W 2005 roku stworzył własną firmę producencką Animal Films, w ramach której wyreżyserował swoje kolejne filmy.

Film Santi Veiga to parabola, pełna ciepłego humoru, o społecznych zobowiązaniach i miłości. Rake, główny bohater filmu, musi znaleźć w życiu coś, do czego może się zobowiązać.

Żar

The Heat
Polska
(PL) 2013
23 min.

reż|dir Bartosz Kruhlak
prod|pro Justyna Ziemkiewicz, Marcin Kruk, PWSFTviT **scen|wr** Bartosz Kruhlak
zdj|ph Daniel Wawrzyniak
muz|mus Andrzej Strzemżalski, Katarzyna Figat **mon|ed** Krzysztof Szymczyk, Bartosz Kruhlak **ob|cast** Aleksander Sosiński, Sara Bartkowska, Rafał Fudalej

Bartosz Kruhlak (1985)

Urodzony w Lubsku. Obecnie studiuje reżyserię w PWSFTviT w Łodzi. Jego debiut dokumentalny „Jutro...” otrzymał blisko 40 festiwalowych nagród, a pierwszoroczne ćwiczenie fabularne „http://” pojawiło się na festiwalu w Karłowach Warach w sekcji „The Fresh Selection” jako jeden z pięciu najbardziej obiecujących filmów studenckich.

ŻAR - 1. Węgiel lub drewno rozpalone do czerwoności, 2. Wysoka temperatura powietrza, 3. Gwałtowność uczuć.

Życie poza-grobowe

Life Beyond the Grave
Polska
(PL) 2012
9 min.

reż|dir Marika Prętkiewicz, Piotr Flisiuk, Adam Waliszewski
prod|pro Przemysław Chruścielewski
scen|wr Marika Prętkiewicz, Piotr Flisiuk, Adam Waliszewski **zdj|ph** Adam Waliszewski **mon|ed** Przemysław Chruścielewski

„Lato dla grabarzy, to jest tak jak gdyby martwy sezon”. Pan Eugeniusz, bohater filmu, tuż po zamknięciu bram cmentarza zabiera nas na spacer po historii swojego życia.

Studio Munka działające w strukturach Stowarzyszenia Filmowców Polskich jest producentem debiutów filmowych, krótko- i długometrażowych. Młodzi twórcy, którzy chcą zrealizować swój pierwszy film mogą liczyć w Studiu Munka na wsparcie i opiekę nad projektem – od developmentu, przez produkcję w profesjonalnych warunkach, aż po szeroko rozumianą promocję gotowego filmu.

Studio Munka zostało powołane w 2008 roku przez Stowarzyszenie Filmowców Polskich na mocy porozumień zawartych pomiędzy SFP a Polskim Instytutem Sztuki Filmowej, Ministerstwem Kultury i Dziedzictwa Narodowego oraz Telewizją Polską, i od początku nastawione jest na produkcję ambitnych filmów artystycznych.

Studio zaprasza do współpracy twórców, którzy mają pomysł na swój pierwszy film. Filmy krótkometrażowe można realizować w Studiu w ramach trzech Programów: „30 Minut”, „Pierwszy Dokument” i „Młoda Animacja”, poświęconych odpowiednio fabułom, dokumentom i animacjom. Do tej pory w ramach wymienionych programów powstało ponad 100 tytułów – rocznie do produkcji kierowanych jest ok. 30 projektów.

Krótkometrażowe filmy ze Studia Munka zdobywają nagrody na najważniejszych festiwalach w kraju i zagranicą, stając się wizytówką młodych reżyserów, będących u progu kariery filmowej. Studio wydaje

też co roku DVD z najciekawszymi krótkimi filmami – „Polskie Debiuty”. W tym roku wydawnictwo ma swoją szóstą edycję.

Pierwszym pełnometrażowym filmem Studia jest „Łęk wysokości” w reżyserii Bartosza Konopki – zdobywca m.in. nagrody za Najlepszy Debiut Reżyserski na 36. Festiwalu Polskich Filmów Fabularnych w Gdyni. Film powstał w koprodukcji z Canal+ i jest współfinansowany przez Polski Instytut Sztuki Filmowej oraz Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego. Swoją pełnometrażową debiut zrealizowała w Studiu Munka również Maria Sadowska, której „Dzień kobiet” prezentowany był w Konkursie Głównym 37. Gdynia Film Festival. Kolejne pełnometrażowe projekty rozwijają w Studiu m.in. Jarosław Sztandera, Kuba Czekaj, Dariusz Glazer, Michał Wnuk, Mateusz Bednarkiewicz i Rafał Skalski.

W Studiu Munka dbamy przede wszystkim o to, żeby młodzi twórcy mogli rozwijać swój talent w sprzyjających warunkach. Działamy w przekonaniu, że w najważniejszym dla reżysera debiutanckim filmie, istotna jest twórcza atmosfera i stworzenie zindywidualizowanych warunków rozwoju. W Studiu Munka każdy projekt ma swojego Opiekuna Artystycznego, który gwarantuje indywidualne wsparcie merytoryczne na wszystkich etapach pracy nad filmem. O rozwój projektów dbają też Rady Artystyczne Programów. Staramy się nawiązać do najlepszych tradycji zespołów filmowych – nasi młodzi reżyserzy wnikliwie omawiają scenariusze własne i swoich kolegów na cotygodniowych spotkaniach. Zapoznawamy młodych twórców z systemem pracy profesjonalnych produkcji filmowych a jednocześnie, zapewniamy im czas na optymalny rozwój ich talentu tak, by osiągnąć najlepszy możliwy efekt końcowy.

Dariusz Gajewski, Dyrektor Programowy Studia Munka

Niezależny konkurs filmów krótkometrażowych – Studio Munka

89

128. SZCZUR

128th Rat
Polska
(PL) 2013
30 min.

reż|dir Jakub Pączek **prod|pro** Tomasz Samuls, Małgorzata Koziół
scen|wr Jakub Pączek **zdj|ph** Jacek Kędzierski **mon|ed** Ludwik Sieliński
ob|cast Bartłomiej Firlet, Diana Zamojska, Anna Radwan, Janusz Chabior, Grażyna Wolszczak, Andrzej Mastalerz, Piotr Franasowicz **dys|dis** SFP

Czarna komedia o niezajmowaniu swojego miejsca w wyścigu szczurów i o tym, że szczęśliwi bywają tylko idioci. Paweł Burak, sfrustrowany student teologii, wypowiada wojnę otaczającej go rzeczywistości.

2013 KFF - Nagroda Prezesa Telewizji Polskiej S.A. za najlepszą reżyserię

Jakub Pączek (1984)

Absolwent reżyserii na Wydziale Radia i Telewizji UŚ im. Krzysztofa Kieślowskiego w Katowicach oraz Historii Kościoła na Papieskiej Akademii Teologicznej w Krakowie (2008), filmy dokumentalne „Najlepsze kąski na wagonach” (2009-2010) i „Strona A” (2010 - 2011) oraz jednogodzinowy dokument o kulturotwórczej roli papieru toaletowego pt. „Rolls of Identity” (2009-2010).

Chłopcy

The Boys
Polska
(PL) 2013
22 min.

reż|dir Paweł Orwat **prod|pro** Rafał Ulicki **scen|wr** Michał Patryarcha, Paweł Orwat **zdj|ph** Patryk Jordanowicz **muz|mus** Andrzej Smolik **mon|ed** Akadiusz Chaliński PSM **ob|cast** Łukasz Simlat, Tomasz Adamski, Marek Zawadzki, Ewa Kaim **dys|dis** SFP

Historia opowiadająca o dojrzewaniu zła w człowieku, o ludzkiej naturze i społecznym osamotnieniu. Głównymi postaciami są dwaj nastoletni chłopcy, Michał i Młody, którzy planują morderstwo na przypadkowej osobie.

Paweł Orwat (1979)

Urodzony w Koszalinie. Studiował w Studium Fotograficznym we Wrocławiu oraz ukończył filmoznawstwo na Uniwersytecie Jagiellońskim. W roku 2009 jego film krótkometrażowy pt. „Wyrok” był prezentowany na targach Short Film Corner podczas festiwalu filmowego w Cannes. Jest również twórcą niezależnego dokumentu pt. „Palacz” o krakowskim aktorze i performerze, Jakubie Palaczu. Reżyserował także teledyski.

Częstotliwość drgań

Beat Frequency
Polska
(PL) 2013
29 min.

reż|dir Arkadiusz Biedrzycki
prod|pro Rafał Ulicki **scen|wr** Łukasz M. Maciejewski, Arkadiusz Biedrzycki
zdj|ph Patryk Jordanowicz
muz|mus Adam Żurada
mon|ed Tomasz Kolak **ob|cast** Karolina Kominek, Maja Barełkowska, Gabrysia Mazurek **dys|dis** SFP

Arkadiusz Biedrzycki (1980)

Student reżyserii WRiTV US w Katowicach i filmoznawstwa na Uniwersytecie Jagiellońskim. Absolwent Laboratorium Scenariuszowego. Jest autorem filmów dokumentalnych „Utopia u pani Lidki” i „Gościem u siebie” powstałych we współpracy z Telewizją Polską. W 2009 roku w ramach programu Stowarzyszenie Filmowców Polskich „Pierwszy dokument” zrealizował film, p.t. „Krajobraz nizinny z kołyską”, będący jego oficjalnym debiutem. Recenzent filmowy, współpracujący z miesięcznikami „Kino” i „Splot”, scenarzysta. Mieszka w Krakowie.

Trzy kobiety. Jeden dom. Wspólna, bolesna przeszłość. Natalia wraca do kraju po siedmiu latach emigracji. W Polsce zostawiła swoją córeczkę Helę i matkę Zofię. Jest gotowa wcielić się w rolę prawdziwej matki. Nie zdaje sobie jednak sprawy, że jest już za późno, by przedrzeć się do świata córki i matki, świata, z którego przed laty uciekła; świata rządzonego niegdyś twardą ręką ojca.

Dom na końcu drogi

Last House on the Road
Polska
(PL) 2013
25 min.

reż|dir Wojciech Kasperski
prod|pro Adrian Moćko **scen|wr** Wojciech Kasperski **zdj|ph** Jacek Podgórski
muz|mus Paweł Lucewicz
mon|ed Tymoteusz Wiskirski PSM
ob|cast Maja Ostaszewska, Robert Goner, Magdalena Karel **dys|dis** SFP

Wojciech Kasperski (1981)

Reżyser, scenarzysta i producent. Ukończył łódzką szkołę filmową. Realizuje swoje filmy w Polsce oraz Rosji. Uznany za jednego z najciekawszych młodych polskich i europejskich filmowców. Uczestnik konferencji INPUT, Festiwalu w Cannes, sekcja Tous Les Cinémas du Monde oraz wyróżnienia Prix Europa. Jego filmy zdobyły wiele nagród na między narodowych festiwalach, m.in. Great Silver Nanook w Perm, oraz Grand Sterling Award American Film Institute. Członek Polskiej Akademii Filmowej.

Film Dom na końcu drogi to historia Marty, tajemniczej kobiety przychodzącej w środku nocy do leżącego na uboczu wiejskiego domku. Marta pojawia się w życiu mieszkającej na odludziu rodziny niespodziewanie, ale mamy poczucie, że wszyscy dobrze się znają. Kolejny dzień przynosi zaskakujące zdarzenia, w trakcie których odkrywamy, że Martę i rodzinę łączą silne i bolesne więzy. Proste wydarzenia i pozornie niewinne słowa doprowadzają do kolejnych wybuchów złości Marty. Kobieta poznaje skrywane tajemnice, o których wolała by nie wiedzieć.

Mazurek

The Easter Crumble
Polska
(PL) 2013
30 min.

reż|dir Julia Kolberger **prod|pro** Piotr Woźniak – Starak, Krzysztof Rak
scen|wr Julia Kolberger **zdj|ph** Jakub Giza **muz|mus** Radosław Łukasiewicz
mon|ed Andrzej Dąbrowski
ob|cast Kinga Preis, Roman Gancarczyk, Marta Juras, Richard Berkeley, Aleksandra Domańska, Paweł Królikowski **dys|dis** SFP

Julia Kolberger (1978)

Studiowała filologię angielską, filmoznawstwo i lingwistykę stosowaną w Tours i w Paryżu. Jest absolwentką reżyserii PWSFTviT w Łodzi. Jej film „Trening” otrzymał Grand Prix na Łodzi po Wiśle w 2008 roku, a dyplomowy „Jutro mnie tu nie będzie” z 2010 roku zdobył m.in. II nagrodę na Międzynarodowym Festiwalu Filmowym Kustendorf w Serbii, Złotą Kijankę na Camerimage 2010, Nagrodę Specjalną w konkursie „Młode Kino Polskie” na Festiwalu Polskich Filmów Fabularnych w Gdyni, I miejsce na NYPFF i III Nagrodę na Łodzi po Wiśle w 2010 roku.

Urszula przygotowuje wielkanocne śniadanie na cześć córki i jej nowego narzeczonego. Kiedy córka przyjeżdża, okazuje się, że narzeczony jest od niej trzydzieści lat starszy. Śniadanie zamienia się w kolację, a Urszula przeżywa najgorszy dzień w swoim życiu.

2013 Koszaliński Festiwal Debiutów Filmowych „Młodzi i Film” – nagroda Jantar za film fabularny w Konkursie Krótkometrażowych Debiutów Filmowych;
2013 Ogólnopolskie Spotkania Filmowe „Kameralne Lato” – Nagroda Specjalna Jury dla najlepszego filmu fabularnego, Nagroda Publiczności

**DEBIUT
PEŁNOMETRAŻOWY**

Dzień kobiet
reż. Maria Sadowska

**TRZYDZIEŚCI
MINUT**

Mazurek
reż. Julia Kolberger

**PIERWSZY
DOKUMENT**

Gwizdek
reż. Grzegorz Zariczny

**MŁODA
ANIMACJA**

Dróżnik
reż. Piotr Szczepanowicz

PASZPORTY POLITYKI XX lat

TYGODNIK **POLITYKA** MECENASEM POLSKIEJ KULTURY OD 20 LAT

LISTA LAUREATÓW W KATEGORII FILM

1993	Jacek Bławut	2003	Andrzej Jakimowski
1994	Jan Jakub Kolski	2004	Wojciech Smarzowski
1995	Marcel Łoziński	2005	Przemysław Wojcieszek
1996	Łukasz Kośmicki	2006	Sławomir Fabicki
1997	Jerzy Stuhr	2007	Łukasz Palkowski
1998	Dorota Kędzierzawska	2008	Małgorzata Szumowska
1999	Krzysztof Krauze	2009	Borys Lankosz, Xawery Żulawski
2000	Maja Ostaszewska	2010	Paweł Sala
2001	Robert Gliński	2011	Rafał Lewandowski
2002	Piotr Trzaskalski	2012	Marcin Dorociński

**I Bóg
stworzył
aktorke.**

**Stanisława
Celińska**

FILMWEB NA MAŁYM EKRANIE

ANDROID

IPHONE

WINDOWS PHONE

POBIERZ ZA DARMO

© 2013 Omnigence Sp. z o.o. Wszelkie prawa zastrzeżone.
Marki i nazwy wymienionych powyżej produktów są zastrzeżonymi znakami towarowymi należącymi do tych firm.

Stanisława Celińska

I Bóg stworzył aktorkę.
Stanisława Celińska

95

Podobnie jak poprzedni goście cyklu „I Bóg stworzył aktora...”, tak też Stanisława Celińska ma wiele talentów, które rozwija na różnych polach artystycznej ekspresji. Oprócz gry w teatrze, kinie i telewizji, od blisko 40 lat występuje w serialu radiowym „Matysiakowie”. Spróbowała niegdyś swoich sił w reżyserii teatralnej, a ostatnio ukazała się jej debiutancka płyta „Nowa Warszawa”, choć znakomitą piosenkarką jest już od kilku dekad. Jeśli dodamy do tego częsty udział w filmowym dubbingu, ukaże nam się sylwetka artystki o dużych możliwościach i nie mniejszej ambicji.

Przez całe swoje życie związana jest jednak z warszawskimi scenami teatralnymi, i to właśnie na nich mogliśmy ją zobaczyć w najlepszych rolach. Urodzona w 1947 roku, jeszcze przed skończeniem studiów aktorskich w stołecznej PWST zadebiutowała w Teatrze Współczesnym, do którego została potem zaproszona w celu dłuższej współpracy przez Erwina Axera. Jak sama wspomina, był to wówczas „teatr znakomitości”. Równocześnie debiutuje na srebrnym ekranie u Andrzeja Wajdy. Rolą Niny w „Krajobrazie po bitwie” z 1970 roku zjednała sobie nie tylko przychylność polskich widzów, ale także zachwyty publiczności canneńskiej, która porównywała ją do Moniki Vitti, muzy Antonioniego. Z Wajdą spotka się na planie pięciokrotnie, między innymi przy okazji „Pani z Wilka” i „Katynia”.

Wszystkie role teatralne i filmowe Celińskiej są trudne do zliczenia. Bardziej jednak zwraca uwagę rozpiętość materiału literackiego, z jakim zmierzy się aktorka. Oraz jej cielesność, która ostatnimi laty stanowi główną siłę i wyzwanie, jakie artystka rzuca odbiorcy. Witkacy i Tolstoj stanowią dla niej tak samo inspirujący materiał jak O'Neill, Proust i współcześni Edward Redliński i Janusz Głowacki. W każdym wyborze aktorki, również wśród około 60 ról w Teatrze Telewizji, widać determinację w unikaniu rutyny i apetyt na eksperyment. Pokazują to będące w programie tegorocznych Dwoch Brzegów „51 minut” Łukasza Barczyka oraz „Czwarta siostra” Agnieszki Glińskiej.

I Bóg stworzył aktorkę. Stanisława Celińska

Obok kariery teatralnej, część swojego czasu zawodowego poświęca kinu. Znow, tworzy różnicowane kreacje, znakomicie sprawdza się w epizodach komediowych, w których z kolei chętnie obsadzają ją reżyserzy. Celińska ujawniła talent komiczny w „Nie ma róży bez ognia” Barei, a rozwijała w „Galimatias, czyli kogel-mogel II” Żaluskiego, „Złotym runie” Kondratiuka, „Pieniądze to nie wszystko” Machulskiego oraz „Rysiu” Tyma. Wiarygodne psychologiczne postaci, będące dowodem mistrzowskiego opanowania rzemiosła, wykreowała w „Spisie cudzołóżnic” Stuhra, „Faustynie” Łukaszewicza oraz „Joannie” Falka.

Ciągłą grę przekroczenia i ekscesu uprawia w spektaklach Krzysztofa Warlikowskiego. Artyści współpracują ze sobą od wielu lat, a nagradzana rola w „Oczyszczonych” z 2001 była przełomem w karierze aktorki. Celińska jest prawdziwą perłą spektakli Nowego Teatru, ponieważ w fascynujący sposób afirmuje to, co zwykle usuwane jest z widoku: kobiece ciało – dojrzałe i niezgodne z bezwzględными wymaganiami współczesnych kanonów. Stanisława Celińska, mimo kilkudziesięciu lat w zawodzie, znajduje wciąż nowe sposoby, aby w przekonujący sposób opowiedzieć siebie.

Filmografia|Filmography

- 2013** Był sobie dzieciak (jako sąsiadka)
2012 Zdjęcie|The Photograph (jako Stanisława Kostrzewa, babcia Adama)
2011 1920 Bitwa Warszawska|Battle of Warsaw 1920 (jako pani Dzisia)
2010 Joanna (Kamińska, dozorczyń w kamienicy Joanny)
2008 Nieruchomy poruszyiciel|Unmoved Mover (jako teściowa Teresy)
2008 Serce na dłoni|And a Warm Heart (jako była żona Konstantego)
2007 Katyń (jako Stasia, gospodyni w domu generała)
2007 Ryś|Richie (jako Ligęza)
2006 Jasne błękitne okna|The Skylights (jako Rogasiowa, matka Beaty)
2006 Południe – Północ|South by North (jako baba z krowami)
2004 Cud w Krakowie|Miracle in Cracow (jako ciotka Żura, matka Aurela)
2001 Pieniądze to nie wszystko|Money Is Not Everything (jako pani Ala)
2001 Raport (TV) (jako Wiliamek)
2000 Pierwszy milion (jako księgowa sprzedająca obligacje Frikowi)
2000 Życie jako śmiertelna choroba przenoszona drogą płciową|Life As a Fatal Sexually Transmitted Disease (salowa przemawiająca Tomasa; w czołówce określenie roli: farmaceutka)
1999 Fuks (jako pani Poznańska, sąsiadka Aleksa)
1999 Operacja „Kozia” (jako pułkownikowa Krępska)
1998 Złoto dezerterów|Deserter's Gold (komendantka strażniczek w banku)
1997 Kroniki domowe (ciotka Dunkierka)
1997 Musisz żyć (Teresa, matka narkomanki, uczestniczka spotkań w „Powrocie z U”)
1996 Nocne graffiti (jako Amelia, sąsiadka Kossota)
1996 Słaba wiara|Little Faith (TV) (jako szefowa laboratorium)
1996 Panna Nikt|Miss Nobody (jako matka Marysi)
1996 Złote runo|Golden Fleece (jako szwagierka Rysia)
1995 Awantura o Basię (jako „Czerwony Kapelusz”)
1995 Cwał|In Full Gallop (jako Justyna Winewar, żona ministra)
1995 Pestka|The Pip (jako sąsiadka Agaty, szwagierka Róży)
1995 Dama kameliowa (TV) (jako Julia Duprat)
1994 Faustyna|Faustina (TV) (jako siostra Marcelina)
1994 Polska śmierć|Polish Death (TV) (jako Wirska, sąsiadka Zychów)
1994 Spis cudzołóżnic|List of Lovers (TV) (jako Iza Gęsiareczka)
1993 Balanga|The Bash (jako bufetowa w dyskotekę)
1993 Dwa księżyce (jako piekarniczka)
1993 Kraj świata (TV) (jako kobieta w kolejce do cudotwórcy)
1993 Rozmowa z człowiekiem z szafy|Conversation with a Cupboard Man (jako listonoszka)
1993 Straszny sen Dwidziusia Górkiewicza|The Terrible Dream of Babyface Gorkiewicz (TV) (jako radna od oświaty)
1993 Tylko strach|Fear Only (jako doktor Nowacka)
1990 Femina (jako pasażerka w pociągu)
1990 Historia niemoralna|An Immoral Story (jako Lusja, sąsiadka Ewy)
1990 Korczak (jako sklepowa)
1990 Kramarz|The Peddler (jako Maria)
1989 Galimatias, czyli kogel-mogel II|Topsy Turvy, or Hotch-Potch II (jako Goździkowa, sąsiadka Zawadów)
1988 Amerykanka (TV) (jako Kucharska, sąsiadka Heleny)
1988 Spadek (TV) (jako Agnieszka, córka Zabelaka)
1988 Zmowa (TV) (jako Siejbowia, żona Jana)
1987 Sami dla siebie (TV) (jako Grossmanowa, nowa dyrektorka domu dziecka)
1983 Alternatywy 4 (serial TV|TV series) (jako nauczycielka Bożena Lewicka)
1983 Szczęśliwy brzeg|Lucky Edge (TV) (jako Anna, córka Jana)
1981 Miłość ci wszystko wybaczy|Love Forgives All (jako Aniela, przyjaciółka Hanki)
1979 Klucznik|Housemaster (TV) (jako hrabianka)
1979 Panny z Wilka|Young Girls of Wilko (jako Zosia)
1977 Sam na sam|Face to Face (jako kelnerka Danka)

- 1975 Dom moich synów (TV) (jako Bożenka, była sympatia Jerzego)
 1975 Noce i dnie|Nights and Days (jako Agnieszka Niechcic, córka Barbary i Bogumiła)
 1975 Zakłète rewiry|Hotel Pacific (jako Hela)
 1974 Nie ma rózy bez ognia|A Jungle Book of Regulations (jako Lusina, „żona” Jerzego Dąbczaka)
 1972 Hipoteza|Hypothesis (jako studentka - robotnica - pacjentka – malarka)
 1971 Na przełaj (TV)
 1971 Piżama (jako Jadwiga)
 1970 Krajobraz po bitwie|Landscape After the Battle (jako Nina)

Wybrane spektakle Teatru TV|Selected TV Theaters

- 2010 Kontrym (Sąsiadka)
 2008 Burza (Trinkulo)
 2008 Warszawa (jako Mamusia)
 2007 Krum (jako Matka)
 2005 Ameryka, część druga (jako Głos Matki Sama)
 2005 Dzikuska (jako Władysława)
 2005 Żywot Józefa (Achiza, Diablica)
 2003 51 minut (jako Matka)
 2002 Czwarta siostra (jako Babuszka)
 2002 Krótki kurs medialny (jako Matka)
 2001 Noc czerwcową (jako Kukulusia)
 2000 Wigilijna opowieść (jako Babcia)
 1999 Bal stulecia (jako Lola Katafalk)
 1999 Blues (jako Profesorka)
 1999 Randka z diabłem (jako Matylda)
 1999 Skowronek (jako Matka)
 1999 W Nieparyżu i gdzie indziej (jako Urszula)
 1998 Młodość bez młodości (jako Pielęgniarka)
 1998 Netta (jako Kowalska)
 1998 Wagary z kosmitą (jako Sąsiadka)
 1997 La Boheme (jako Sflinks)
 1997 Czary Motyla (jako Donia Karaluszyna)
 1996 Boso, ale w ostrogach (jako Dozorczyńni)
 1996 Cezar i Pompejusz (jako Wojna Domowa)
 1996 Gry przedmażeńskie (jako Matka)
 1996 Na warszawskiej starówce (jako Pani Maciejowa)
 1996 Port Royal (jako Siostra Ludwika)
 1995 Madame Molier (jako Pani La Forest)
 1995 Panna Molierówna (jako Pani La Forest)
 1995 Pierwiastek z minus jeden albo najpiękniejszy dzień w życiu (jako Siostra Felicja)
 1994 Aszantka (jako Lubartowska)
 1994 Baba-Dziwo (jako Valida Vrana)
 1994 Głośna sprawa (jako Koblowa)
 1994 Małka Szwarcenkopf (jako Pake Rozental)
 1994 Matka chrzestna (jako Jaroniowa)
 1994 Podróż Trzech Króli (jako Matka Samotna)
 1994 Siedem pięter (jako Pielęgniarka)
 1993 Śmierć Tarełkina (jako Ludmiła)
 1992 Polityka (jako Franciszka)
 1992 Spadek na życzenie (jako Kate Beynam)
 1992 Wilk stepowy (jako Ciotka)
 1990 Krótka noc (jako Kobieta w Czarnej sukni)
 1990 Mały bies (jako Jerszycha)
 1989 Jesienne manewry (jako Maxine Meayer)
 1988 Głupi Jakub (jako Katarzyna)
 1986 Dwie kobiety
 1985 Przedstawienie Hamleta we wsi Głucha Dolna (Majkaca)
 1985 Strach i nędza III Rzeszy (wykonanie songów)
 1984 Mahagonny (jako Jenny Hill)
 1984 Piękność z Amherst
 1982 Kartoflany król (jako Coleen)
 1981 Szalona Greta (jako Greta)
 1980 Marcowy kawaler (jako Pawłowa)
 1978 Most (jako Zastępca prokuratora Marika)
 1977 Letnicy (jako Warwara)
 1975 Henryk IV (jako Lady Percy, żona Hotspura)
 1975 Wieczór Trzech Króli (jako Maria)
 1974 Opowieść starego Arbatu (jako Wiktośza)
 1973 Dokument liryczny (jako Sasza)
 1972 Chcę wyjść za mąż (jako Woźniak)
 1972 Elektra (jako Elektra)
 1972 Intryga i miłość (jako Luiza)
 1972 Martin Eden (jako Lizie)
 1972 Śluby panieńskie (jako Aniela)
 1972 Wesele (jako Rachel)
 1970 Celestyna (jako Melibea)
 1970 Cnota uciśniona, czyli przygody Józefa Andrews
 1970 Widmo nocnej podróży
 1970 Żywy trup (jako Masza)

I Bóg stworzył aktorkę.
 Stanisława Celińska

PREMIERA rekonstrukcji cyfrowej filmu na Festiwalu DWA BRZEGI

Landscape After the Battle
Polska
(PL) 1970
101 min.

1970 film

CRF
CYFROWE REPOZYTORIUM FILMOWE
KINO RP

reż|dir Andrzej Wajda
prod|pro Barbara Pec-Slesicka
scen|wr Andrzej Wajda, Andrzej
Brzozowski **zdj|ph** Zygmunt Samosiuk
mon|ed Halina Prugar
ob|cast Daniel Olbrychski, Stanisława
Celińska, Aleksander Bardini, Tadeusz
Janczar, Zygmunt Malanowicz, Stefan
Friedman, Jerzy Zelnik
dys|dis SF Zebra

Andrzej Wajda raz jeszcze sięga po temat II wojny światowej, tym razem opowiadając o Holocauście. Scenariusz filmu powstał na motywach opowiadań obozowych Tadeusza Borowskiego, szczególnie „Bitwy pod Grunwaldem”. Surową prozę pisarza wzbogacił Wajda o romantyczne odniesienia i starannie zakomponowane pejzaże. Ważną rolę polskiej Żydówki Niny dostała Stanisława Celińska, pojawiająca się, jak można było przeczytać w napisach początkowych, po raz pierwszy na ekranie.

„Krajobraz po bitwie” dzieje się w byłym obozie koncentracyjnym na terenie Niemiec. Wyzwolony przez Amerykanów, wciąż jednak funkcjonuje, chociaż na nowych zasadach (brak już surowej dyscypliny, niewolniczej pracy i terroru). Jednym z więźniów jest Tadeusz, młody poeta i zapalony czytelnik książek. Nie trzyma się ze swoimi rodakami, którzy na wolności ujawniają najgorsze przyzwyczajenia. Kiedy do obozu przyjeżdżają kobiety, Tadeusz poznaje Ninę, która namawia go do ucieczki...

1971 MFF Mediolan – Złoty Globus, **1971 Łagów (Lubuskie Lato Filmowe)** – Nagroda za pierwszoplanową rolę kobiecą dla Stanisławy Celińskiej, Nagroda za reżyserię dla Andrzeja Wajdy i Nagroda publiczności

I Bóg stworzył aktorkę.
Stanisława Celińska

98

Krajobraz po bitwie

Hipoteza

Hypothesis
Polska
(PL) 1973
27 min.

reż|dir Krzysztof Zanussi
prod|pro Jerzy Buchwald, Janina
Krassowska **scen|wr** Krzysztof Zanussi
zdj|ph Edward Kłosiński
muz|mus Wojciech Kilar
mon|ed Urszula Śliwińska **ob|cast** Je-
rzy Zelnik, Stanisława Celińska, Danuta
Rinn, Wanda Rucińska **dys|dis** TVP

1973 film

Nietypowy krótki metraż Krzysztofa Zanussiego. Wprowadza on pewną nowość do jego twórczości, jest to bowiem film kostiumowy, którego czas akcji to początek XX wieku. Wcześniejsze filmy Zanussiego działy się współcześnie. „Hipotezę” można odczytywać jako przewrotną, nie pozbawioną ironii powiastkę filozoficzną. Wydarzenie z odległej o 60 lat przeszłości staje się pretekstem do poważniejszej refleksji.

Młody profesor nauk przyrodniczych (Jerzy Zelnik) na początku zeszłego stulecia jest mocno oddany swojej pracy. Zależy mu na dokonaniu ważnego odkrycia, które umożliwiłoby budowę rakiety kosmicznej. Nie wie, że niebawem stanie w obliczu podjęcia ważnej decyzji. Podczas przechadzki nad rzeką dostrzegą nieopodal tonącą kobietę. Zamierza skoczyć na ratunek, ale paraliżuje go strach. Zamiast niego, kobietę ratuje przejeżdżający przez most woźnica. Naukowiec zaczyna dręczyć wyrzuty sumienia. Stanisława Celińska wciela się w kilka postaci (studentka - robotnica - pacjentka - malarka).

**Rób filmy
my zadbamy o Twoje tantiemy
www.zapa.org.pl**

Panny z Wilka

Young Girls of Wilko
Polska, Francja
(PL, FR) 1979
116 min.

reż|dir Andrzej Wajda **prod|pro**
Barbara Pec-Ślesicka, Tony Moliere
scen|wr Zbigniew Kamiński
zdj|ph Edward Kłosiński
muz|mus Karol Szymanowski
mon|ed Halina Prugar **ob|cast** Daniel
Olbrychski, Stanisław Celińska, Anna
Seniuk, Maja Komorowska, Christine
Pascal, Krystyna Zachwatowicz, Tadeusz
Białoszczyński, Zofia Jaroszewska,
Zbigniew Zapasiewicz, Andrzej Łapicki
dys|dis SF Zebra

1979
film

Kolejny, po „Brzezynie” i przed „Tatarakiem”, film Wajdy będący adaptacją prozy Jarosława Iwaszkiewicza. Reżyser odnajdywał w niej psychologiczne bogactwo, refleksję o umieraniu i upływającym czasie. Adaptacje Wajdy były dużymi sukcesami artystycznymi, a „Panny z Wilka” przyniosły mu kolejną nominację do Oscara.

Wiktor Ruben (Daniel Olbrychski) po śmierci przyjaciela przyjeżdża w odwiedziny do wujostwa na wieś. Właśnie tam, w pobliskim dworku, w towarzystwie kilku panien, spędził młodość lata. Bohater szuka teraz, po wieloletniej nieobecności, śladów własnych przeżyć, rozpamiętuje dawne lata. Wilko zmieniło się nie do poznania. Julia doczekała się bliźniaczek, samodzielna, wyemancypowana Jola wyszła za mąż. Kobietami stały się Zosia (Stanisława Celińska) i Kazia, a mała Tunia wyrosła na urodziwą pannę. Przyjazd Rubena burzy spokój mieszkanki dworku, prowokuje do wspomnień i konfrontacji przeszłości z teraźniejszością.

1979 FPFF w Gdańsku – Nagroda Specjalna Jury, **1980 Oscar** – Nominacja w kategorii najlepszy film obcojęzyczny

I Bóg stworzył aktorkę.
Stanisława Celińska

Straszny sen Dzidziusia Górkiewicza

The Terrible Dream
of Babyface Gorkiewicz
Polska
(PL) 1993
101 min.

reż|dir Kazimierz Kutz
prod|pro Andrzej Stempowski **scen|wr**
Jerzy Stefan Stawiński
zdj|ph Wiesław Zdort **muz|mus** Jan
Kanty Pawluśkiewicz **mon|ed** Zygmunt
Duś **ob|cast** Edward Dziewoński,
Katarzyna Skrzynecka, Stanisława Celińska,
Janusz Gajos, Jan Peszek, Marek
Kondrat, Zbigniew Zamachowski, Leon
Niemczyk **dys|dis** TVP

1993
film

Film stanowi powrót do bohatera arcydzieła „Eroica” Andrzeja Munka z 1957 roku. W tamtym klasyku Polskiej Szkoły Filmowej w pierwszej noweli stołeczny cwaniak Dzidzius Górkiewicz wpłtuje się przypadkiem w powstanie warszawskie. Jego pragmatyczna, zdroworoządkowa postawa mocno kontrastuje z idealizmem i romantycznymi ideałami powstańców. Po blisko trzydziestu pięciu latach scenarzysta „Eroiki” Jerzy Stefan Stawiński dopisuje dalszy ciąg losów Górkiewicza.

Dzidzius przeszedł na emeryturę i przeniósł się do podwarszawskiego miasteczka. Mieszka razem z wnuczką Ewą, którą darzy ciepłym uczuciem. Po latach spędzonych na robieniu licznych, nie zawsze czystych interesów, wiecie spokojne życie. Szybko zdobywa sympatię i szacunek społeczności, uważany jest za osobę tolerancyjną, spoza układów, znającą się na zagadnieniach gospodarczych, o wzorcowym życiorysie. Miasteczkowi biznesmeni uważają, że jest idealnym kandydatem na burmistrza. Górkiewicz nie może się zdecydować, czy startować w wyborach i wtedy śni mu się posiedzenie Rady Gminy...

Golden Fleece
Polska
(PL) 1998
81 min.

reż|dir Janusz Kondratiuk
prod|pro Krzysztof Staszewski
scen|wr Andrzej Kondratiuk
zdj|ph Tomasz Michałowski
muz|mus Jerzy Satanowski
mon|ed Anna Skowrońska-Zbrowska
ob|cast Zbigniew Buczkowski, Zbigniew Mazurek, Stanisława Celińska, Stanisław Banaś, Monika Bolly, Piotr Dejmek, Elżbieta Dębska, Jerzy Gaweł, Maciej Karpiński **dys|dis** TVP

1998 film

W tej wyprawie po złote runo Argonauci nie mają w sobie nic z herosów. Film braci Kondratiuków to prześmiewczy komentarz do polskich lat 90. XX wieku i rządzących nimi mitów sukcesu i raczkującej przedsiębiorczości. Komedię porównywano z „Wniebowziętymi” tych samych twórców oraz „Rejsem” Marka Piwowskiego, głównie ze względu na duży udział naturšczyków.

Odkryciem aktorskim „Złotego runa” jest Zbigniew Mazurek, prawdziwy biznesmen, który zagrał w filmie biznesmena w średnim wieku Stefana. Namawia on bezrobotnego Rysia, który przesiaduje pod budką z piwem na tajemniczy interes. Zachęca go do wypicia kilkunastu butelek piwa, zjedzenia kilku porcji kielbasy, po czym stwierdza, że zgodnie z famą Rysio ma „żołądek z żelaza”. Następnie bezrobotny odwiedza szwagrostwo szukając metalowego nocnika (szwagierkę gra Stanisława Celińska), by w końcu dowiedzieć się od Stefana, że planuje on przemyt diamentów do Berlina w brzuchu Rysia. Stawką jest kilka milionów, ale zadanie okaże się trudne do wykonania.

1999 Polskie Nagrody Filmowe Orły – Nominacje: za najlepszą rolę kobiecą dla Stanisławy Celińskiej, za najlepszą rolę męską dla Zbigniewa Buczkowskiego, za scenariusz dla Andrzeja Kondratiuka i dla najlepszego producenta, Igi Cembrzyńskiej

I Bóg stworzył aktorkę.
Stanisława Celińska

101

Pieniądze to nie wszystko

Money Is Not Everything
Polska
(PL) 2001
102 min.

reż|dir Juliusz Machulski **prod|pro** Jan Kaczmarek **scen|wr** Jarosław Sokół
zdj|ph Grzegorz Kuczeriszka **muz|mus** Krzesimir Dębski, Golec uOrkiestra
mon|ed Jadwiga Zajiček **ob|cast** Marek Kondrat, Stanisława Celińska, Sylwester Maciejewski, Cezary Kosiński, Hanna Mikuć, Magdalena Wójcik, Andrzej Chyra, Tomasz Sapryk, Andrzej Bryg, Robert Więckiewicz, Jan Englert, Jolanta Fraszyńska **dys|dis** SF Zebra

2001 film

Znakomita, uwielbiana przez widzów komedia Juliusza Machulskiego. Tym razem reżyser przygląda się polskiej prowincji, która przetrwała transformację nie bez uszczerbku. Jak w przypadku „Seksmisji” i „Kilera”, „Pieniądze to nie wszystko” stanowią kopalnię kultowych cytatów. Stanisława Celińska jako pani Ala zebrała za tę rolę szereg nagród. Bohaterem filmu jest 50-letni biznesmen Tomasz Adamczyk (Marek Kondrat). Chce on zrezygnować ze swoich interesów w branży winiarskiej i poświęcić się swojej największej pasji, którą jest mało dochodowa filozofia. Jego wspólnik nie jest zachwycony tym pomysłem. Kiedy Tomasz wraz żoną Natalią i szwagrem Wieskiem Turkotem wracają do domu ze zdobytym przez nich tytułem „Lider small-biznesu”, zastają na szosie blokadę. Natalia i Wiesiek odlatują helikopterem, a Tomasz podczas omijania blokady samochodem, na leśnej drodze w nocy, ulega wypadkowi. Nad ranem znajdują go mieszkańcy pobliskiego PGR-u i biorą jako zakładnika, żądając od rodziny okupu. Okazuje się, że Tomasz jest producentem ich ulubionego wina.

2001 MFF Szanghaj – Nagroda aktorska dla Stanisławy Celińskiej, **Polska Nagroda Filmowa Orzeł** dla Stanisławy Celińskiej za najlepszą drugoplanową rolę kobiecą

Dekalog pewnej aktorki czyli Stasia Celińska

Decalogue of an Actress:
Stasia Celińska
Polska
(PL) 2001
45 min.

reż|dir Marta Węgiel **prod|pro** Marta Węgiel, Edward Gryszczyk
scen|wr Marta Węgiel **zdj|ph** Roman Piotrowski **muz|mus** Jerzy Satanowski
mon|ed Jan Dziedzic **ob|cast** Judyta Węgiel, Stanisława Celińska **dys|dis** TVP

2001 film

Portret aktorki wyłaniający się z jej szczerych zwierzeń oraz opowieści przyjaciół i rodziny. W rozmowie prowadzonej w domowym zaciszu Stanisława Celińska formułuje dziesięć prywatnych przykazań, najważniejszych życiowych zasad, którym stara się być wierna. Dla podkreślenia wagi dekalogu, zasady te prezentowane są na czarno-białych planszach, przypominających te, jakie pojawiały się niegdyś w niemych filmach. Refleksje uzupełnione są fragmentami filmów i spektakli teatralnych z udziałem aktorki oraz jej licznymi piosenkami. Całości dopełnia znakomita muzyka Jerzego Satanowskiego skomponowana specjalnie do tego filmu. Artystka bardzo szczerze mówi o swoim życiu prywatnym i karierze. O dokonywanych wyborach, błędach, trudnych chwilach, bolesnych doświadczeniach i cenie, jaką musiała zapłacić za niektóre decyzje. O Stanisławie Celińskiej – kobiecie i aktorce mówią Andrzej Wajda, Andrzej Seweryn, Erwin Axer, Jerzy Satanowski. Nie zabraknie także wypowiedzi syna i córki artystki. Ilustracją są fragmenty filmów i spektakli teatralnych: „Krajobraz po bitwie”, „Noce i dnie”, „Podejdziesz taki pod sam dom i...”, „Bachantki” oraz piosenki w wykonaniu artystki – „Ptakom podobni”, „Uśmiejnij się”, a także „Modlitwa” Bułata Okudźawy.

102

I Bóg stworzył aktorkę.
Stanisława Celińska

Joanna
Polska
(PL) 2010
108 min.

reż|dir Feliks Falk
prod|pro Paweł Gabryś, Dagmara Bończyk
scen|wr Feliks Falk
zdj|ph Piotr Śliskowski
muz|mus Bartłomiej Gliniak
mon|ed Krzysztof Szpetmański
ob|cast Urszula Grabowska, Sara Knothe, Stanisława Celińska, Kinga Preis, Halina Łabonarska, Izabela Kuna, Monika Kwiatkowska
dys|dis TVP

Joanna

2010 film

Stylowa, pełna empatii opowieść dziejąca się w czasach okupacji. Bohaterką jest tytułowa Joanna Kurska (Urszula Grabowska), której mąż zaginął na wojnie. Opiekuje się ona opuszczoną, kilkuletnią Żydówką. Nielegalna obecność małej dziewczynki jest dla domowników źródłem strachu i napięcia. Niebawem Polka pada ofiarą donosu. Podczas rewizji zaczyna się nią interesować niemiecki oficer.

Film stanowi ważną, artystyczną wypowiedź na tematy polsko-żydowskie. Reżyser i scenarzysta Feliks Falk jest daleki od ferowania moralnych wyroków. Sytuacja Joanny sprawia zresztą, że dzisiejszy przyjaciel jutro może stać się wrogiem. Stanisław Celińska występuje w nagradzanej roli Kamińskiej, ciekawskiej dozorczyńi w kamienicy Joanny, która szybko zaczyna rozsiewać plotki.

2010 FPFF w Gdyni – Nagrody za scenariusz i reżyserię dla Feliksa Falka, za kostiumy (Magdalena Biedrzycka) i charakteryzację (Iwona Blicharz), **2011 Polskie Nagrody Filmowe Orły** – Najlepsza główna rola kobieca (Urszula Grabowska), Najlepsza drugoplanowa rola kobieca (Stanisława Celińska), **2011 MFF Moskwa** – Nagroda dziennikarzy rosyjskich

Living Dead
Polska
(PL) 1970
87 min.

reż|dir Andrzej Łapicki **realizacja**
TV|TV production Joanna Wiśniewska
scen|wr Lew Tołstoj **opracowanie**
muzyczne|music supervisor Jerzy
Tyszkowski **ob|cast** Andrzej Łapicki,
Anna Milewska, Zofia Małynicz, Elżbieta
Kępińska, Janina Romanówna, Anna Ja-
raczówna, Edmund Fetting, Władysław
Hańcza, Stanisława Celińska, Gustaw
Lutkiewicz, Tadeusz Bartosik, Seweryn
Butrym **dys|dis** TVP

1970 teatr TV

Spektakl wyreżyserował i zagrał w nim główną rolę Andrzej Łapicki. Przekładu dramatu Lwa Tołstoja dokonał wybitny tłumacz literatury rosyjskiej i niemieckiej Jerzy Pomianowski. „Żywy trup” powstał w ostatnim okresie twórczości Tołstoja jako kolejny przykład pasji rosyjskiego autora w demaskowaniu obłudy społecznej. Główny bohater, Fiodor Protasow, znudzony życiem u boku żony i codzienną troską o byt rodziny, zaczyna pić i spędzać życie na zabawie w towarzystwie Cyganów. Żona prosi go o wyrażenie zgody na rozwód, ale on woli upozorować własną śmierć, niż stawać przed sądem. Fałszerstwo wychodzi na jaw.

Jak mówił jeden z późniejszych inscenizatorów dramatu, Walerij Fokin: „Wydaje mi się, że w tej sztuce Tołstoj znajduje się najbliżej Dostojewskiego, kiedy się stara zajrzeć w duszę bohatera, zrozumieć, czym żyje naprawdę. Poza tym z dużym prawdopodobieństwem można stwierdzić, że w Żywym trupie Tołstoj reżyserował swoje własne odejście. Długo myślał o tym, jak odejść z tego świata i znaleźć inny świat, świat wolności, nieregulowany kłamliwym prawem”.

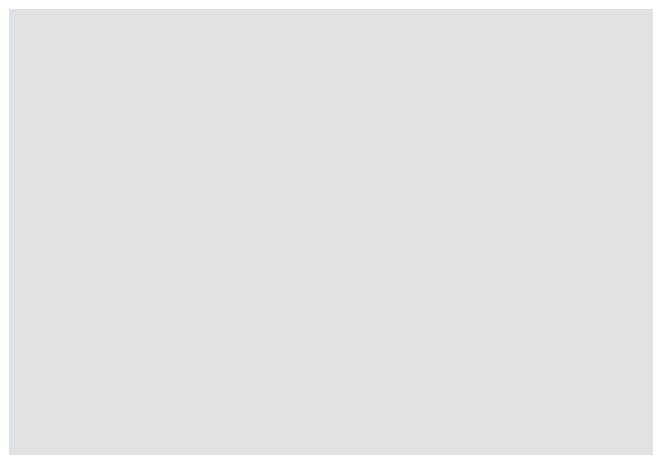
I Bóg stworzył aktorkę.
Stanisława Celińska

103

Szalona Greta

Mad Greta
Polska
(PL) 1981
76 min.

reż|dir Ryszard Ber **realizacja** **TV|TV**
production Barbara Sałacka
scen|wr Stanisław Grochowiak
mon|ed Piotr Krzysztofowicz **opracowanie**
muzyczne|music supervisor
Stefan Zawarski **ob|cast** Stanisława
Celińska, Gustaw Holoubek, Jerzy
Turek, Gabriela Kownacka, Marcin Sławiński,
Janusz Byłczyński, Piotr Garlicki,
Zdzisław Wardejn, Janusz Paluszki-
wicz, Maciej Górąj, Witold Skaruch
dys|dis TVP

1981 teatr TV

Inscenizacja mało znanego, choć intrygującego dramatu Stanisława Grochowiaka. W swojej konstrukcji sztuka przypomina historię kryminalną, ale nie jest opowieścią o klasycznej pomyłce sądowej. Spektaklowi w reżyserii Ryszarda Bera bliżej do poruszającego dramatu egzystencjalnego o człowieku żyjącym w ciągłym zagrożeniu.

Opowieść nawiązuje do autentycznej historii młodej, francuskiej wieśniaczki Greta Backer (Stanisława Celińska), podejrzanej o serię zabójstw. Jej sprawa ma być ostatnim dochodzeniem prowadzonym przez odchodzącego na emeryturę prokuratora (Gustaw Holoubek). Greta podejmuje jego i towarzyszącego mu policjanta herbatą i domową nalewką, a w kredensie obok butelki stoi słoik z arsenikiem. Toksykolog sądowy przynosi wiadomość, że we włosach i paznokciach zmarłego wykryto ślady tej trucizny. Greta zostaje aresztowana, a wieś jednoznacznie przesądza o jej winie. Prokurator analizuje jednak każdy szczegół i każe otworzyć kolejny grób, który może rzucić światło na sprawę oskarżonej.

1982 Nagroda Przewodniczącego Komitetu ds. Radia i Telewizji dla Stanisławy Celińskiej

Wigilijna opowieść

A Christmas Carol
Polska
(PL) 2000
55 min.

reż|dir Piotr Trzaskalski **prod|pro** Małgorzata Jurczak **scen|wr** Adam Drabik
zdj|ph Andrzej Szulkowski
muz|mus Wojciech Lemański
mon|jed Cezary Kowalczyk
ob|cast Stanisława Celińska, Tomasz Zaliwski, Katarzyna Herman, Andrzej Chyra, Paweł Nowisz, Włodzimierz Musiał, Krzysztof Szczepiński, Joanna Kasperska, Monika Krzywkowska, Sabina Korpetta, Jan Prochyra, Marcin Jędrzejewski, Olga Rogulska
dys|dis TVP

2000
teatr
TV

Nawiązujący do Charlesa Dickensa współczesny komediodramat. Sztuka Adam Drabika będąca podstawą spektaklu telewizyjnego ukształtowana została niczym przypowieść. Trwają ostatnie przedświąteczne przygotowania Babci (Stanisława Celińska) i Dziadka. Na placu budowy w tym samym czasie Michał rozmawia z kolegami o problemach z żoną. Doświadczeni kumple podsuwają mu mnóstwo pomysłów na szybką zgodę. W końcu wspólnie zaczynają pisać list, ponieważ Michał miałby problem z powiedzeniem żonie o swoich uczuciach. Barbara z kolei skarży się swojej koleżance na swoje smutne życie i ciągłą, wycieńczającą pracę w domu. Przyjaciółka podsuwa jej pomysł, aby przestała spełniać zachcianki i rozkazy męża. Kiedy małżeństwo spotyka się w domu, Barbara stosuje się do jej zaleceń, przez co mąż z trudem hamuje złość. Rozpętuje się awantura. Kilkuletnia dziewczynka, na znak protestu przeciw ciągłym kłótniom rodziców, ucieka z domu w wieczór wigilijny. Dla całej rodziny będzie on wyglądał inaczej niż wszystkie poprzednie.

104

I Bóg stworzył aktorkę.
Stanisława Celińska

Czwarta siostra

Fourth Sister
Polska
(PL) 2002
104 min.

reż|dir Agnieszka Glińska
prod|pro Wojciech Sadzik
scen|wr Janusz Głowacki **zdj|ph** Piotr Wojtowicz **muz|mus** Olena Leonenko
mon|jed Grażyna Gradoń
ob|cast Agnieszka Piłaszewska, Patrycja Durska, Monika Krzywkowska, Stanisława Celińska, Janusz Gajos, Krzysztof Globisz, Maciej Stuhr, Roman Gancarczyk, Bogusław Linda, Andrzej Zieliński, Robert Więckiewicz, Jan Urbański **dys|dis** TVP

2002
teatr
TV

Jeden z najlepszych Teatrów Telewizji ostatnich lat. „Czwartą siostrę” napisał Janusz Głowacki, popularny pisarz i autor sztuk od dawna mieszkający w Stanach Zjednoczonych. Prapremiera spektaklu, w reżyserii Agnieszki Glińskiej, odbyła się w Teatrze Polskim we Wrocławiu. Tytuł nawiązuje do „Trzech siostr” Antoniego Czechowa, choć sam autor zaznacza, że jest to ironiczna aluzja, a nie kontynuacja bądź wariacja. Akcja umiejscowiona jest w Moskwie lat 90 XX wieku. Świat staje u progu nowego wieku, a sztuka Głowackiego znakomicie oddaje klimat postkomunistycznej Rosji, szkicując przy tym mentalność i kompleksy społeczeństwa.

Siostry Wiera, Tania i Katia mieszkają z pijącym bez ustanku ojcem, sowieckim generałem. Życie młodych, zagubionych kobiet ukazane jest na tle dokonujących się przemian ustrojowych i rynkowych. Wymarzonym miejscem do życia jest dla nich Nowy Jork. Choć siostry są zupełnie inne, pragną tego samego: bogactwa, luksusu i dostępu do wielkiego świata. Pewnego dnia pojawia się hollywoodzki reżyser, który kręci w Moskwie film dokumentalny o nieletnich prostytutkach.

2003 Krajowy Festiwal Teatru Polskiego Radia i Teatru TV „Dwa Teatry” w Sopocie - Grand Prix za tekst dla Janusza Głowackiego, za reżyserię dla Agnieszki Glińskiej oraz dla Stanisławy Celińskiej, Moniki Krzywkowskiej, Agnieszki Piłaszewskiej i Janusza Gajosa za rolę w spektaklu

51 minutes
Polska
(PL) 2003
51 min.

reż|dir Łukasz Barczyk **prod|pro** Anna
Kulawik-Rzońca **scen|wr** Ingmar Villqis
zdj|ph Karina Kleszczewska
muz|mus Tymon Tymański
mon|ed Bogusława Furga
ob|cast Stanisława Celińska, Adam
Woronowicz, Bogusław Mochnecki
dys|dis TVP

2003 teatr TV

Autorem sztuki jest Jarosław Świerszcz, posługujący się pseudonimem literackim Ingmar Villqis. Jest on jednym z najpopularniejszych polskich dramatopisarzy. Silnie inspiruje się skandynawskimi tradycjami teatralnymi, z ich naciskiem na psychologiczną głębię i wstrzemięźliwość, która kryje pulsujące emocje. Spektakl telewizyjny trwa dokładnie tyle, ile sugeruje tytuł sztuki.

Jest to opowieść o spotkaniu matki i syna, którzy nie widzieli się od kilku lat. Jerg (Adam Woronowicz) wyjechał na studia do dużego miasta z małej wioski rybackiej. Nie kontaktował się z rodzicami, zajęty własnymi sprawami. Nieoczekiwanie zadzwonił z prośbą o szybki przyjazd. Przyjeżdża do niego matka (Stanisława Celińska), zwożąc mnóstwo łakoci z domu. Jerg jest jednak bardzo słaby, nic nie je, porusza się z dużym trudem. AIDS zdewastował jego organizm, lekarstwa nic nie pomagają. Spektakl, rozegrany niemal na dwoje aktorów, umożliwił Stanisławie Celińskiej kolejny raz pokazać swój kunszt dramatyczny.

2004 Krajowy Festiwal Teatru Polskiego Radia i Teatru TV „Dwa Teatry” w Sopocie -Specjalna Nagroda Honorowa dla Stanisławy Celińskiej oraz Adama Woronowicza

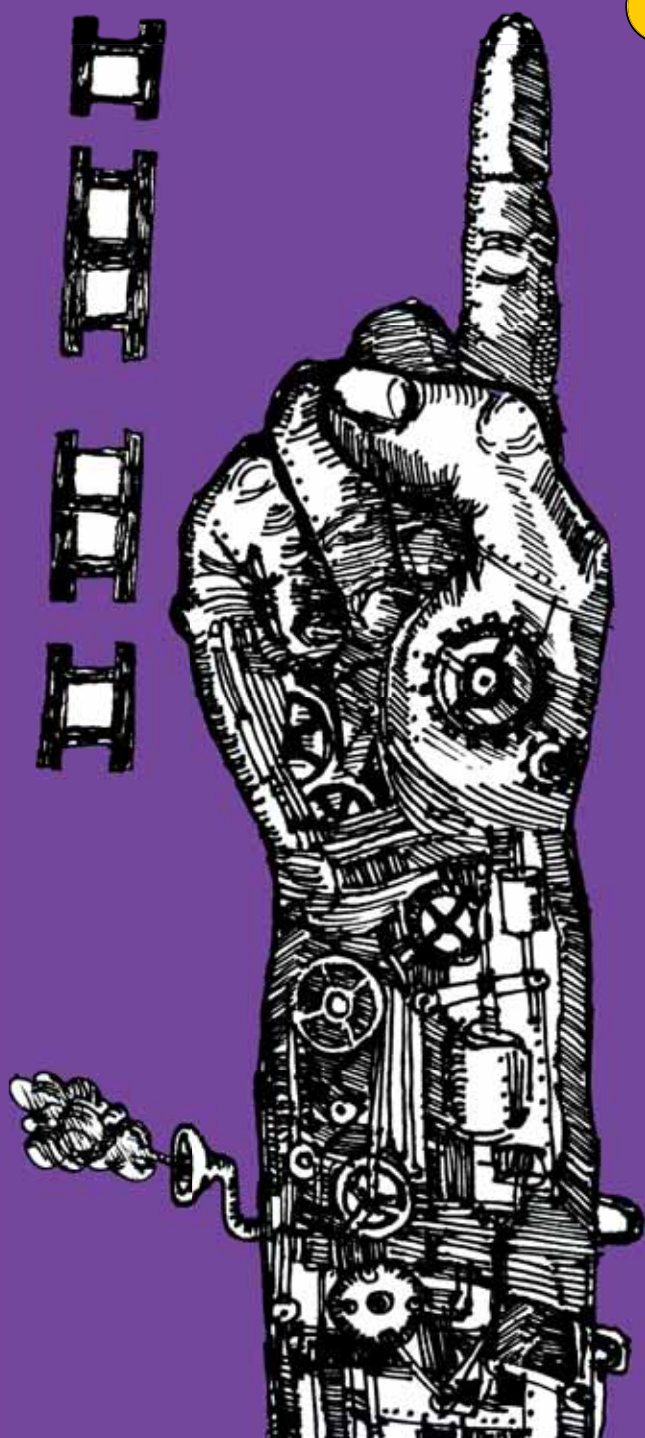
**I Bóg stworzył aktorkę.
Stanisława Celińska**

KOMPLEKSOWA MODERNIZACJA KIN

www.awaco.pl

muzyka

gazeta

co jest grane

w każdy piątek
z Gazetą Wyborczą

KINA
WYDARZENIA
ROCK POP JAZZ KLUBY
MUZYKA KLASYCZNA
SCENA SZTUKA
W MIEŚCIE KONKURSY

Przewodnik
kulturalno-rozrywkowy

Tomasz Stańko New York Quartet „Wisława”

Koncert
Otwarcia

Niepowtarzalne dźwięki jego trąbki brzmią w prestiżowych salach koncertowych całego świata, a jego muzykę wydaje renomowana monachijska wytwórnia ECM. Tomasz Stańko, zaliczony przez tygodnik „New Yorker” do grona najbardziej oryginalnych i twórczych trębaczów jazzowych, zainauguruje tegoroczny Festiwal Dwa Brzegi programem inspirowanym poezją Wisławy Szymborskiej.

W lutym tego roku nakładem ECM Records ukazał się album „Wisława” – pełen sugestywnych motywów, natchnionego muzykowania i brawurowych improwizacji. Został nagrany w Nowym Jorku, mieście, z którym Tomasz Stańko zawarł w ostatnim dziesięcioleciu bliską znajomość. Nowy Jork stał się dla niego bazą, gdzie komponuje, chłonie artystyczne życie miasta i śledzi muzyczne aktualności. Ten innowator muzyki improwizowanej zachowuje świadomość historii jazzu i wie, jak ważny jest kontakt ze źródłami tej muzyki. „Początkowo chciałem tylko cieszyć się Nowym Jorkiem, miastem gdzie jazz był tak ważny, i które nadal jest jazzowym centrum świata. Miastem, gdzie Charlie Parker, Miles Davis i Duke Ellington grali wspaniałą muzykę, gdzie rodziła się wielka historia jazzu...” Ale prędko nawiązał współpracę z miejscowymi muzykami, eksperymentując przed ostatecznym ustaleniem składu swojego kwartetu. „W Nowym Jorku znalazłem trzech fantastycznych muzyków” – mówi o Davidzie Virellesie, Thomasie Morganie i Geraldzie Cleaverze. Thomas Morgan i Gerald Cleaver to jedna z najbardziej czujnych sekcji bas/ bębny we współczesnej muzyce improwizowanej, a kubański pianista David Virelles, inspirowany muzyką rytualną oraz Theloniousem Monkiem i Andrew Hillelem, wydaje się szczególnie dobrze usposobiony do nabrzmiałego mroku i wyrafinowanej grozy free ballad Stańki.

Nowi współpracownicy inspirowują Tomasza Stańko. „Cieszy, gdy starszy wiekiem artysta nie ustaje w tropieniu nowych idei”, napisał w New York Times Ben

Ratliff po jednym z koncertów. „Do niedawna Tomasz Stańko wykonywał piękne treny, ballady o cierpieniu duszy w tempie rubato z free-jazzowymi pomrukami. Produkcje te łączył wspólny nastrój i zamysł. Zarówno jako solista, jak i jako lider potrafi zdyskontować te mroczne emocje w muzyce. Ton jego trąbki jest mocny, surowy i o chropawej obwiedni, a jego zdecydowane, krótkie tematy stanowią kotwice dla aranżacji. Nie zmieniając radykalnie charakteru swojej muzyki – nadal kocha ballady, a tęskne melodie nadal są na pierwszym planie – Stańko pozwala jej zmieniać proporcje. Muzyka z czwartkowego wieczoru była, na swój znakomity sposób, trudna do zdefiniowania. Korzystała ze stałych rytmów i motywów w akompaniamencie, ale także ze swobodnej improwizacji; była zarówno sól jak i sekwencją dokładnie określonych aktów.”

Tomasz Stańko New York Quartet wystąpi podczas 7. Festiwalu Dwa Brzegi z programem inspirowanym poezją Wisławy Szymborskiej, polskiej poetki, laureatki Nagrody Nobla, zmarłej w 2012 roku. „Lekturze słów Wisławy Szymborskiej – wyznaje Stańko – zawdzięczam wiele pomysłów i inspiracji. Spotkania z Nią i współgranie z Jej poezją nadały rozmach także i tej muzyce, którą chciałbym z szacunkiem dedykować Jej pamięci.” W roku 2009 poetka wystąpiła na wieczorze poetyckim w Operze Krakowskiej, podczas którego Tomasz Stańko odpowiadał na jej nowe wiersze, improwizując na trąbce. Z kolei niektóre wiersze Szymborskiej dostarczyły kompozycjom Stańko inspiracji i tytułów.

Stare i nowe formy – określenie to mogłoby stanowić podtytuł albumu. Tytułowa, uduchowiona free ballada, która w różnych wersjach pojawia się tu dwukrotnie, otwierając i zamykając album, nie dziwiłaby na „Balladynie”, debiucie Stańko w katalogu ECM z roku 1976. Jest to bowiem utwór bardzo typowy dla jego własnej, oryginalnej tradycji. Z drugiej zaś strony trajektorie utworów takich jak „Assassins” pełne są niespodziewanych zdarzeń, gdy powiewna, nieco bopowa melodia

Muzyka

109

**27 lipca
godz. 21⁰⁰
Kazimierz
Dolny,
Duży Rynek**

imploduje swobodnym kontrapunktycznym graniem o niesamowitym pędzie, detalach i niepoahamowanej energii. Te nowe struktury zbudowane są z interakcji muzyków, ale także służą ich indywidualnym akjom: producent Manfred Eicher mówi o podejściu „parlando” zastosowanym tu względem zbiorowej improwizacji, gdzie muzyka gna przed siebie w trakcie głębokiej wymiany zdań, a poczucie współodpowiedzialności muzyków przypomina rolę członków kwartetu smyczkowego.

Skład: Tomasz Stańko – trąbka, David Virelles – fortepian, Thomas Morgan – kontrabas, Gerald Cleaver – perkusja

Tomasz Stańko – Zaczął grać w końcu lat 50. XX w. na jazzowej scenie Krakowa. Joachim Ernst Berendt określił go wówczas mianem pierwszego w Europie trębacza grającego free. W latach 60. Stańko stał się filarem kwintetu Komedy, z którym nagrał arcydzieło europejskiego jazzu – album „Astigmatic”. W latach 70., stojąc na czele zespołu Tomasz Stańko Quintet, wszedł do czołówki free jazzu i pojawiał się na najważniejszych europejskich festiwalach. Pozycję tę utwierdziły kolejne projekty: Unit z Adamem Makowiczem oraz kwartet prowadzony z Edwardem Vesalą – zespół, z którym rozpoczął współpracę z wytwórnią ECM. Wydany wówczas album „Balladyna” stał się legendą po obu stronach Atlantyku. W latach 80. Stańko grywał w orkiestrach Cécila Taylora, prowadził zespoły C.O.C.X. i Freeelectronic, do których wprowadzał inspiracje muzyką reggae, latino, elektroniką oraz rapem. W latach 90. zaczął się powrót Stańko na jazzowy szczyt i kolejna faza współpracy z wytwórnią ECM. Jego nowy kwartet z Bobo Stensonem, Andersem Jorinem i Tony Oxley’em okrzyknięto najlepszą jazzową grupą dekady. Album „Litania”, który zaprezentował światu muzykę Krzysztofa Komedy, stał się jego pierwszym światowym bestsellerem. Dzięki płytom „Soul of Things” i „Suspended Night” nagranych z młodym polskim kwartetem na początku nowego wieku Stańko przebił się na rynek amerykański, gdzie od tamtej pory regularnie koncertuje. W roku 2002 został pierwszym laureatem European Jazz Prize (Wiedeń), a dwa lata później odznaczono go Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski. Stańko regularnie pojawia się w pierwszej dziesiątce trębaczy prestiżowej ankiety amerykańskiego magazynu „Down Beat”. Ta sama ankieta honorowała go również w roli kompozytora. Jako lider wydał 37 albumów, jest również autorem muzyki do wielu filmów i spektakli teatralnych. Od roku 2008 mieszka w Nowym Yorku na Manhattanie. Jego przedostatnia płyta to „Dark Eyes” (2009) nagrana z nowym skandynawskim kwintetem. W 2010 roku ukazała się w Polsce autobiografia artysty „Desperado”, która stała się bestsellerem. W roku 2011 Instytut Smithsona wydał sześciopłytkową kompilację „Jazz: The Smithsonian Anthology”, którą zamyka utwór Tomasza Stańko „Suspended Night Variation VIII”. W tym samym roku prezydent Bronisław Komorowski odznaczył Tomasza Stańko Krzyżem Komandorskim z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski. Rok 2013 rozpoczyna się premierą albumu „Wisława”. Podobnie jak jego młodzieńczy idol Miles Davis, polski trębacz ma dar układania świetnych zespołów, a ten, sformowany w światowej stolicy jazzu, obiecuje bardzo wiele.

David Virelles (ur. 1983, Santiago de Cuba) jest jednym z najbardziej oryginalnych pianistów, jacy w ostatnich latach pojawili na amerykańskiej scenie jazzowej. Jego grę od samego początku kształtowały studia nad muzyką Monka i Andrewa Hilla, ale także nad muzyką klasyczną, kompozycją współczesną oraz rytualną muzyką Kuby i Haiti. „Z kimkolwiek gram staram się uzyskać ten sam feeling, jakiego doświadczam słuchając McCoy’a Tynera albo [afro-kubańskiego pieśniarza] Lázaro Rosa czy Bartóka – wszystko to ma pewną ponadczasową jakość”. „Wisława” to drugi występ Virellesa na płytach ECM, po wcześniejszym albumie Chrisa Pottera „The Sirens”. Stańko mówi o Virelesie: „Czerpie z afrykańskich korzeni tej muzyki, a w jego graniu jest szczypta południowoamerykańskiej melancholii, która i mnie jest bardzo bliska”.

Basista **Thomas Morgan** (ur. 1981, Hayward, Kalifornia) oraz perkusista **Gerald Cleaver** (ur. 1963, Detroit) mają w dorobku po kilka płyt w katalogu ECM. Morgan nagrywał z Johnem Abercrombiem i z Masabumi Kikuchim, Cleaver zaś z Roscoe Mitchellem, Miroslavem Vitousem i Michałem Formankiem. Razem stanowią dwie trzecie Craig Taborn Trio. Morgan i Cleaver to jeden z najwybitniejszych tandemów bas/ bębny w nowej historii jazzu. Pozornie bez wysiłku kreują atmosferę muzycznego wsparcia, swobody i niezależności, stanowiąc niezłomną podporę dla solistów, ale w każdej chwili, w miarę, jak rozwija się muzyka, mogą bez skrupowania zaproponować własne punkty widzenia. W ocenie Stańko: „Absolutnie wyjątkowy basista i niesamowity bębniarz”.

www.tomaszstanko.com

fol. John Rogers / ECM Records

www.lubelskie.pl

 lubelskie
Smakuj życie!

PROGRAM
REGIONALNY
NARODOWA STRATEGIA SPÓJNOŚCI

*bo sztuką jest
znaleźć dobry nocleg*

nocowanie.pl

www.nocowanie.pl

SERWIS NOCLEGOWY NR1 W POLSCE

Stanisława Celińska, Bartek Wąsik & Royal String Quartet – „Nowa Warszawa”

fot. Magda Hueckel (źródło - materiały prasowe)

Stanisława Celińska, bohaterka tegorocznego cyklu „I Bóg stworzył aktorkę...”, charyzmatyczna osobowość polskiej sceny – zaśpiewa dla publiczności Festiwalu Dwa Brzegi. Ceka nas muzyczna podróż po lirycznych i sentymentalnych zakamarkach Warszawy.

„Nowa Warszawa” to wyjątkowy projekt sygnowany przez Nowy Teatr Krzysztofa Warlikowskiego. Zestaw piosenek zaproponowany przez Stanisławę Celińską i Royal String Quartet jest muzycznym niezbędnikiem każdego mieszkańca i miłośnika Stolicy. Obok szlagierów dawnej Warszawy usłyszymy popularne piosenki autorstwa takich wykonawców, jak Czesław Niemen, T. Love oraz... Bajm, a nawet motyw muzyczny stworzony przez Davida Bowie pod wpływem krótkiego spaceru po stolicy Polski. Wszystko to w nowatorskich aranżacjach Bartka Wąsika, wyśpiewane hipnotycznym głosem Stanisławy Celińskiej, którą publiczność pokochała nie tylko za jej kreacje aktorskie, ale również doskonałe recitale wokalne („Domofon, czyli śpiewniczka domowej Stanisławy C.”, „Piękny świat”).

Piosenek o Warszawie jest wiele, ale Stanisława Celińska jest tylko jedna. Jej wyjątkowy sposób śpiewania jest rezultatem specyfiki jej aktorstwa – to oczywiste. Ale nieoczywiste jest, na czym to wszystko polega. Na wywiedzeniu każdego słowa i brzmienia z tego, co się przeżyło i czego się doświadczyło? Na uwiedzeniu każdego słowa, każdej nuty, każdego ucha? To jeszcze

mało, bo przecież najpierw trzeba to wszystko usłyszeć w sobie, potem znaleźć sposób, jak to z siebie wywleć, a na końcu wiedzieć, jak to wywleczone wyśpiewać. I nie chodzi tu przecież o tak zwaną piosenkę aktorską, tylko o coś poważniejszego, o nadanie warszawskim piosenkom nowej rangi. To nie udało się bez Bartka Wąsika i Royal String Quartet. Młody kompozytor usłyszał w piosenkach – na ogół nie najmłodszych – nowy potencjał, nie tylko muzyczny, ale i emocjonalny. W rozwibrowanie emocjonalne od razu weszła Celińska, Wąsik dołożył swoją wielką erudycję muzyczną, zaś Royal String Quartet matematyczną precyzję wykonania. W rezultacie powstała nowa warszawska polifonia, wypowiedź muzyczna o Warszawie, czy może na cześć Warszawy, w której liczy się każdy głos, niezależnie od tego, z której czasoprzestrzeni pochodzi. To nie są piosenki, to są utwory muzyczne, to jest cała Warszawa w muzyce przeżyta i przemyślana.

Premiera sygnowanego przez Nowy Teatr albumu „Nowa Warszawa” miała miejsce w grudniu 2012 roku. Jego pomysłodawcą jest Mike Urbaniak.

Skład: Stanisława Celińska – wokal, Bartek Wąsik – fortepian, aranżacje, Royal String Quartet w składzie: Izabella Szałaj-Zimak – I skrzypce, Elwira Przybyłowska – II skrzypce, Marek Czech – altówka, Michał Pepol – wiolonczela)

Program koncertu:

1. „Warszawa” (utwór instrumentalny), muz. David Bowie, Brian Eno
2. „Warszawa”, muz. Janek Benedek, śl. Zygmunt Staszczuk
3. „Znajdziesz to w Warszawie”, muz. Jerzy Matuszkiewicz, śl. Wojciech Młynarski
4. „Cała Warszawa”, muz. Zygmunt Karasiński, śl. Andrzej Włast
5. „Bal na Gnojnej”, muz. Fanny Gordon, śl. Julian Krzewiński, Leopold Brodziński
6. „Warszawo ma!”, muz. Casmir Georges Oberfeld, śl. Andrzej Włast
7. „Tango Warszawo”, muz. Stanisław Sojka, śl. Agnieszka Osiecka
8. „Deszcz”, muz. Władysław Szpilman, śl. Konstanty Ildefons Gałczyński
9. „Pokoik na Hożej”, muz. Władysław Daniłowski, śl. Julian Tuwim
10. „Taka Warszawa”, muz. Adam Abramek, Paweł Sot, śl. Beata Kozidrak
11. „Sen o Warszawie”, muz. Czesław Niemen, śl. Czesław Gaszyński
12. „Warszawo piękna Warszawo”, muz. Zygmunt Karasiński, śl. Andrzej Włast

Muzyka

113

**28 lipca
godz. 21⁰⁰
Kazimierz
Dolny,
Klub
Festiwalowy
Perła,
Rynek 20**

Stanisława Celińska – Jedną z największych polskich osobowości aktorskich. Absolwentka PWST w Warszawie. Debiutowała na deskach Teatru Współczesnego w 1968 roku, w latach późniejszych związana z Teatrem Nowym w Warszawie, Dramatycznym, Nowym w Poznaniu, Studio i Rozmaitości. Występowała w spektaklach Erwina Axera, Tadeusza Łomnickiego, Zygmunta Hübnera. Od premiery „Zachodniego wybrzeża” w 1998 roku regularnie współpracuje z Krzysztofem Warlikowskim. Grała między innymi w „Hamlecie”, „Oczyszczonych” (nagroda im. Żelwerowicza oraz Feliks Warszawski), „Burzy”, „Krumie”, „Aniołach w Ameryce”, „Końcu” i „Opowieściach afrykańskich wg Szekspira”. Jest również cenioną aktorką filmową. Wystąpiła w wielu filmach Andrzeja Wajdy, a także w „Nocach i dniach” Jerzego Antczaka, „Spisie cudzołożnic” Jerzego Stuha (nagroda na Festiwalu Polskich Filmów Fabularnych w Gdyni) czy w „Pieniądże to nie wszystko” Juliusza Machulskiego. Ogromną popularnością cieszą się jej recitale, m.in.: „Domofon, czyli śpiewniczka domowy Stanisławy C.”, „Piękny świat”, „Uśmiechnij się”. Od 2011 roku aktorka należy do zespołu Nowego Teatru w Warszawie.

Bartek Wąsik – Pianista i aranżer, absolwent warszawskiego Uniwersytetu Muzycznego oraz Hochschule für Musik und Theater w Rostocku. Jest członkiem Lutosławski Piano Duo, z którym od lat odnosi sukcesy i koncertuje na całym świecie. Jest również założycielem i członkiem zespołu Kwadrofonik – wyjątkowego na scenie polskiej kwartetu fortepianowo-perkusyjnego, z którym od momentu spektakularnego zwycięstwa na 9. Festiwalu Nowa Tradycja (Grand Prix, Nagroda Publiczności, Nagroda Prezydenta Warszawy) występował m.in. w nowojorskiej Carnegie Hall czy Filharmonii Berlińskiej, a także w Japonii, Chinach, Brazylii, Izraelu oraz większości krajów Europy, wykonując własne aranżacje polskiej muzyki ludowej, dzieł symfonicznych (m. in. „Harnasie” i „Mazurki” Karola Szymanowskiego, „Święto wiosny” Igora Strawińskiego) czy utworów pisanych specjalnie dla takiego instrumentarium przez Bêłę Bartóką, Rolfa Wallina, Georga Crumbą, Luciano Berio i Wojciecha Ziemiowitę Życha (prawykonanie monumentalnej „Różni” dedykowanej zespołowi na festiwalu Warszawskie Jesień w 2010 roku). Artysta dokonał wielu nagrań, a płyty z udziałem jego zespołów otrzymały prestiżowe wyróżnienia (m.in.: Fryderyk 2008, Folkowy Fonogram Roku 2009, Nagroda Specjalna na Festiwalu Folkowym Europejskiej Unii Radiowej w Bratysławie 2007). Był również wielokrotnym stypendystą Ministra Kultury, Fundacji Kultury i programu Młoda Polska.

Royal String Quartet – Jeden z najbardziej dynamicznych kwartetów smyczkowych na świecie. W swoim repertuarze łączy wybitne dzieła przeszłości i nową muzykę, odważnie przekraczając granice gatunków. Zbiera entuzjastyczne recenzje dzięki interpretacjom klasyki, przyczynia się też do odkrywania mniej znanej w świecie muzyki polskiej. Współpracuje z wybitnymi artystami rozmaitych dziedzin muzyki, śmiało wpisuje się też w świat popkultury. Międzynarodową karierę warszawskiego zespołu rozpoczęło zaproszenie do programu BBC New Generation Artists. Od czasu nominacji do nagrody Royal Philharmonic Society, nagrody Borletti-Buitoni Trust oraz laurów w konkursach w Kholm i Banff, kwartet jest stałym gościem najbardziej prestiżowych sal koncertowych świata, m.in.: Wigmore Hall w Londynie, Concertgebouw w Amsterdamie, Palais des Beaux-Arts w Brukseli, wiedeńskiego i berlińskiego Konzerthausu, a także festiwalu BBC Proms, Aldeburgh, Schleswig Holstein. Od 2012 roku jest kwartetem rezydującym Queen's University w Belfaście. RSQ współpracuje z wytwórnią Hyperion, dla której zarejestrował płyty z muzyką Szymanowskiego, Lutosławskiego, Pendereckiego, a także album z kompletem kwartetów smyczkowych Góreckiego, wymieniany przez międzynarodową krytykę wśród najważniejszych interpretacji tego repertuaru. Obejmująca ponad 10 albumów dyskografia zespołu oddaje jego wszechstronność i zamiłowanie do przekraczania granic: klasyki, jazzu, muzyki popularnej i elektronicznej. „Mieszać style i gatunki, schodzić z utartych ścieżek, łączyć fantastycznych artystów, którzy na co dzień nie spotykają się ani na scenie, ani nawet na antenie tej samej stacji radiowej” – to również motto organizowanego przez RSQ festiwalu Kwartesenja. Gośćmi zespołu byli m.in.: Kwartet Camerata, Kwadrofonik, Lutosławski Piano Duo, Smolik, Kwartet Śląski, Angela Hewitt, Mark Padmore, Urszula Kryger, Andrzej Bauer, Martin Fröst, Skampa Quartet, DJ Lenar, Kapela ze Wsi Warszawa i Kayah, która twierdzi: „To niewątpliwie akt odwagi, ale i dowód na nieskostnienie i otwartą głowę. Na duszę oddaną muzyce, a nie stereotypom”.

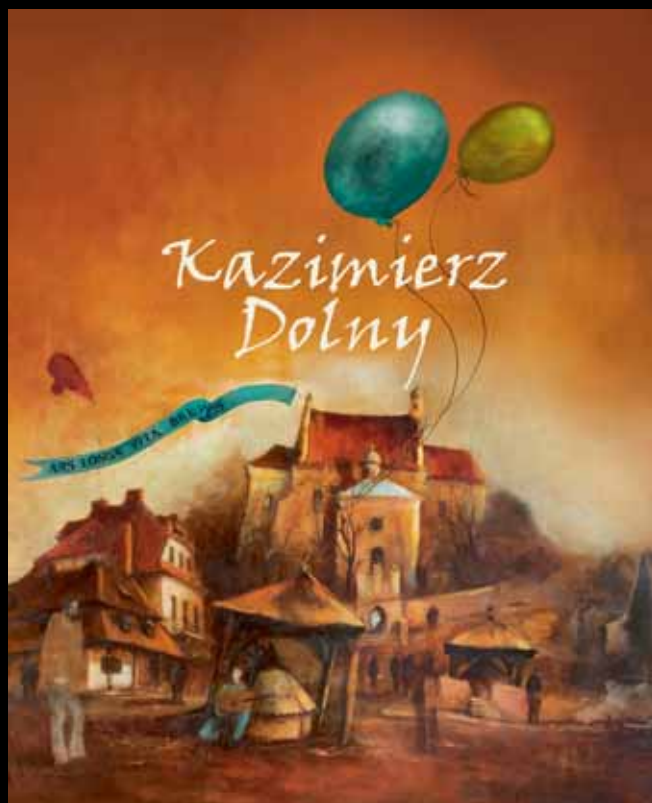
www.nowyteatr.org

fot. Magda Hueckel (źródło - materiały prasowe)

KAZIMIERZ DOLNY

*Zjeżdżają w to miejsce ludzie
Dla piękna miasta, wzgórz ciszy,
By oczy nacieszyć, nacieszyć po trudzie,
Nerwy stargane wyciszyć.*

*Napoić dusze pejzażem,
Co jest jak balsam kojący,
Stać przed łąki wielkim ołtarzem,
By wchłonąć opar pachnący...*

Marek Grechuta
„Jak perła między wzgórzami”

Pop może być ambitny. Mela Koteluk udowadnia to każdym utworem ze swojej debiutanckiej płyty „Spadochron” (EMI 2012). Album spotkał się z entuzjastycznym przyjęciem świata muzyki, krytyków, dziennikarzy a przede wszystkim – słuchaczy. Płyta przyniosła jej także Nagrodę Artystyczną im. Grzegorza Ciechowskiego oraz dwa Fryderyki, w kategoriach Artysta Roku i Debiut Roku 2012.

Zaczynała śpiewać jako nastolatka, pierwszym wyborem były piosenki Kořy. Teraz brzmi bardziej jak Kate Bush. Swoją muzykę określa jako ulotną i słodko-gorzką, dla wrażliwców. Sceniczne doświadczenie zawdzięcza przede wszystkim występom z Gabą Kulką i legendarną grupą Scorpions, jest także laureatką Konkursu Pamiętamy o Osieckiej. Niedawno wyruszyła odważnie we własną muzyczną podróż.

Mela Koteluk to utalentowana wokalistka o urzekająco ciepłej barwie głosu, a przy tym młoda autorka o zaskakująco dojrzałym, głębokim wejrzeniu w ludzkie emocje. Bajkową narracją i przestrzennym brzmieniem instrumentów buduje wciągający klimat swoich piosenek. Świadomie romansuje w nich z estetyką dream popu, łobuzersko puszczając oko do eklektycznych konwencji. Mela Koteluk to wokalistka młodego pokolenia, która nie zamierza schlebiać masowemu gustom. Z sukcesem udaje się jej zaistnieć ze swoim ambitnym repertuarem. Stanowi alternatywę dla muzyki popularnej, przywraca wiarę w polską piosenkę, odrywa słuchaczy od łatwych rozwiązań muzycznych. Jej – jak to jest określane – „ambitny pop” to dużo więcej niż blache, przyjemne melodie. To intrygujący wokal, subtelne dźwięki, poetyckie, metaforyczne teksty i dojrzałe, ciekawe aranżacje.

Nietuzinkowe kompozycje i magia słów Meli intrygują i powodują, że jej utwory zyskują coraz większą popularność. Opublikowany w maju 2012 na YouTube teledysk do utworu „Dlaczego drzewa nic nie mówią” wyświetlono ponad milion razy. Piosenki „Melodia ulotna”, „Wolna” i „Działac bez działania” są stale emitowane w stacjach radiowych. Spektakularny debiut Meli Koteluk uznać należy za ważne wydarzenie na polskiej

scenie. Można wręcz powiedzieć, że polscy słuchacze od dawna na niego czekali. Wokalistka ma też związki z kinem. W duecie z Czesławem Mozilem nagrała „Pieśń o szczęściu”, utwór promujący film Kordiana Piwowarskiego „Baczyński”. Mela jest również inicjatorką akcji wspierającej żywe granie „Nie bądź dźwiękoszczelny”.

„Do Meli łąszą się znaczenia – w słowach, głosie, w dźwiękach. Doprawdy wyborne!” (Nosowska)

„Subtelna, delikatna, a jednocześnie zadziorna, zdecydowana.” (Novika)

Skład: Mela Koteluk – śpiew, Miłosz Wośko – instrumenty klawiszowe, Tomasz Krawczyk – gitary, Kornel Jasiński – bas, Robert Rasz – perkusja, Ola Chludek – chórki

www.facebook.com/mela.koteluk

30 lipca
godz. 21⁰⁰
Kazimierz
Dolny,
Klub
Festiwalowy
Perła,
Rynek 20

MASZ WPŁYW NA KULTURĘ

KORZYSTAJ Z LEGALNYCH ŹRÓDEŁ

KULTURA to wspólnota,
w której twórcy i odbiorcy
nie istnieją bez siebie nawzajem.
Korzystając z legalnych źródeł,
wspierasz kulturę.

Korzystając z nielegalnych źródeł,
wspierasz tych, którzy zarabiają
na kulturze w nieuczciwy sposób.

Istnieje już **BAZA LEGALNYCH ŹRÓDEŁ**
– filmów, muzyki, książek, gier, fotografii
– którą dla Ciebie tworzymy
na www.legalnakultura.pl

CZY WIESZ, ŻE...

- Kultura z legalnych źródeł może być płatna lub bezpłatna.
- To, że płacisz za treści kultury, nie zawsze oznacza, że pochodzą one ze źródeł legalnych. Bądź świadomy, że często płacisz za dostęp do utworów, które są oferowane z nielegalnych źródeł.

Skubas

Wizytówką lubelskiego muzyka zawsze była wyjątkowa, ciepła barwa głosu, od początku swojej kariery aktywny był w muzycznych rejonach drum'n'bassu, hip hopu i elektroniki.

Śpiewał gościnnie na płytach Matta Kowalsky'ego, Kayah, Envee. Szerszej publiczności znany był ze współpracy ze Smolikiem i Noviką. Przyszedł jednak czas na samodzielne poszukiwania muzyczne. Jesienią 2012 ukazał się debiutancki album Skubasa „Wilczełyko” (Kayax), który stał się jednym z największych zaskoczeń roku. Muzyk, który kojarzony był dotąd przede wszystkim z muzyką elektroniczną i klubową, nagrał płytę akustyczną, zbudowaną na produkcyjnych subtelnościach, wypełnioną gitarowymi, nostalgicznymi balladami. Autorskie kompozycje Skubasa to klimatyczne brzmienia o lekko grunge'owym, a czasem bluesowym charakterze, łączące brudne, gitarowe riffy z melancholijnym wokalem i niebanalnymi tekstami. Za sprawą debiutanckiej płyty – wystarczyło kilka dni od premiery, by album zyskał popularność – Skubas stał się jednym z najciekawszych męskich głosów na polskiej scenie.

Skubas proponuje słuchaczom autentyczną i osobistą muzykę, odcinając się od popowych falsyfikatów. To pierwszorzędne nowe polskie piosenki, będące swoistym powrotem do prostoty, w których wokół perfekcyjnie cieniuje emocje, stroniąc od banalnych rozwiązań czy niepotrzebnego przepychu.

Skład: Skubas (Radosław Skubaja) – gitara, śpiew, Filip Jurczyszyn – bas, Wojtek Sobura – bębny, Maciej Starawski – gitara, wokół, Wojtek Makowski – gitara

www.kayax.net/artysta/skubas
www.facebook.com/SkubasMusic

**1 sierpnia
godz. 21⁰⁰
Kazimierz
Dolny,
Klub
Festiwalowy
Perła,
Rynek 20**

Dr Misio

Dr Misio gra ostrego rock&rolla bez przebaczenia. Solidne brzmienie, ciężkie riffy, znakomite, mądre teksty i brak muzycznego kompromisu sprawiają, że mamy do czynienia z oryginalną propozycją nie tylko dla fanów rocka, ale przede wszystkim ludzi poszukujących w sztuce intelektualnej refleksji, otwartych na formę i nie stroniących od wspólnej, rytualnej zabawy.

Dr Misio to męska załoga pod wodzą Arka Jakubika – aktora związanego z ambitnymi projektami filmowymi, znanego głównie ze świetnych ról w filmach Wojtki Smarzowskiego („Wesele”, „Dom zły”, „Drogówka”), który ostatnio zagrał w głośnym „Jesteś bogiem” Leszka Dawida. Ponadto Arkadiusz Jakubik wyreżyserował m.in. musical „Jeździec burzy” z muzyką The Doors i debiutancką fabułę „Prosta historia o miłości” z Magdą Popławską, Rafałem Maćkowiakiem i Bartkiem Topą w rolach głównych (Grand Prix Kina Niezależnego na Festiwalu w Gdyni). W warszawskim Teatrze IMKA aktor gra z powodzeniem monodram „Ja”, a towarzyszą mu muzycy zespołu.

Nazwę Dr Misio przekornie zaczerpnięto z tekstu „Dr Misio” Krzysztofa Vargi o schizoidalnej naturze człowieka. W 2013 roku, nakładem Universal Music Polska ukazał się debiutancki album zespołu – „Młodzi”. Producentem płyty jest Olaf Deriglasoff. Swoją rękę do aranżacji piosenek „Mentolowe papierosy” i „Pudelek” przyłożył Mateusz Pospieszalski. Autorami większości tekstów piosenek są Krzysztof Varga i Marcin Świetlicki. Natomiast reżyserem teledysku do tytułowego utworu jest nie kto inny, jak Wojciech Smarzowski.

Skład: Arek Jakubik – wokół, Paweł Derentowicz – gitara, Mario Matysek – bas, Radek Kupis – instrumenty klawiszowe, Jan Prościński – perkusja

www.drmisio.pl
www.facebook.com/drmisio

Muzyka

119

**2 sierpnia
godz. 21⁰⁰
Kazimierz
Dolny,
Klub
Festiwalowy
Perła,
Rynek 20**

The Toobes

120

Muzyka

Białoruskie trio rockowe. Prosto z Mińska! Choć może nie tak prosto, bo zespół zdaje się być w permanentnej trasie koncertowej, co oczywiście przyniosło mu już grupę wiernych fanów.

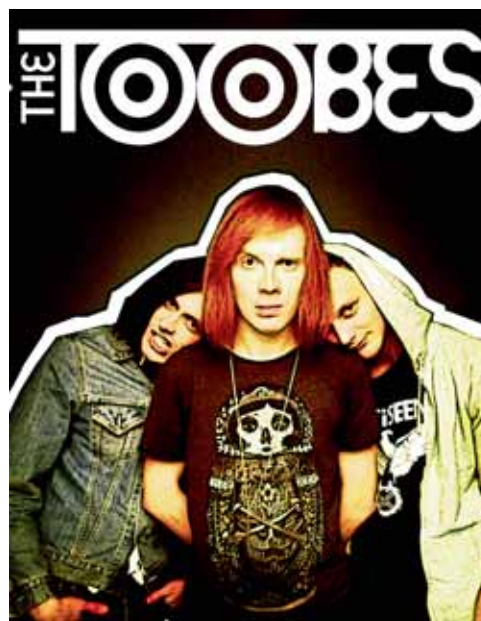
Skład: Staszek Lamakin – perkusja i wokale, Kostek 'Gustaw' Pyżow – gitara, Staszek Muraszka – bas

www.facebook.com/thetoobesofficial

Grali przed kilkudziesięciotysięczną publicznością oraz supportowali zespoły Deep Purple, Metallica i Franz Ferdinand. The Toobes to nadal rzadko spotykana konfiguracja sceniczna, w której wiodący wokalista gra na perkusji. Zespół powstał w roku 2007. Dynamiczne trio zachwyciło nawet Tricky'ego: „The Toobes to najlepszy zespół, jaki słyszałem od lat, a nie pochodzi wcale stąd, skąd wielu by się spodziewało, z USA czy Wielkiej Brytanii. The Toobes umieścili Białoruś na mapie światowej muzyki!”

Wszystko się zgadza. The Toobes to młoda grupa, która śmiało może konkurować z czołówką światowego rocka. Muzycy są energetyczni, zbuntowani, zadziorni i głośni. Ich muzyka to hołd dla wszystkiego, co najlepsze w światowym rocku. Koncerty – to czysta rockowa erupcja pochłaniająca wszystko i wszystkich w swoim zasięgu.

**29 lipca
godz. 21⁰⁰
Kazimierz
Dolny,
Klub
Festiwalowy
Perła,
Rynek 20**

Wovoka

Zespół Wovoka to muzyczny hołd złożony zapomnianym kulturom transowym Ameryki Północnej. Skład ten interpretuje bluesy pochodzące z pierwszych nagrań terenowych, muzykę Indian północnoamerykańskich oraz tworzy własne kompozycje wzorowane na tych tradycjach.

Założona w 2012 roku grupa nazwę zaczerpnęła od wielkiego Indianina, mistyka i twórcy „Ghost Dance”. Źródłem twórczości zespołu jest znalezienie łącznika pomiędzy typowym składem rock’n’rollowym a prądem tej muzyki. Stylistycznie miesza się tu blues z muzyką Indian, muzyka psychodeliczna z muzyką ludojadów z Paupii Nowej Gwinei, bo wierząc w jeden korzeń łączący całą zaangażowaną muzykę, zespół zwraca się do kultur pierwotnych z pytaniem o muzykę współczesną. W czerwcu 2013 roku ukazała się pierwsza płyta zespołu „Trees Against The Sky”.

„Raphael Rogiński powinien mieć policyjny dozór. Minister Kultury powinien nałożyć go na gitarzystę, by ten jak najszybciej wszedł do studia i rejestrował swoje kolejne muzyczne projekty. Wydawało mi się, że przywykłem do tego, że Rogiński jest dobry. Myślałem, że tego wieczoru w Chłodnej25 wiele mnie nie zaskoczy. Jednak jak za każdym razem Raphael po kilku dźwiękach brutalnie przypomniał wszystkim zgromadzonym (jak zawsze, w nadkomplecie), że jest bardzo, bardzo, bardzo dobry! (Jazzarium.pl, Kajetan Prochra)

„Rogiński gra kompozycje odwołujące się do tradycyjnego bluesa i indiańskich pieśni. Eksponują one transowy charakter, określony przez gęsty, barwny i melodyjny rytm, psychodeliczne frazy klawiszy i precyzyjną, ale natchnioną grę gitary. W rękach trójki instrumentalistów te utwory nieustannie wibrują i wciągają hipnotyzującą siłą, a śpiew Mewy Chabiera nadaje im gorzkiego, melancholijno-bojowego wymiaru. Mewa śpiewa najlepiej, gdy śpiewa głośno i mocno, jej niski, silny głos robi potężne wrażenie, to wyjątkowa w Polsce ekspresja”. (PopUp Music)

Skład: Raphael Rogiński – gitara, Mewa Chabiera – wokal, Paweł Szpura – perkusja, Ola Rzepka – organy

www.facebook.com/wovokaofficial

Muzyka

121

**31 lipca
godz. 21⁰⁰
Kazimierz
Dolny,
Klub
Festiwalowy
Perła,
Rynek 20**

Franz Schubert, „Piękna młynarka”

Karol Kozłowski (tenor), Jolanta Pawlik (fortepian)

Napisany do poezji Wilhelma Müllera cykl pieśni „Die schöne Müllerin” (Op. 25, D. 795, 1823) uznawany jest za szczytowe osiągnięcie tego gatunku. Podkreśla się różnicowane pieśni Schuberta – są wśród nich kompozycje dramatyczne i liryczne, tragiczne i radosne, narracyjne i malarskie, impresyjne i epickie. W warstwie muzycznej obdarzone są bogato zaplanowaną i pełną inwencji strukturą. Tworząc cykle pieśni, Schubertowi udawało się łączyć specyficzne nastroje i urzekające melodie z wymaganiami rozbudowanych form muzycznych. Na uwagę zasługuje także doskonałe współgranie tekstu i muzyki. Cecha ta jest znamieną dla wokalne twórczości Schuberta, dzięki któremu ludzki głos i akompaniujący instrument uzyskały w pieśniach równouprawnienie. Cykl pieśni „Piękna młynarka” okazał się przełomowy dla historii gatunku. Wilhelm Müller zmarł w młodym wieku i nigdy nie dowiedział się, że jego wiersze zostały rozśławione w swej muzycznej postaci. Sam poeta bardzo tego pragnął: „Moje pieśni żyją tylko połowicznym życiem, wiodą papierową, czarno-białą egzystencję, póki muzyka nie tchnie w nie życia, albo nie przywoła tego, co już jest w nich uśpione”.

Stylizowane na ludową poezję, bezpretensjonalne wiersze Müllera snują historię tragicznej miłości wędrownego czeladnika do pięknej młynarki. W materiałach wytwórni DUX czytamy: „Początek historii nie zapowiada jednak późniejszego dramatu. Czeladnik prosi swojego mistrza o pozwolenie wyruszenia na wędrowną („Das Wandern”). Podąża wesoło wzdłuż strumienia („Wohin?”) i napotkawszy młyn, w którym mieszka piękna młynarka postanawia zapytać o pracę („Halt!”). Rozkwitająca następnie miłość od początkowej niepewności przechodzi do zazdrości, kiedy pojawia się konkurent, myśliwy. Nie jesteśmy jednak do końca pewni, czy cały romans nie rozgrywa się w głowie młodzieńca – do obiektu swoich uczuć zwraca się bezpośrednio tylko kilka razy: wita ją w „Morgengruss” i potem w „Tränenregen” ona mówi: „zbiera się na deszcz, do zobaczenia, idę do domu!”. I nie wiadomo, czy usprawiedliwiony jest tryumfalny okrzyk „Mein!” – moja! Po raz ostatni rozmawiają, kiedy dziewczyna prosi go o zieloną wstążkę, na której zawiesił swoją lutnię: „ja tak lubię zielony!”. Kolor ten – symbol nadziei i zazdrości – stanie się bohaterem kolejnych scenek, początko-

wo będąc „ukochanym kolorem” w „Die liebe Farbe”, gdzie słowa „moja ukochana tak lubi zielony” zostają powtórzone z wielkim smutkiem, potem gdy smutek zmienia się w złość, „kolorem złym” w „Die böse Farbe” – symbolem myśliwego. Młynarczyk poddaje się i kończy żywot w wodach strumienia. Ten ostatni, przyjaciel i sprzymierzeniec młynarza w jego pracy, jest jednym z bohaterów cyklu – to jego pytać będzie młynarczyk o radę („Wohin?”), dziękować za przyprowadzenie do miejsca gdzie spotkał ukochaną („Danksagung an den Bach”), jego pytać będzie: „czy ona mnie kocha?” („Der Neugirige”), jemu tryumfalnie oznajmi „młynarka jest moja!” („Mein!”), opowiadać o swojej zazdrości („Eifersucht und Stolz”). Wreszcie po zdradzie młynarki to strumień wzywa go będzie do siebie („Der Müller und der Bach”) i zaśpiewa mu ostatnią kołysankę („Des Baches Wiegenlied”). Jego wody szemrzą w partii fortepianu, inaczej w każdej z lirycznych scenek. W „Trockene Blumen” akompaniament zmienia się, krótkimi akordami ilustrując suche kwiaty, które zwiędły razem z miłością. (Barbara Świdarska)

Pieśni Schuberta zostaną wykonane przez renomowanych muzyków (Karol Kozłowski – tenor, Jolanta Pawlik – fortepian), którzy materiał ten zarejestrowali na wydawnym w roku 2012 albumie wydawnictwa DUX. W opinii krytyków muzykom udało się oddać znamieną cechę pieśni Schuberta, w których ludzki głos i akompaniujący instrument uzyskują równouprawnienie: „Tenor Karol Kozłowski i ceniona kameralistka Jolanta Pawlik każdą pieśń potraktowali jak osobną opowieść o wydarzeniach, emocjach i nastrojach. Czelują najdrobniejsze szczegóły, wydobywają niuanse dynamiki i tempa. Przemysłana koncepcja interpretacji i świetna technika oddechowa pozwalają śpiewakowi bawić się długą, elastyczną frazą, kształtując barwę każdego słowa. Wraz z pianistką stanowią jeden organizm – twórczy i zgrany. Wybitne nagranie polskich artystów”. (Hanna Milewska, „Hi-Fi i Muzyka”)

**2 sierpnia
godz. 16³⁰
Mięćmierz,
Galeria
Klimaty**

Program koncertu:

1. Das Wandern
2. Wohin?
3. Halt!
4. Danksagung an den Bach
5. Am Feierabend
6. Der Neugierige
7. Ungeduld
8. Morgengruss
9. Des Müllers Blumen
10. Tränenregen
11. Mein!
12. Pause
13. Mit dem grünen Lautenbande
14. Der Jäger
15. Eifersucht und Stolz
16. Die liebe Farbe
17. Die böse Farbe
18. Trockne Blumen
19. Der Müller und der Bach
20. Des Baches Wiegenlied

Franz Schubert (1797-1828) – Austriacki kompozytor, mistrz pieśni, dzięki któremu gatunek ten osiągnął pełnię i najwyższy punkt swojego rozwoju. Urodzony na przedmieściach Wiednia, w ubogiej rodzinie, musiał łączyć własną edukację, a następnie aktywność kompozytorską z zawodem nauczyciela. Zajęcie to nigdy nie stało się dla niego źródłem satysfakcji, stanowiąc jedynie przeszkodę w pracy twórczej. Okresowo i dzięki wsparciu finansowemu przyjaciół mógł zawieszać działalność pedagogiczną, by skupić się na komponowaniu. Jednym z orędniów talentu Schuberta w muzycznych kręgach wiedeńskich był wybitny śpiewak Johann M. Vogl. Atmosfera stolicy sprzyjała życiu towarzyskiemu, a wokół Schuberta, chętnie zapraszanego przez stołeczne salony, szybko utworzył się krąg złożony z artystów, literatów i intelektualistów. W lokalnych kawiarniach i prywatnych mieszkaniach odbywały się słynne wieczorki muzyczne, tzw. schubertiady, a partytury kompozytora, mimo że nieczęsto publikowane, krążyły wśród przyjaciół i wielbicieli. Franz Schubert zmarł w wieku 31 lat. W ciągu krótkiego życia nie udało mu się wywalczyć uznania ze strony kapryśnej publiczności stolicy Austrii. Muzyczny Wiedeń, wiążący swoją reputację z nazwiskami Haydna, Mozarta i Beethovena, zmarginalizował twórczość kompozytora i nie docenił jego talentu. Goethe zignorował pieśni Schuberta pisane do jego poezji, także Beethoven nie poznał się na talencie kompozytora, nadrabiając to, jak twierdził, dopiero na łożu śmierci: „Zaiste, iskra boskiego geniuszu tkwi w tym Schubercie!” Schubert, uwielbiany przez przyjaciół, nigdy nie zyskał sławy. Funkcjonował jedynie jako centrum tzw. kręgu Schubertowskiego, przyciągał swoją osobą artystów i inteligencję, wśród nich był najjaśniejszą gwiazdą. Jednak poczucie osamotnienia, które towarzyszyło mu nawet wśród przyjaciół oraz niemożność przebicia się z dziełami do szerszego grona odbiorców powodowała, że popularność ta miała raczej gorzki smak. Dzieła Schuberta zyskały rozgłos dzięki wydaniu dopiero z końcem XIX wieku. Pełny katalog z połowy XX wieku liczy sobie prawie 1000 utworów. Obecnie Schubert należy do grona najczęściej wykonywanych kompozytorów. Mimo że los dał mu niewiele czasu, pozostawił po sobie imponującą liczbę dzieł. Są wśród nich msze, sonaty fortepianowe, kwartety smyczkowe, utwory kameralne, symfonie oraz przede wszystkim – mistrzowskie cykle pieśni, które wyznaczyły kanony tego gatunku, ucieleśniały maksimum jego potencjalności oraz nadały mu kierunek rozwoju. Już w wieku 20 lat Schubert był autorem 300 pieśni, w sumie napisał ich ponad 600. Podporządkował je poetyckiej i dramatycznej narracji oraz uczynił głęboko poruszającymi, dzięki temu między innymi, że sięgał w nich po poezję Goethego, Schillera, Heinricha Heinego, Wilhelma Müllera. Twórczość Schuberta bywa interpretowana jako uwikłana tak w nurt klasyczny, jak i romantyczny. Z jednej strony bowiem cechuje ją poetyckie ujęcie, emocjonalność, spontaniczność, różnorodność nastrojów i rewolucyjność muzycznego języka, z drugiej natomiast, odniesiona pozostaje do wymagań sformalizowanych wzorów kompozycji. Trudno rozstrzygnąć jednoznacznie, czy Schubertowi, łączącemu klasyczną formę z romantyczną melodią, bliżej było do Beethovena i Mozarta, czy też do Chopina i Wagnera.

Karol Kozłowski (tenor) – Ukończył z wyróżnieniem Akademię Muzyczną w Gdańsku. Jest również absolwentem Wydziału Rzeźby ASP w Warszawie. Uczestniczył w kursach mistrzowskich R. Karczykowskiego, R. Paneraia, S. Fisichelli, S. Geszty, H. Łazarskiej i C. Desderiego. Jest laureatem II nagrody w Międzynarodowym Konkursie Wokalnym Hariclea Darclee w Braila (Rumunia). Na profesjonalnej scenie zadebiutował jako student w 2003 roku (Don Curzio w „Weselu Figara” W.A. Mozarta, Opera Bałtycka). Od tej pory wielokrotnie występował w teatrach operowych i salach koncertowych m.in.: Filharmonii Narodowej, Operze na Zamku w Szczecinie, wersalskim Theatre Montansier. Podczas VI Festiwalu Muzyki Kameralnej na Helu wraz z K. Popową-Zydrón wykonał cykl pieśni R. Schumanna „Dichterliebe”. Był solistą Opery Wrocławskiej, gdzie wykonywał m.in.: partię Alfreda w „Zemście Nietoperza” Straussa, Tamina w „Czarodziejskim flecie” Mozarta, Cassia w „Otellu” Verdiego, Archaniola w „Raju utraconym” Pendereckiego. Od kilku lat związany jest z Teatrem Wielkim Operą Narodową, gdzie śpiewał m.in.: w „Lukrecji Borgii” Donizettiego (Vittellozzo), „Borysie Godunowie” Musorgskiego (Misail), „Strasznym dworze” Moniuszki (Grześ), „Królu Rogerze” Szymanowskiego (Edrisi) i „Madame Butterfly” Pucciniego (Goro). Współpracuje także z zespołem muzyki dawnej Capella Cracoviensis, z którą, jako Ewangelista wykonał bachowskie arcydzieła: „Pasje wg św. Mateusza” i „Pasje wg św. Jana”, a także „Mszę c-moll” i „Requiem” Mozarta oraz (w roli Bajazeta) operę „Tamerlano” Händla. W roku 2011 zadebiutował w monachijskim Staatstheater am Gärtnerplatz, Łódzkiej Operze Narodowej w Rydze oraz w Operze Narodowej w Kijowie.

Jolanta Pawlik (fortepian) – Absolwentka Akademii Muzycznej im. Fryderyka Chopina w klasie fortepianu B. Hesse-Bukowskiej oraz w klasie muzyki kameralnej K. Makowskiej-Ławrynowicz. Brała udział w Kursach Mistrzowskich prowadzonych przez T. Nikolajewą i J.E. Gardinera. Od 20 lat jest wykładowcą na Wydziale Wokalnym UMFC. W latach 2000-2011 była pianistką w klasie śpiewu Jadwigi Rappé, realizując ze studentami projekty koncertowe. Współpracowała również z B. Betley, U. Trawińską-Moroz, J. Artyszem, I. Kłosińską, R. Cieślą, A. Stefanowiczem, a od 2011 roku pracuje w klasie śpiewu W. Zalewskiego. Brała udział w wielu Kursach Mistrzowskich prowadzonych m.in. przez Ryszarda Karczykowskiego, Jadwigę Rappé oraz w Międzynarodowych Kursach Muzycznych w Łańcucie. Przez wiele lat występowała na koncertach i brała udział w konkursach wraz ze swoim synem Łukaszem – wiolonczelistą, zdobywając nagrody i wyróżnienia jako pianistka. Wraz z Kirą Boreczko wystąpiła podczas inauguracji I Ogólnopolskiego Festiwalu Sztuki Wokalnej im. H. Słonickiej. Współpracowała z Krajowym Biurem Koncertowym. Nagrywała dla Radia i Telewizji; koncertowała we Francji, Niemczech i na Węgrzech.

www.pawlikrelations.pl
www.dux.pl

Agata Siemaszko i Kuba „Bobas” Wilk – koncert pieśni cygańskich

Jako duet rozpoczęli współpracę w roku 2010. Wcześniej spotykali się na scenie przy okazji współpracy z zespołem Trebunie Tutki i romską grupą Kałe Bała. Muzycy są laureatami Nagrody Specjalnej im. Czesława Niemcewicza („za kunszt obojga wykonawców”) oraz Grand Prix Festiwalu Polskiego Radia Nowa Tradycja 2011.

Skład: Agata Siemaszko – śpiew, Kuba „Bobas” Wilk – gitara

www.agatasiemaszkoikubabobaswilk.art.pl

Ich muzykę wykorzystano w spektaklu zakopiańskiego Teatru im. St. I. Witkiewicza „Lalki”. Niedawno duet gościł na międzynarodowym Festiwalu Folk Baltica w Danii i Niemczech.

Na repertuar składają się pieśni romskie, tradycyjne pieśni krajów Łuku Karpat oraz autorskie kompozycje obojga muzyków. W kwietniu 2013 roku ukazała się ich debiutancka płyta - „Ogień i woda”. Muzycy wywodzą się z różnych środowisk muzycznych. Agata Siemaszko od dziecka śpiewała w zespołach podhalańskich, grała na basach u Krzysztofa Trebuni, inspirowała się przede wszystkim muzyką tradycyjną szeroko pojętego Łuku Karpat i folklorem romskim. Podjęła podyplomowe studia etnomuzykologiczne na Uniwersytecie Warszawskim. Współpracuje także ze słowackim twórcą muzyki elektronicznej, Jurajem Lišką. Natomiast Kuba „Bobas” Wilk gra głównie jazz i funk, nie przeszkadza mu to jednak w otwieraniu się na inne, często bardzo odległe stylistycznie gatunki. Stale współpracuje z grupą Siwy Dym, jest basistą w wielu zespołach (m.in. Rzoz, Funky Jam, Cygańskie Czary, Bartek Przytuła Band), prowadzi studio nagrań Chabakoovka. To, co ich łączy, to zaangażowanie w muzykę. Poprzez swobodną improwizację, opartą na płynących z różnych źródeł inspiracjach, udało się im stworzyć nową jakość.

28 lipca
godz. 16³⁰
Mięćmierz,
wiślany brzeg
z widokiem
na Janowiec

DGZZ (Daniel Gałązka z zespołem), Piotr Brymas (teksty) – koncert piosenki autorskiej

Zespół DGZZ powstał w 2002 roku i jest kontynuacją solowej działalności Daniela Gałązki – laureata wielu konkursów piosenki poetyckiej. W roku 2009 ukazała się debiutancka płyta zespołu „Dotykam dachów”.

Zespół zagrał jak dotychczas kilkadziesiąt imprez plenerowych, koncertów, wielokrotnie był także zapraszany na festiwale, występował przed gwiazdami polskiej sceny muzycznej. Muzyka DGZZ wymyka się kategorii poezji śpiewanej. Koncerty grupy to jazzujące spektakle muzyczno-literackie, w których artyści prezentują utwory rozbudowane w sferze improwizacji, szukając przy tym nowych brzmień. Podczas koncertów swoją poezję czyta Piotr Brymas, który jest autorem większości tekstów do piosenek zespołu.

Daniel Gałązka jest m.in.: laureatem I miejsca na Ogólnopolskim Przeglądzie Piosenki Nowej 1996 (Radomsko), I miejsca na Augustowskich Nocach z Balladą 1997, głównej nagrody na Ogólnopolskim Przeglądzie Piosenki Turystycznej Bazuna 1997 (Gdańsk), nagrody publiczności Ogólnopolskiego Przeglądu Piosenki Studenckiej YAPA 1998 (Łódź), Nagrody im. Wojtki Belona na Giełdzie Piosenki Studenckiej 2000 (Szklarska Poręba) oraz Nagrody w kategorii Najlepszy Wykonawca na tym samym przeglądzie w 2002 roku.

Skład: Daniel Gałązka – wokal, gitara akustyczna, Maciej Regulski – gitara klasyczna, gitara elektryczna, Marek Konatkowski – gitara basowa, Artur Skrzypczak – perkusja, instrumenty perkusyjne, Piotr Brymas – prowadzenie koncertu, autor tekstów

www.dgzz.isak.pl

Muzyka

125

**1 sierpnia
godz. 16³⁰
Mięćmierz,
Galeria
Klimaty**

Olga Matuszewska

fot. Marta Pruska

Wokalistka, autorka tekstów i muzyki. Absolwentka prestiżowej uczelni Berklee College of Music w Bostonie (kierunek Kompozycja i Produkcja Muzyki Współczesnej). Swoją debiutancki album „Don't Cry” nagrała w Nowym Jorku z udziałem nagradzanych producentów i muzyków.

Olga Matuszewska ma 24 lata, pochodzi z Lublina. Po ukończeniu studiów przeniosła się do Nowego Jorku. Podczas pobytu w USA występowała w popularnych klubach i salach koncertowych Bostonu, Chicago i Nowego Jorku takich jak Arlene's Grocery, Cafe 939 czy Berklee Performance Center. Po powrocie do Polski komponuje nowe utwory i aktywnie udziela się na warszawskiej i ogólnopolskiej scenie. W jej muzyce można odnaleźć inspiracje pochodzące od wielu artystów solowych, popowych czy jazzowych. Olga w muzyce ceni szczerość, którą odnajduje u takich artystów jak Stevie Wonder, Marvin Gaye, Ed Sheeran, Frank Ocean, Erykah Badu czy Lauryn Hill.

Sama komponuje, aranżuje, pisze teksty, a także produkuje utwory, również dla innych artystów. Szerszej publiczności dała się poznać jako laureatka konkursu na najlepszy oryginalny utwór (jury: Michał Urbaniak, Agnieszka Szydlowska, Piotr Metz, Andrzej Smolik, Wojciech Waglewski), występując na scenie Radiowej Trójki im. Agnieszki Osieckiej. Była także półfinalistką muzycznego show „Must be the Music”. Jej utwory prezentowane były m.in. przez Trójkę, Radio Lublin, Radio Szczecin.

www.olgamatuszewska.com
www.kazimierzowka.pl

3 sierpnia
godz. 21⁰⁰
Kazimierz
Dolny,
Hotel
Kazimierzówka,
ul. Góry 10

fot. Marta Pruska

fot. Marta Pruska

Sylvia Kurzawińska gra utwory Erika Satie - koncert fortepianowy z prezentacją multimedialną (Martyna Szparago)

Sylvia Kurzawińska

Program koncertu:

1. „Gymnopedie” No.1, No.2, No.3 (1888)
2. „Gnossiennes” No.1, No.2, No.3 (1889-1893)
3. „Le Tango”, „Le Yachting”, „Les Quatre-Coins” - z cyklu „Sports et divertissements” (1914)
4. „Petit Prélude à la journée” - z cyklu „Enfantillages Pittoresques” (1913)

Muzyka

127

Erik Satie (1866-1925) – Pianista i kompozytor francuski znany z minimalizmu w muzyce fortepianowej. Studiował w Konserwatorium w Paryżu. Jego twórczość miała duży wpływ na twórczość innych kompozytorów początku XX w. – Johna Cage’a, Maurice’a Ravela, Claude’a Debussy’ego. Jest uznawany za prekursora wielu późniejszych awangardowych kierunków artystycznych oraz za najbardziej ekscentrycznego kompozytora czasów fin de siècle. Pod wpływem fascynacji twórczością Erika Satie działała we Francji grupa kompozytorów o nazwie Les Six/ Groupe de Six, w skład której wchodził Arthur Honegger, Francis Poulenc i Darius Milhaud.

Sylvia Kurzawińska – Ukończyła szkołę muzyczną I i II st. w klasie skrzypiec im. St. Moniuszki w Wałbrzychu, studiowała reżyserię dźwięku na Uniwersytecie Muzycznym Fryderyka Chopina w Warszawie oraz w Akademii Filmu i Telewizji. Od 2010 roku (wraz z aktorką Zofią Zofi) jest współorganizatorką oraz czynnym uczestnikiem Przeglądu Filmów Krótkometrażowych „Filmowirówka” w Limanowej.

Martyna Szparago – Ukończyła PLSP w Łodzi (dyplomem z wystawiennictwa). Studiowała archeologię na Uniwersytecie Łódzkim oraz grafikę warsztatową na ASP. Obecnie zajmuje się projektowaniem wnętrza, wspiera graficznie Kolektyw Ebola oraz Niebezpieczne Związki.

Martyna Szparago

**30 lipca
godz. 16³⁰
Międmierz,
Galeria
Klimaty**

Ewa Kabsa – koncert piosenki francuskiej

Ewa Kabsa jest absolwentką Wydziału Filologii Obcych Uniwersytetu Śląskiego (filologia romańska), Akademii Muzycznej w Katowicach na Wydziale Jazzu i Muzyki Rozrywkowej, Podyplomowych Studiów Edukacji Filozoficznej na Uniwersytecie Szczecińskim, Podyplomowych Studiów w Wyższej Szkole Finansów i Zarządzania w Warszawie (Współczesna Dyplomacja, Mediacje i Negocjacje Społeczne) oraz Szkoły Aktorskiej Haliny i Jana Machulskich w dziedzinie Dramy jako techniki nauczania XXI wieku.

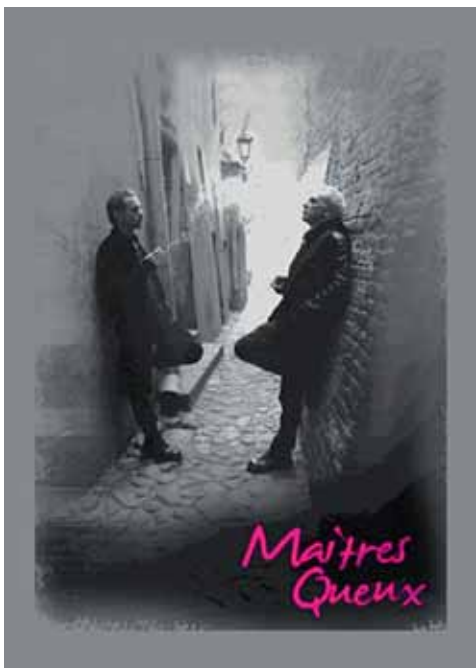
Karię zawodową rozpoczęła na deskach Teatru Rozrywki w Chorzowie. Od 1990 roku związana jest na stałe z Teatrem Polskim w Szczecinie i szczecińską Piwnicą przy Krypcie. Ma w swoim repertuarze pieśni do tekstów poetów polskich, skomponowane przez Adama Opatowicza, Haralda Kabsa, Marka Jasińskiego. Od wielu lat zajmuje się propagowaniem kultury francuskiej w Polsce. We współpracy z Alliance Francaise i Ambasadą Francji w Polsce zorganizowała wiele imprez artystycznych z udziałem profesjonalistów, studentów i licealistów. Śpiewa utwory Edith Piaf, Jacques'a Brela, Charles'a Aznavoura, Gilberta Becaud, Juliette Greco, Barbary oraz piosenki ze starego Montmartre'u.

Pisze scenariusze, reżyseruje, tłumaczy, komponuje. Jako nauczyciel języka francuskiego i instruktor teatralny przygotowała z młodzieżą liczne spektakle w języku francuskim i polskim, zdobywając wiele głównych nagród. Współpracuje z chórem Opery Narodowej w przygotowaniu francuskojęzycznych wersji spektakli oraz z Teatrem Żydowskim w Warszawie. Wspólnie z nieżyjącą poetką i dziennikarką Grażyną Kowalską organizowała koncerty w Centrum Onkologii w Warszawie w ramach działalności Stowarzyszenia Różowa Konwalia. Od kilku lat współpracuje z Polskim Związkiem Głuchych w Szczecinie. W ramach festiwalu Teatr bez Granic przygotowała spektakle teatralne i koncert poetycki z użyciem języka migowego.

**3 sierpnia
godz. 16³⁰
Międzierz,
Galeria
Klimaty**

Maîtres Queux – Jacek Giszczak i Bartek Abramowicz

Jacek Giszczak – Zaczął dawno temu w Polsce z zespołem Targowisko, potem przez wiele lat krążył po Paryżu i okolicach, grając z grupą Maîtres Queux. Opublikował „Wiersze zebrane” (Paryż 1988), „Myśli” (Lublin 1993), powieści: „Szosa warszawska” (Warszawa 1995) i „Flądry, gazy, żyrafy” (Kraków 2006). Na swoim koncie ma ponad trzydzieści przekładów literackich z języka francuskiego.

Bartek Abramowicz – Pianista związany od dziecka z lubelską sceną muzyczną i teatralną, urodzony aranżer i kompozytor, prawdopodobnie poczęty na fortepianie w lubelskiej Czarnej Łapie. Współpracuje z ośrodkami kultury, radiem, telewizją, jest współtwórcą sukcesu wielu artystów.

Maîtres Queux grają ballady i erotyki w subtelnych aranżacjach, nastrojowe, zaśpiewane ciekawie i wpadające w ucho. Piosenki polskie to kompozycje Jacka Giszczaka, napisane w Paryżu do tekstów własnych i tekstów ulicznego poety Erica Petit, zarejestrowane na płycie Jonosfera (Rogalów Analogowy 2011). Mistrzowie Paletni grają również utwory kultowych artystów francuskiej sceny muzycznej, takich jak Serge Gainsbourg czy Charlélie Couture.

Skład: Jacek Giszczak - wokal, gitara, Bartek Abramowicz – instrumenty klawiszowe

Muzyka

129

**29 lipca
godz. 18⁰⁰
Mięćmierz,
Galeria
Klimaty**

Janowiecki Wieczór Muzyki Dawnej

źródło: www.janowiec.pl

W kościele św. Stanisława i św. Małgorzaty w Janowcu odbędzie się koncert muzyki dawnej. Orkiestrę kameralną poprowadzi od skrzypiec Jan Lewtak – koncertmistrz i kierownik artystyczny Orkiestry Kameralnej Filharmonii Narodowej. Wśród solistów znajdują się flecista Ryszard Borowski, wiolonczelista Zdzisław Łapiński, wspomniany skrzypek Jan Lewtak i skrzypaczka Katarzyna Sylla oraz organista Robert Grudzień. Gospodarzem wieczoru będzie Jan Kondrak.

W programie znajdują się utwory kompozytorów związanych z ośrodkiem kulturalnym stworzonym przez Izaabelę Czartoryską w Puławach. Usłyszymy dzieła między innymi Franciszka Lessela („Wariacje na flet i smyczki”) oraz Antoniego Stolpe („Scène dramatique na wio-

lonczelę i smyczki”), tworzących w XIX wieku. Koncert otworzy „Uwertura Orfeusz i Eurydyka” Jana Dawida Hollanda, nadwornego muzyka Radziwiłłów.

Koncert wzbogacony jest o perły muzyki europejskiej. Jan Lewtak i Katarzyna Sylla zagrają arcydzieło Jana Sebastiana Bacha, „Koncert na dwoje skrzypiec d-moll”. Zabrzmie również słynne „Bolero” Maurice’a Ravela w opracowaniu na orkiestrę smyczkową. W pierwszej części Robert Grudzień wykona koncert organowy, który w pełni ukaże walory wyremontowanych organów w kościele w Janowcu. W programie muzyka Antonio Vivaldiego i Jana Sebastiana Bacha, a także kompozycja samego wykonawcy, „Fantazja w stylu barokowym”.

Program koncertu: Recital organowy Roberta Grudnia

w programie:

Antonio Vivaldi:	Koncert D-dur RV 93 w opracowaniu na organy
Jan Sebastian Bach:	Aria z III suitę D-dur
Robert Grudzień:	Fantazja w stylu barokowym

przerwa:

Jan Dawid Holland	Uwertura Orfeusz i Eurydyka
Franciszek Lessel	Wariacje na flet i smyczki (Ryszard Borowski – flet)
Antoni Stolpe	Scène dramatique na wiolonczelę i smyczki (Zdzisław Łapiński – wiolonczela)
Jan Sebastian Bach	Koncert na dwoje skrzypiec d-moll BWV 1043 (Jan Lewtak, Katarzyna Sylla - skrzypce)
Maurice Ravel	Bolero (opracowanie na smyczki)

Prowadzenie orkiestry: **Jan Lewtak**

Prowadzenie koncertu: **Jan Kondrak**

**3 sierpnia
godz. 19³⁰
Kościół
w Janowcu**

Europejski Fundusz Rolny na rzecz
Rozwoju Obszarów Wiejskich

Projekt współfinansowany ze środków Unii Europejskiej w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007-2013

JANOWIEC

ZAPRASZA NA DRUGI BRZEG.....

foto: Wiesław Stepień © Muzeum Nadwiślańskie

DROGA
DO PROMU
„GELDERLAND”

MUZEUM ZAMEK
KINO PLENEROWE,
WYSTAWA,
KONCERTY

GMINNY OŚRODEK KULTURY

RYNEK

www.janowiec.pl

www.dwabrzegi.pl

NOWA SZKOŁA FILMOWA

Pierwsza w Polsce szkoła filmowa ze specjalnością reklamową

Instytut Filmu i Sztuk Audiowizualnych

Spółecznej Akademii Nauk zaprasza na studia licencjackie
w Warszawie, Krakowie i Łodzi na kierunkach:

reżyseria

sztuka operatorska

aktorstwo

produkcja filmowa i telewizyjna

SPOŁECZNA AKADEMIA NAUK
WARSZAWA

Szczegóły na:
www.instytutfilmu.spoleczna.pl

Sztuki Wizualne

Muzeum Nadwiślańskie
w Kazimierzu Dolnym

Odkryj przeszłość dla przyszłości

www.mnkd.pl

„Reżyser rysuje”

wystawa rysunków Andrzeja Wajdy
z kolekcji Domu Aukcyjnego
Abbey House S.A.

Muzeum Nadwiślańskie w Kazimierzu Dolnym, obchodzące w tym roku jubileusz 50-lecia istnienia, zaprasza na wyjątkową wystawę rysunków słynnego polskiego reżysera, prezentującą 40 faksymiliów prac znajdujących się w kolekcji Domu Aukcyjnego Abbey House.

Zanim został reżyserem, Andrzej Wajda myślał o innej ścieżce artystycznej – chciał być malarzem. W latach powojennych ukończył krakowską ASP, gdzie współtworzył słynną Grupę Samokształceniową powołaną przez Andrzeja Wróblewskiego. Choć ostatecznie poświęcił się sztuce filmowej, nigdy nie rozstał się ze sztukami plastycznymi. Całe życie kreślił portrety ludzi, których podziwiał (Roberta Altmana, Stanisława Lema, Józefa Czapskiego) i swoich przyjaciół (Gustawa Holoubka, Zbigniewa Cybulskiego). Robił notatki z miejsc, w których żył (Paryż) i z tych, które odwiedzał (Tokio), ale też z obejrzanych filmów i spektakli; szkicował projekty scenografii. Rysunki Wajdy składają się na kronikę jego życia, są rodzajem pamiętnika, w którym obraz spleta się ze słowem. Reżyser często dodaje do rysunków opis, komentarz, zapis towarzyszący mu w danej chwili wrażenia. „Każde drzewo jest święte, gdyż rośnie w nim taka sama dusza jak w nas, którzy na nie patrzymy” – to spostrzeżenie zapisał podczas wizyty w Japonii.

Innym razem wyznaje: „Oczywiście Paryż był miastem moich marzeń. Tuż po wojnie, zanim przeniosła się na stałe do Nowego Jorku, tworzyła się tu sztuka nowoczesna”.

Oryginały prac Wajdy znajdują się w prywatnych kolekcjach na całym świecie oraz m.in. w muzeum w Tokio. Dom Aukcyjny Abbey House w 2011 roku kupił prawa do części rysunkowego dorobku reżysera. Jeden komplet reprodukcji подарował Muzeum Sztuki i Techniki Japońskiej Manggha w Krakowie. Wystawa „Reżyser rysuje” w Kazimierzu Dolnym jest kolejną prezentacją prac Andrzeja Wajdy z kolekcji Abbey House po ekspozycjach w Krakowie, Warszawie i Sopocie.

www.mnkd.pl
www.facebook.com/MuzeumNadwislanske

50
LAT
mnkd

**MUZEUM
NADWIŚLAŃSKIE
W KAZIMIERZU
DOLNYM**

Sztuki wizualne

135

**Oddział
Kamienica
Celejowska,
ul. Senatorska
11/13**

**Wernisaż:
28 lipca
godz. 12⁰⁰**

**Czas trwania
wystawy:
28.07-30.09.2013**

**czynna
codziennie:
niedz.-czw.
godz. 10⁰⁰-17⁰⁰
pt.-sob.
godz. 10⁰⁰-18⁰⁰**

„Kanał sztuki IV”

oraz koncert zespołu Dziady
Kazimierskie | Kazimierska
Konfraternia Sztuki – Kolonia
Artystyczna

Na co dzień ocebrowane kamieniem koryto rzeki Grodarz sprawia wrażenie grubo narzuconej krechy na subtelnie malowanym pejzażu. Zdaje się być absurdalnym cięciem na żywym organizmie miasta. Skąd w pięknie skomponowanym miasteczku taki zgrzyt, skąd tak mocna, zbyt mocna interwencja w naturalność miasteczka? Lecz z drugiej strony, czy owa nieoczywistość nie sprawiła, że miejsce to znalazło dla siebie inne przeznaczenie? Nawet jeśli jest ono chwilowe, raptem jedno, dwudniowe, to przecież przesądza o tym, jak ów kanał zostanie zachowany w powszechnej pamięci.

Gdy w 2009 roku Kazimierska Konfraternia Sztuki urządziła tutaj po raz pierwszy wystawę dzieł swoich członków, rzecz wywołała konsternację. Obrazy? W takim miejscu? Tak zwyczajnie na kamiennej ścianie? Ale to tylko pierwsze wrażenie; gdy minęło, pojawiła się refleksja. A może tak właśnie trzeba, może to najbardziej właściwe miejsce. Kazimierska Konfraternia Sztuki istnieje i trwa od roku 2000. Potrafi wejść tam, gdzie Kazimierza dojrzeć nie sposób i skąd widać go najlepiej. Jej obecność w kanale Grodarza nie tylko ożywia miejsce, ale nadaje mu także znaczenie w innej, niż ta codzienna rzeczywistości – w rzeczywistości sztuki. Obie rzeczywistości występują w Kazimierzu obok siebie, choć właściwiej byłoby powiedzieć razem, a jeszcze właściwiej, że jedna bez drugiej nie może istnieć.

Kazimierska Konfraternia Sztuki przywołuje pamięć o kolonii artystycznej, która istnieje tu od ponad stu lat i nadaje tej pamięci kształt współczesności. Z kolei wymiar zdarzeniu nadaje liczba uczestników wystawy; swoje prace pokazuje blisko 50 artystów. Trudno tu mówić o doborze twórców i ich dzieł, akcent pada raczej na swoistą żywiołowość, wyraz pulsu życia lokalnego środowiska artystycznego, jego zdolność twórczą. Miasto inspiruje nie tylko urodą krajobrazu czy architektury, ale też dziedzictwem pokoleń malarzy, którzy starali się znaleźć swoje miejsce w Kazimierzu i poprzez Kazimierz. Kazimierska Konfraternia Sztuki stanowi rodzaj ramy. Z jednej strony ukazuje całość, a więc wszystkich

biorących udział w wystawie, z drugiej zaś każdego z osobna. Zbiorowość nie wyklucza tutaj indywidualności, przeciwnie – podkreśla ją.

„Kanał sztuki” pojawia się na Festiwalu Dwa Brzegi po raz czwarty, w większości wystawiają się ci sami malarze, a jednak jest to prezentacja inna. Nie tylko dlatego, że obrazy są inne. Bardziej dlatego, że obraz Kazimierza wciąż nabiera nowych kształtów, staje się źródłem wciąż nowych inspiracji. W wydaniu kazimierskim współczesność to nie tylko obecność w minionym, ale także obecność minionego dzisiaj. Gdy zacierają się kontury tożsamości własnej i społecznej, Kazimierz ją wyostrza. A jest jeszcze suplement muzyczny. Dziady Kazimierskie – zespół powstały dwa lata temu, który składa się z młodych ludzi dziedzicznie „obciążonych” Kazimierzem. Muzycy są reprezentacją kazimierskiej diaspory. Chociaż losy życia sprawiły, że znaleźli się gdzie indziej, to ich muzyka, a zwłaszcza słowa, są tego dziedzictwa potwierdzeniem. Grają i śpiewają coś w rodzaju folku kazimierskiego. Z humorem odwołują się do tylko tu znanych miejsc, barw, kodów, odniesień. To inny, ale spójny wyraz Kazimierskiej Konfraterni Sztuki. Bo realność nie musi być tym samym co rzeczywistość.

Waldemar Odorowski

**Koryto
rzeki Grodarz,
ul. Nadrzeczna,
Kazimierz Dolny**

**Wernisaż:
2 sierpnia
godz. 20⁰⁰**

**Czas trwania
wystawy:
02-03.08.2013**

fol. Łukasz Łuszczek

Hereditatis Paternae

wystawa malarstwa Jana Michalaka

Malarstwo Jana Michalaka zadziwia siłą przekazu, malarską materialnością oraz przede wszystkim burzliwą zmianą ekspresji. Jego malarstwo potrafi odnawiać i zmieniać się, zachowując przy tym niezmiennione cechy stylu: soczysty, intensywny i lśniący kolor. Nasycenia i intensywności koloru zawdzięcza artysta technice malarskiej, na którą składają się kolory skrupulatnie przygotowane z czystych pigmentów rozpuszczanych olejem lnianym. Niecodzienny w malarskiej twórczości jest ten aspekt artysty-rzemieślnika: zarówno biorąc pod uwagę pragnienie ponownego odkrycia dawnych technik malarskich, jak i chęć stworzenia obrazu od podstaw, rozpoczynając od zagruntowania malarskiego płótna. Narracja to kolejny rys malarstwa Jana Michalaka, które opowiada o ważnych w jego życiu miejscach. Artysta, który mieszkał w Kazimierzu Dolnym i w Warszawie, w Paryżu i Rzymie w swojej twórczości zachowuje razem widok – które potem proponuje w swoich pracach. Rzeka, woda – arché, element prymitywny i życiodajny – to inna cecha, łącząca przeszłość i teraźniejszość, często pojawiająca się w pracach artysty. Malowanie jest tutaj twórczym działaniem dyktowanym wewnętrzną potrzebą i koniecznością nadania formy i treści wizjom oraz niepokojom ducha. Jan Michalak poprzez malarstwo dokonuje przejścia, które czyni niewidzialne widzialnym dzięki procesowi sugerowanemu przez materializm koloru używanego przez artystę. W pracy „Martwa natura z krabem” morskie stworzenie pojawiające się często w martwych naturach artysty zajmuje centralne miejsce kompozycji, podczas gdy w głębi znajduje się Wisła i architektoniczne fragmenty wznoszące się w trzech punktach obrazu. Ten pejzaż Kazimierza Dolnego jest jednocześnie metafizycznym widokiem dodającym otuchy do tego stopnia, że akceptujemy z pewną dozą czułości skorupiaka, który wydaje się wychodzić z powierzchni obrazu. Jest to wizja, forma w ciemności, stopniowo manifestująca się

i nabierająca kształtu, a akt malowania pomaga ożywić tę figurę i urzeczywistnić się na obrazie.

Przeszłość, wspomnienie, przełożone zostaje na symboliczne przedstawienie. „Hereditatis Paternae” stapia się w jedno z nowymi postaciami teraźniejszości, która natychmiast zamienia się w przeszłość. Nieustająca przemiana, bez końca.

Sabrina Zorzan, tłum. z wł. Beata Brózda

Jan Michalak – (ur. 1979) Artysta urodzony w rodzinie inteligentnej o tradycjach artystycznych i malarskich. W końcu lat 90. XX w. podróżuje do Paryża, gdzie zaczyna malować na świeżym powietrzu. W warszawskiej ASP studiuje malarstwo olejne oraz techniki ściennie i fresk (2004 – dyplom z wyróżnieniem). Stypendysta Ministra Kultury 2005. Na 15. Ogólnopolskim Przeglądzie Malarstwa Młodych (Legnica) nagrodzony „Srebrną Ostrogą”, przyznawaną za odwagę i bezkompromisowość. W roku 2006 wyróżniony podczas biennale malarstwa BWA w Wałbrzychu (obraz „Tytaniczna katastrofa w ukrytym ogrodzie”) oraz zostaje członkiem ZPAW. Opublikowany przez „Rzeczpospolitą” ranking wymienia Jana Michalaka wśród najlepszych artystów Polski. W roku 2009 zakłada w Kazimierzu Dolnym Galerię „Szopa”. Inne wybrane projekty: mural „Rozstrzelanie powstańców warszawskich” (Radom 2008, festiwal „Powstanie sztuki”), współpraca z Sächsische Bildungsagentur (2009), udział w 3. Biennale Artystów w Kazimierzu Dolnym (2010, wyróżnienie), performance „Vita di Prete” (Toskania 2011), wystawa „Poszukiwanie kamienia filozoficznego” (Kazimierz Dolny 2012).

www.janmichalak.com

Sztuki wizualne

137

**Galeria Dom
Michalaków,
ul. Nadrzeczna 24,
Kazimierz Dolny**

**Wernisaż:
27 lipca
godz. 13⁰⁰
Finisaż:
4 sierpnia
godz. 12⁰⁰**

**Czas trwania
wystawy:
27.07-04.08.2013
godz. 11⁰⁰-18⁰⁰**

„Promień Światłospadu”

Jerzy Krzysztoporski

Malarstwo Jerzego Krzysztoporskiego jest absolutnie niekonwencjonalne. Artysta tworzy małe formaty na drewnianych deskach, do których przykleja płótno przygotowane według własnej receptury. Na powierzchni gładkiej niczym lustro powstają jedyne w swoim rodzaju współczesne emblematy, łączące słowo i obraz.

Na pierwszy rzut oka twórczość Krzysztoporskiego wydaje się być zabawna. Ukazuje ludzi, którzy stworzeni są nie z ciała, ale z pozaginanego papieru, a otaczająca ich przestrzeń jest odrealniona, jakby zawieszona w przestworzach universum. Krzysztoporski upodobał sobie materię papierową: papierowe są skały, stoły, krzesła, deszcze i ptaki. Z wymienionymi formami kontrastują namalowane realistycznie zwykłe blaszane kubki, płomienie lub na przykład królewska korona.

Najważniejsze w jego twórczości stało się światło, które artysta określa mianem światłospadu. Wyrażone jest za pomocą transparentnych odbłasków lub zwyczajnych zapalonych żarówek, wiszących na elektrycznych kablach. To światło nadaje sens, wskazuje na rzeczy ważne, wyznacza drogę, a czasem porusza papierowe ludy, zmuszając je do tanecznego ruchu. Światło dla artysty jest nie tylko formą wyrazu, ale czymś, co daje natchnienie: jest Prawdą, która ożywia. Autor intuicyjnie sięga do pierwotnej symboliki światła, już od pierwszych wieków chrześcijaństwa ukazywanego za pomocą barwy złotej lub białej. Miało ono odzwierciedlać dobro, miłość i Raj. Symbolizowało bowiem Stwórcę. I patrząc na prace Krzysztoporskiego mamy wrażenie, że światło na jego obrazach jest autentycznym doświadczeniem Boga.

Wciąż powracający motyw kubka to metaforyczne przedstawienie człowieka, który w zamyśle Artysty jest zwyczajnym, metalowym i poobijanym kubkiem, może trochę zardzewiałym, ale jednak zdolnym przyjąć odbicie Boga. Światłospady są więc nieustannie wlewane w kubki, zalepiając dziury i napełniając je życiem. Spośród wielu ciekawych obrazów, które można zobaczyć na wystawie, wzrok przyciąga scena z trzema kubkami w otulinie chmury lub poświaty. Przedmioty zdają się płynąć odrealnionym szlakiem komunikacyjnym wyznaczonym przez schematyczne linie. To niezwykle osobista opowieść o Artyście, który ze swą rodziną pokonuje drogę z ulicy Szkolnej w Kazimierzu Dolnym do Rynku. Przy Szkolnej znajduje się dom i pracownia. Ta droga jest każdego dnia inna – albo w deszczu, albo w słońcu, albo w pożółkłych liściach. W rynku także są kubki, każdy inny, dziurawy lub wypolerowany. To widzenie niepowtarzalności, spotkanie z drugim człowiekiem, jest doświadczeniem związanym z przemijaniem prowadzącym jednak do nowego życia.

Artysta odwołuje się do ikonografii wczesnochrześcijańskiej i tradycji patrystycznej. Objawia się to w prostych symbolach: na przykład tęcza jest przymierzem między Niebem a Ziemią, a wydzielona kwadratowa przestrzeń to obraz Niebiańskiej Jerozolimy, opisanej w Apokalipsie świętego Jana. Jerozolima stanowi centrum świata, ponieważ jest miejscem szczególnie wybranym przez Stwórcę. W tym miejscu przywołam obraz opatrzony wykaligrafowanym podpisem: „Z przeczystości wyobraźni stołów papierowych, głosem jaskrawym uwolnione łyżki istoty wiosny dla jednorozca na biegunach galopującego po elastycznym promieniu światła”, który ukazuje fruującego w przestworzach stół oraz jednorozca na biegunach mknącego po rozciągniętej linie. W rzeczywistości sznur jest promieniem światła. Rzecz jasna oba elementy kompozycji są papierowymi strukturami. Ale czymże jest ten jednorozec? Warto przypomnieć sobie średniowieczne

obrazy niemieckich mistrzów, ukazujące Marię, siedzącą w różnym ogrodzie otoczonym murami. Na jej łonie spoczywa jednorozec. Maria jest hortus conclusus, a więc ogrodem zamkniętym (PnP 4,12). A zgodnie z przekazami literackimi z IV w., jednorozec to zwierzę nader płochliwe, bojące się zwłaszcza człowieka. Wyjątek stanowił zapach dziewicy, który był jedyną skuteczną przynętą. I przyciągnięty zapachem Marii, odnalazł w niej miłość. Rzecz jasna, że jednorozec jest w mentalności średniowiecznego człowieka figurą Jezusa. W obrazie Krzysztoporskiego ta opowieść w pewnym sensie została zobrazowana na nowo: Jednorozec-Zbawiciel mknie po niebiosach, a Maria, która jest matką Kościoła, została tu wyobrażona za pomocą stołu, odnoszącego się do mensy Ołtarza. W podobny sposób można by opisać każdy obraz Krzysztoporskiego.

Wręcz mistyczne przeżycia wzbudza wizerunek opatrzonej sentencją „Piękne słowo uskrzydła”. Napis obrazują usta zawieszone w przestrzeni pełnej światłospadów i trzymające w swym zamknięciu wyobrażenie papierowego człowieka. Po chwili widz dostrzeże, że usta, będące kwintesencją wypowiedzianego słowa, stają się nie pożeraczem człowieka, lecz skrzydłami, które w rzeczywistości unoszą go w kierunku światła. Dla Krzysztoporskiego każde wypowiedziane słowo jest ważne. Piękne jest wówczas, gdy jest prawdziwe, wypowiedziane z głębi. Źródłem mądrości słowa jest zaś księga Pisma Świętego, stanowiąca początek i koniec.

Krzysztoporski to postać wyjątkowa, podobnie jak jego twórczość, zawieszona gdzieś pomiędzy malowidłami, słowami, poezją i duchowością, wciąż odkrywaną przez Artystę. To także twórczość pełna inteligentnego poczucia humoru. W jego obrazach każdy znajdzie coś o sobie. Ci zaś, którzy zdobędą się na choć krótką chwilę refleksji nad jego pracami mogą doznać przeżyć nie tylko estetycznych ale i duchowych.

dr Romana Rupiewicz
Instytut Historii Sztuki UKSW w Warszawie

Jerzy Krzysztoporski – (ur. 1959) Artysta urodzony w Warszawie, od lat związany z Kazimierzem Dolnym, gdzie w latach 1994-2001 prowadził autorską galerię „Mały Rynek”. Obecnie jego prace można oglądać, od maja do października, w „Ogródku Sztuki” przy ul. Szkolnej 21. Jest również związany ze środowiskiem warszawskim. Współpracuje ze stołecznymi galeriami: Galerią 32 i Zapiecek. Należy do ZPAMI i Kazimierskiej Konfraterni Sztuki. W swoim dorobku ma 11 wystaw indywidualnych w Warszawie, Lublinie, Koszalinie, Puławach i Kazimierzu Dolnym. Brał udział w wielu wystawach zbiorowych w Polsce, Wielkiej Brytanii, Francji, Belgii, Norwegii, Portugalii, we Włoszech, Niemczech, Brazylii, Australii, Słowacji, Holandii i Hiszpanii.

Galeria Art Loch
Sztuka / Książka
/ Antyki,
ul. Senatorska 7,
Kazimierz Dolny

Wernisaż:
28 lipca
godz. 13⁰⁰

Czas trwania
wystawy:
28.07-06.08.2013
godz. 10⁰⁰-20⁰⁰

„Lato w Kazimierzu i poezja”

Stanisław Ożóg

Wystawa rysunków piórkem, tuszem i temperą, ukazujących beztroskie wakacje wśród pięknej przyrody, architektury i żywej historii Kazimierz Dolnego. Jako suplement – ilustracje do wierszy Marii Pawlikowskiej-Jasnorzewskiej.

Stanisław Ożóg (ur. 1952) W latach 1972-1978 studiował w Hochschule für Graphik und Buchkunst w Lipsku na Wydziale Grafiki Książki. W latach 1978-1990 pracował jako kierownik artystyczny Krajowej Agencji Wydawniczej w Rzeszowie. Zajmuje się projektowaniem graficznym wydawnictw. Ilustruje bajki dla dzieci, powieści, tomiki poezji. Od 1987 roku bierze udział w Międzynarodowych Plenarach Ilustratorów. Zajmuje się również rysunkiem satyrycznym. Jego erotyki zdobią ekskluzywne kolekcje porcelany AS Ćmielów oraz są stałym elementem wystroju Muzeum Porcelany jako witraże. Swoje rysunki inspirowane prozą Brunona Schulza wystawiał dwukrotnie (2008, 2010) podczas Międzynarodowego Festiwalu Brunona Schulza w Drohobyczu oraz w Lwowskiej Galerii Obrazów, jak również w Instytucie Polskim w Bułgarii (Sofia 2011).

www.stanislaw.ozog.art.pl

Sztuki wizualne

139

**Galeria Stodoła,
ul. Lubelska 52a,
Kazimierz Dolny**

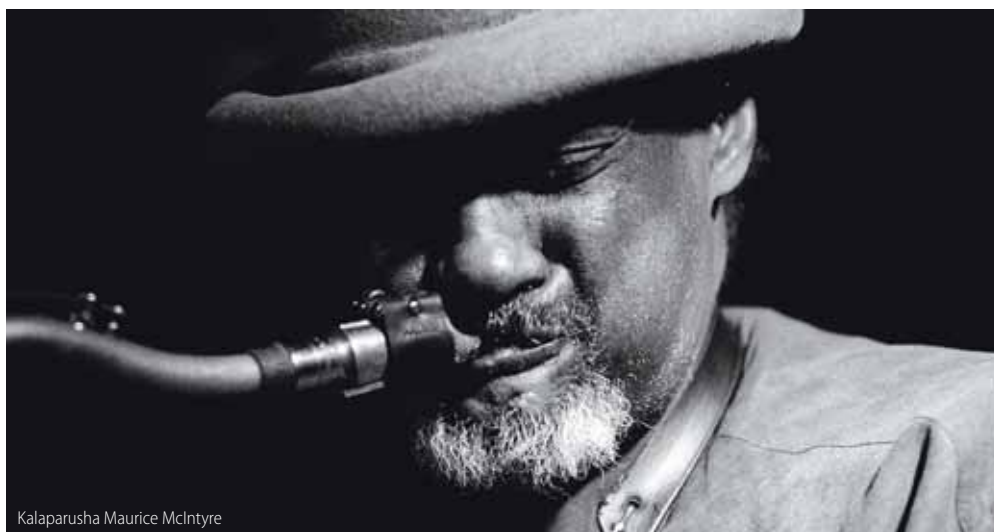
**Wernisaż:
27 lipca
godz. 12⁰⁰**

**Czas trwania
wystawy:
27.07-10.08.2013
godz. 09⁰⁰-18⁰⁰**

„Oblicza jazzu”

wystawa fotografii Katarzyny Rainka

Kalarusha Maurice McIntyre

Nie pamiętam dokładnie kiedy Kasia Rainka pokazała mi swoje pierwsze, jazzowe fotografie. Pewnie – znając jej solidność – zaraz po którymś koncercie Ery Jazzu. Od tamtego spotkania jest „nadwornym fotografikiem i dokumentalistą Ery Jazzu” – jak oficjalnie ją tytułuję i przedstawiam największym gwiazdom jazzu i estrady. Czy to jest Herbie Hancock, Chick Corea, Cassandra Wilson, Marcus Millers czy Dee Dee Bridgewater, Bob Geldof, Al Di Meola, Mariza czy John Scofield – wszyscy natychmiast wyrażają zgodę na fotografowanie. Ta osobliwa nobilitacja jest czymś oczywistym, bo Kasia nie jest typem nachalnego fotografa, który by złapać ujęcie pcha się na fortepian. Subtelność jej pracy pokazują fotografie: jest zawsze tam gdzie dzieje się najpiękniej, gdzie dźwięki gonią emocje, a nastrój buduje się sam wraz z uciekającymi nutkami i zatrzymanym w jej kadrze obrazem. Kasia jest bezszelestna w swej dokumentalistyce muzyki, jest jak kolejny muzyk w zespole: nie komplikuje, nie buduje nerwowych barier, lecz zgrabnie i z gracją porusza się na estradzie. To jest sztuka, jakiej nauczyć się nie da. To jest talent, który poprzez takie subtelne budowanie relacji obraz-dźwięk zostaje zatrzymany w kadrze, jakiego nie dostrzeżesz już nigdy poza koncertem. Bo Kasia buduje swoimi fotografiami historię koncertu; raz są to detale (jakiś zapomniany zeszyt nutowy, porzucony na fortepianie ręcznik, lub zawieszona na mikrofonie kurtka), innym razem najwspanialsze portrety. Może właśnie dlatego jej fotografie są najpełniejszym dokumentem koncertu: nastoju muzyki, osobowości artysty. To fotograficzny zapis, który epatuje zatrzymaną w kadrze miną, uśmiechem czy nieskrywaną emocją kreacji muzyki.

Kasia wie, gdzie się przycisnąć, gdzie przylapać muzyka, gdzie „złapać” go w normalnej pozie. Artystyczne portrety, koncertowe uniesienia i emocje zgrabnie łączy z dokumentem. Przy czym nie traktuje – tak mi się wydaje – swojej wspaniałej pracy jako egzaltowanej misji. Ot, pojawia się i profesjonalnie pracuje. Uśmiecha się przy tym zalotnie, bo radość sprawia jest słuchanie muzyki i jej fotografowanie. Jest przy tym niezauważalną „szarą myszką” każdego koncertu. Artyści wielkiego świata kochają ją za to, szanują i podziwiają. Bo jakże mogłoby być inaczej? Nie wyobrażam sobie koncertu bez Kasi. I choć często słuchacze nie zauważają jej dyskretnego buszowania po sali i estradzie, to bądźcie pewni – Kasia zawsze tam jest!

Dionizy Piątkowski / Era Jazzu

Herbie Hancock

HOTEL
KAZIMIERZÓWKA
★ ★ ★

**Hotel
Kazimierzówka,
ul. Góry 10,
Kazimierz Dolny**

**Wernisaż:
27 lipca 2013
godz. 18³⁰**

**Czas trwania
wystawy:
27.07-04.08.2013
godz. 12⁰⁰-18⁰⁰**

„40 zdjęć na 40-lecie pracy w PWSFTviT”

wystawa fotografii
prof. Aleksandra Błońskiego

Sztuki wizualne

141

„Urodziłem się wystarczająco dawno, ażeby teraz interesować się dojrzałymi kobietami z klasą. Najlepiej ze świeżo ukończoną klasą fortepianu. No i wydało się, że czytałem „Życie sekretne” Pascala Quignarda. Fotografuję od dzieciństwa. Mając 7 lat dostałem pierwszy aparat. Ukończyłem Wydział Operatorski Państwowej Wyższej Szkoły Filmowej i Teatralnej, jak się wówczas nazywała. W czasie studiów współpracowałem z legendarnym magazynem „Ty i Ja”, jako fotograf mody. Pozostałem na uczelni. Przeszedłem wszystkie stopnie, do profesora zwyczajnego. Wykładałem fotografię na Wydziale Operatorskim i Realizacji Telewizyjnej. Miałem mało wystaw indywidualnych, bo traktuję je niezwykle poważnie. Fotografuję na prawdziwych negatywach czarno-białych. Na takich materiałach powstały najlepsze zdjęcia w historii fotografii. Te negatywy mają jakąś legendę, jak skrzypce z filmu „The Red Violin”. Później siedzę w ciemni i powiększam na tradycyjnych papierach pozytywowych. Tak było do momentu tej wystawy. Po raz pierwszy negatywy zostały zeskanowane, a powiększenia wykonała wyspecjalizowana firma. Wiem, że ręcznie zrobiłbym je lepiej, ale teraz wolę czytać książki, niż siedzieć w ciemni. Może mi to minie, jak wiele rzeczy w moim życiu. Wystawa „40 zdjęć na 40-lecie pracy w PWSFTviT” została sfinansowana przez uczelnię, za łaskawą aprobatą J.M. Rektora prof. Roberta Glińskiego’.

Aleksander Błoński

prof. Aleksander Błoński – (ur. 1949) W roku 1973 uzyskał dyplom magistra sztuki na Wydziale Operatorskim PWSFTviT, gdzie pracuje do dziś. W 1997 roku otrzymał stopień profesora. W roku 2012 obchodził jubileusz 40-lecia pracy. Członek Senatu PWSFTviT przez dwie kadencje. Od 1980 roku członek ZPAF. Specjalizuje się w fotografii mody, portrecie, pejzażu. W latach 1969-1970 był fotografem magazynu „Ty i Ja”. W latach 1984-85 stypendysta Rządu Francuskiego na uczelniach fotograficznych w Paryżu i Arles. W latach 1986-1998 pracował jako fotograf teatralny, wykonując zdjęcia do 70 spektakli. Felietonista: w latach 1990-92 magazynu „Bestseller” (cykl „Widziane z ciemni”); w latach 1992-1993 – autor ponad 60 tekstów z cyklu „Sympatycznym atramentem” dla „Gazety Wyborczej” (Łódź); w latach 1997-1999 – felietonista „Kroniki” m. Łódź, a w latach 1999-2004 – magazynu „Pozytyw”. Prof. Aleksander Błoński od lat związany jest z Kazimierzem Dolnym, gdzie zrealizował zdjęcia do dwóch wystaw indywidualnych. Ten region Polski inspirował go szczególnie do dalszej pracy twórczej. Autor wystaw: „120 lat fotografii bez mnie, prace z lat 1960-80” (Galeria PWSFTviT, Łódź 1988), „Kazimierz i inne papiery srebrne” (Galeria Brama, Kazimierz Dolny 1994), „Moda jako pretekst” (Krajowa Izba Mody, Łódź 1997), „Podniesiona Rękawica” (Galeria Prezydencka w Warszawie, wystawa w ramach III Warszawskiego Festiwalu Fotografii Artystycznej 2007). Odznaczenia i nagrody: 1989 – medal 150-lecia Fotografii, Zarząd Główny ZPAF, 1993 – Nagroda Specjalna Warszawskiego Cechu Fotografów, 1998 – Zasłużony Działacz Kultury.

**Kazimierski
Ośrodek Kultury,
Promocji
i Turystyki,
ul. Lubelska 12**

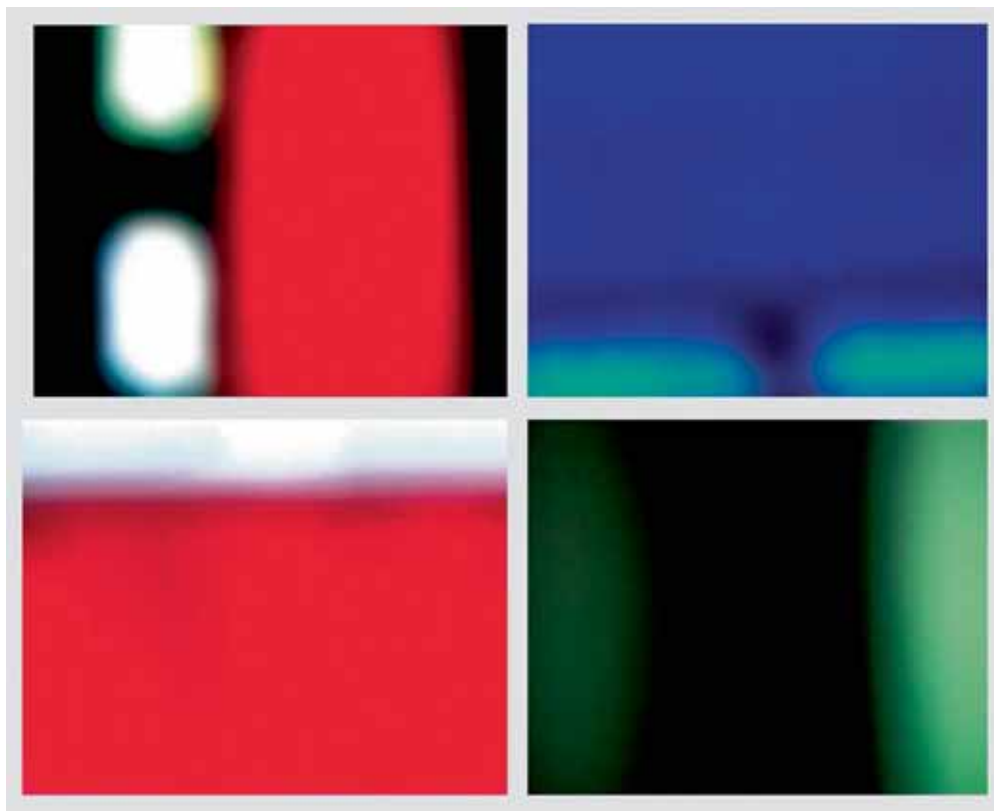
**Wernisaż:
31 lipca
godz. 17⁰⁰**

**Czas trwania
wystawy:
27.07-18.08.2013
pon.-pt.
godz. 12⁰⁰-19⁰⁰
sob.
godz. 12⁰⁰-17⁰⁰**

„Fotoobrazy”

pokaz filmu artystycznego
prof. Mariusza Dąbrowskiego

142

Sztuki wizualne

**Kazimierski
Ośrodek Kultury,
Promocji
i Turystyki,
ul. Lubelska 12**

**Wernisaż:
31 lipca
godz. 17⁰⁰**

**Czas trwania
wystawy:
27.07-03.08.2013
pon.-pt.
godz. 12⁰⁰-19⁰⁰
sob.
godz. 12⁰⁰-17⁰⁰**

Mariusz Dąbrowski jest malarzem, reżyserem filmów krótkometrażowych oraz producentem filmów offowych. Inspiracją dla jego filmowych, malarskich i fotograficznych kompozycji jest codzienne otoczenie, przedmioty „niższej rangi”, ikony współczesnej konsumpcji. Na prezentację składają się jednodominutowe filmy z cyklu „Fotoobrazy” (2007). Liść, kwiat, kieliszek z winem, kaloryfer, niebieską tęczką, otwartą szafę czy książkę filmuje w krótkich sekwencjach czasowych kamerą o rozregulowanych soczewkach. Autor z ogromną swobodą wykorzystuje wszystkie atuty medium filmowego: ruch, trwanie, dźwięk. Manipulując światłem, sięgając po pozorne błędy uzyskuje zaskakujące, dalekie od potocznego obrazu rzeczywistości ujęcia, złożone z rozmytych plam barwnych. Dąbrowski „(...) w swojej twórczości łączy i pozwala przenikać się różnym mediom, powołując medialne hybrydy – wideomalarskie fotoobrazy stawiające pytanie, czy możliwe jest istnienie malarstwa poza malarstwem”. (Grzegorz Dziamski, „Mariusz Dąbrowski: malarstwo poza malarstwem”, katalog do wystawy „Fotoobrazy”, 2007)

Prof. dr hab., dr h.c. Mariusz Dąbrowski – Studia na Wydziale Malarstwa oraz Grafiki warszawskiej ASP. Absolwent New York Institute of Photography, University of the State of New York, USA oraz Cape Studies w Kapsztadzie, RPA. Dyplom z wyróżnieniem w 1995 roku. Stopień naukowy doktora i doktora habilitowanego obronił w PWSFTviT w Łodzi. Z nominacji Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej otrzymał tytuł Profesora Sztuk Filmowych, posiada także najwyższy tytuł akademicki Doctora Honoris Causa. Wykłada na Uniwersytetach w USA, Azji i Afryce. Autor 100 wystaw indywidualnych i uczestnik ponad 100 wystaw zbiorowych. Kurator polskich i międzynarodowych przedsięwzięć artystycznych: Polsko-Amerykańskich Warsztatów Fotograficznych w Afryce Północnej, Warszawskiego Festiwalu Fotografii Artystycznej i Warszawskiego Biennale Sztuki Mediów. Twórca kilkudziesięciu wystaw młodej sztuki polskiej w kraju i zagranicą. Redaktor naczelny pisma artystycznego „MediaArt”. Laureat ponad 30 prestiżowych międzynarodowych nagród, m.in.: 2012 i 2008 – Academy meets Photokina, Kolonia, Niemcy; 2009 – Główna Nagroda Horizonte Das Fotofestival, Zingst, Niemcy; 2007 – Polish-American Cultural Links Award Nagroda Ambasadora USA w Polsce; 2006 – International Leadership United States, Washington USA; 2004 – Nagroda na Festiwalu Polskiego Malarstwa Współczesnego, Szczecin; 2003 – Nagroda: Talens Award dla najlepszego malarza; 2002 – Grand Prix, Ap-Art, Berlin; 2001 – Nagroda na Biennale Malarstwa Polskiego Bielska Jesień w Bielsku-Białej.

„Kadry Rozpikselowane”

Agata Dębicka

Projekt „Kadry rozpikselowane” autorstwa Agaty Dębickiej powstaje z miłości do kina, a szczególnie kina polskiego lat 1950-80. Wszystkie prace inspirowane są kadrami z filmów – tych najbardziej znanych („Do widzenia, do jutra”), a także tych trochę zapomnianych („Drugi człowiek”). Artystka pragnie nadać tym filmom nową jakość, a poprzez publikację grafik na swoim facebookowym fanpage’u przypomnieć o nich, a także zachęcić młode osoby do zapoznania się z polskim kinem sprzed 1989 roku. W chwili obecnej cykl składa się z ponad dwudziestu grafik, ale ciągle się rozrasta. Kolejne części cyklu są na bieżąco publikowane na blogu autorki i na wspomnianym facebooku.

Agata Dębicka – Orwellowski rocznik 1984, absolwentka Wydziału Form Przemysłowych na krakowskiej ASP. Nowohucianka z krwi i powołania, w rozroku między Krakowem a Warszawą. Zajmuje się grafiką, ilustracją, a także projektowaniem graficznym. Projektuje plakaty, oprawę graficzną książek i wydawnictw. Tworzy również, we współpracy z twórcami tekstyliów i biżuterii, autorskie podkoszulki, torby i wisiorki, zdobione jej grafikami. Jej autorski cykl „Piksele” na internetowym rynku gości już prawie dziesięć lat. Głównym miejscem jego ekspozycji jest blog www.agde.blox.pl, a także od kilku lat fanpage na facebooku - www.facebook.com/piksele, gdzie doczekał się on już ponad 20.000 fanów. Piksele są czymś z pogranicza komiksu i poezji, mówią o tym, o czym mówi i co czuje człowiek współczesny, używając języka mediów, Internetu i technologii.

Sztuki wizualne

143

**Miasteczko
festiwalowe,
ul. Nadwiślańska 9,
Kazimierz Dolny**

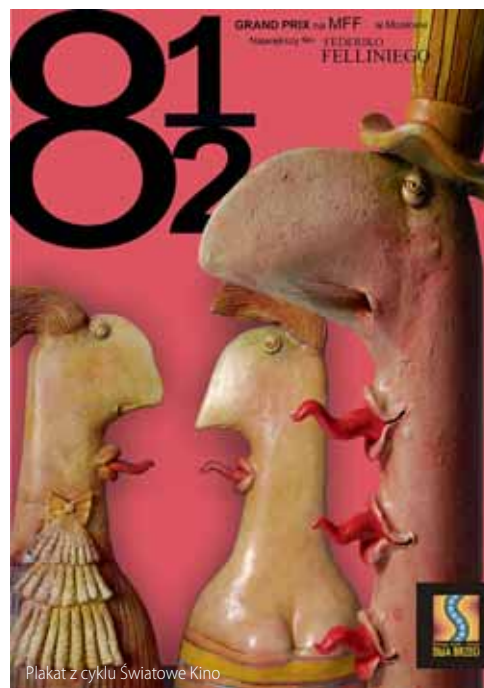
**Wernisaż:
27 lipca
godz. 15³⁰**

**Czas trwania
wystawy:
27.07-04.08.2013**

Organizator:
Galeria Sztuki
Współczesnej R7
w Andrychowie

„Kultowe kino według Johansona”

Alex Johanson

Alex Johanson od lat zajmuje się ceramiką, malarstwem i rzeźbą. Zauroczony Kazimierzem Dolnym i atmosferą Festiwalu Dwa Brzegi postanowił przygotować wystawę prezentującą 10 rzeźb ceramicznych nawiązujących do filmów.

Artystę fascynuje polski krajobraz, folklor i historia. Często przyjeżdża w góry i tworzy swoje nietuzinkowe prace o ciekawej formie i kolorystyce. Można odnaleźć wśród nich kobiety o smukłej talii i obfitym biuście, mężczyzn w cylindrach czy kobietę lajkonika. Alex Johanson tworzy obrazy, rzeźby w drewnie i ceramiczne formy będące wyobrażeniem kobiet i mężczyzn – posiadaczy wyrazistych nosów, wyłupiastych oczu i łabędzich szyj, par uchwycionych w miłosnych uściskach, które w swej międzypłciowej komunikacji używają języka w sposób wyraźny i często bardzo dosłowny. Zaraz obok pojawia się osobliwa menażeria – rzeźby kotów, świń, baranich głów, obrazy kogutów i zwierząt wszelkiej maści, które jak gdyby nigdy nic towarzyszą własnemu królom, kłódnikom i aniołom. Znalazło się tutaj miejsce nawet dla przedstawień rozentuzjasmowanych piłkarskich kibiców. W twórczości Johansona pojawiają się zaskakujące motywy, o czym świadczą tytuły ostatnich cykli rzeźb i obrazów – „Jajcosony”, „Kotosony”, „Ptakosony”, „Euro 2012 – kibole”, „Pocałunki”. Wspólnym mianownikiem jego prac jest żartobliwy, niekiedy rubaszny sposób przedstawienia wybranych tematów. Johanson to artysta przekorny. Również w spojrzeniu na przeszłość. Wśród jego prac znajdziemy malarskie portrety przodków („Pradziadek Johanson”, „Przodkowie z Kotowa”, „Przodkowie z Andrychowa”), choć czasem, jak sam twierdzi, do końca nie wiadomo czyich. Bywa, że jest to prapradziadek pirata, który okazuje się miejscowym panem Herkiem. Zdarza się, że wyciąga ich z obrazka i nadaje im przestrzenną formę. Rozmaitość tematów,

technik wykonania, zabawa z kolorem i formą, a przy tym żartobliwy ton artystycznej wypowiedzi, sprawiają, że widz może czuć się zaskoczony twórczością tego autora. I właśnie chyba w tym tkwi Alexa Johansona metoda. Jest nią niczym nieskrępowana artystyczna swoboda.

www.annaartgaleria.pl

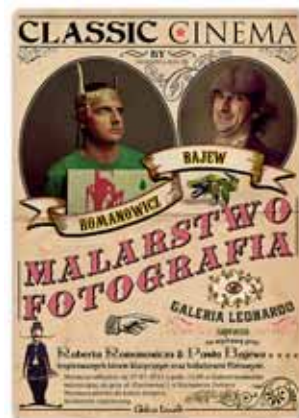
Galeria Sztuki
Jacek P. Jarosz,
ul. Senatorska
1/3, Kazimierz
Dolny

Wernisaż:
27 lipca
godz. 11⁰⁰

Czas trwania
wystawy:
27.07.-31.08.2013
godz. 10⁰⁰-18⁰⁰

„Classic Cinema”

**Robert Romanowicz (ilustracje),
Paweł Bajew (fotografia)**

Wystawę zaprezentują dwaj charyzmatyczni artyści: malarz Robert Romanowicz i fotograf Paweł Bajew. Jej tematem jest klasyczne kino, poczynając od amerykańskiego kina niemego po lata 90. XX wieku.

Robert Romanowicz – (ur. 1976) Mieszka we Wrocławiu, gdzie pracuje jako architekt. Równolegle z ukończeniem studiów na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej ukończył także z wyróżnieniem Szkołę Reklamy „Creo” we Wrocławiu. To właśnie architektura ukształtowała graficzne spojrzenie na sztukę. Jego malarstwo jest wynikiem wieloletnich poszukiwań, eksperymentów z mediami oraz stosowania różnych metod ekspresji. Jego twórczość oparta na połączeniu różnych mediów ma charakter ilustracji, a postaci pojawiające się na obrazach wplatanie są w przeróżne historie. „Ostatnio przenoszę wykreowane przez siebie

przedziwne, często nieprawdopodobne postaci do całkiem realnych sytuacji, miejsc. Dzieje się też odwrotnie, gdzie do nierealnych światów wkładam zupełnie prawdopodobne osoby. Myślę, że od jakiegoś czasu jest mi po drodze z pop Surrealizmem. Uwielbiam oglądać prace Sergio Mory czy Marka Rydena, przedstawiciele współczesnego malarstwa. Z drugiej strony klasyczne malarstwo daje mi poczucie bezpieczeństwa, uczy wytrwałości i rzetelnego rzemiosła.” Galeria Leonardo jest galerią patronacką artysty. Robert Romanowicz tworzy ilustracje prasowe (m.in. „Przekrój” – wyróżnienie w konkursie na jubileuszową okładkę „Bluszcz”, „Traveler – National Geographic”, „Artysta i sztuka”) oraz książkowe. „Opowieść o chłopcu, który chciał zostać delfinem, czapłą, wyżłem i... stonogą” (autor: Przemysław Wechterowicz, Wyd. Gruner+Jahr Polska), „Ziuzia” (autor: Malina Prześluga, Wyd. Tashka), „Kapselek” (autor: Kamil Niewiński, Wyd. Tashka)

www.facebook.com/RobertRomanowiczPantone

Paweł Bajew – Fotograf zamieszkały w Puławach, laureat konkursów, nagród i wyróżnień. Pracował pod opieką Tomka Sikory. Mimo, że zaczął fotografować zaledwie 5 lat temu, ma już na swoim koncie wiele wystaw. Wybrane wystawy i osiągnięcia: „Świat według Bajewa” (Galeria ZPAF, Warszawa 2008), „Spacery po suficie” (Puławy 2009), III miejsce na Międzynarodowym Festiwalu Fotografii Młodych (Jarosław 2009), publikacja fotografii w albumie „New Polish Nude Photography” (2009), laureat sekcji ShowOff „Miesiąca Fotografii w Krakowie” (cykl „Autoportret”, 2010), sesja zdjęciowa dla zespołu Illusion (2011), wystawa „Portrety” (2012 – Warszawa, Poznań, Gdańsk, Puławy, Lublin i wiele innych). Tak o fenomenie jego portretów pisze fotograf Maks Skrzeczkowski: „Portrety autorstwa Pawła Bajewa to dużo więcej niż wizerunki fotografowanych osób. To niesamowity świat, do którego autor i modele zapraszają widzów; to kraina, w której nie ma żadnych ograniczeń. W portretach Bajewa ujrzymy nie tylko barwnych bohaterów naszej szarej rzeczywistości, ale także jego samego, odbijającego swe niepowtarzalne piętno w każdym obrazie. Zachęcam do uważnego wchodzenia w ten świat. Kto wie czy nie znajdziemy tam samych siebie.”

www.pawelbajew.com

Sztuki wizualne

145

**Galeria Leonardo,
ul. Klasztorna 1,
Kazimierz Dolny**

**Wernisaż:
27 lipca
godz. 15⁰⁰**

**Czas trwania
wystawy:
28.07-04.08.2013
godz. 10⁰⁰-20⁰⁰**

„Wystawa setna – pożegnalna” Kolegium Sztuki UMCS

Anna Kushch, Kamil Kwietniewski

Po jedenastu latach istnienia Kolegium Sztuk Pięknych w Kazimierzu Dolnym kończy swoją działalność. Na zakończenie „Wystawa setna – pożegnalna” Wystawa składa się z dwóch ekspozycji autorskich: Anny Kushch i Kamila Kwietniewskiego.

Anna Kushch – projekt „Point of View” (POV)

(POV – określenie pochodzące z terminologii filmowej opisujące sposób pokazania planu kamerą z punktu widzenia oglądającego) Na projekt składają się wystawa obrazów autorstwa Anny Kushch oraz instalacja promująca wystawę i miejsce projekcji filmowych Festiwalu Dwa Brzegi. Osobom odwiedzającym ekspozycję zostanie ponadto udostępniona powierzchnia, na której będą mogli napisać co widzą na każdym obrazie, opisać wrażenia związane z wystawą, przekazać swój własny punkt widzenia na to, co zobaczyli w pracach Artystki. Idea projektu POV: Sztuka jest iluzją, a kino i malarstwo to te jej dziedziny, w których iluzję najłatwiej dostrzec. Wszystko zależy od Punktu Widzenia. Widzimy to, co sami chcemy zobaczyć. Co dostrzeżęś w tej wystawie? Takie jest przesłanie instalacji miejskich i wystawy obrazów Anny Kushch. Wystawa jest śmiała, artystka dotyka sprzecznych i niejednoznacznych tematów. Nie są to tylko akty. Każda praca posiada swój ładunek emocjonalny i oddzielną, związaną z życiem historię. Jaką historię? Każdy odbiorca będzie musiał się nad tym zastanowić i sam ją wymyślić lub odkryć. Będzie miał też możliwość podzielenia się swoimi spostrzeżeniami i odczuciami, artykułując je poprzez opisanie doznanych emocji w przygotowanej do tego przestrzeni. Artystka potrzebuje opinii odbiorcy! Jej marzeniem jest porównanie swojej wizji wyrażonej poprzez malarstwo z wizją odbiorcy odwiedzającego wystawę. Opisz jak odbierasz tę sztukę. Czy naprawdę widzisz tylko nagą, piękną kobietę?

Anna Kushch

Anna Kushch – Absolwentka Wydziału Malarstwa Narodowego Uniwersytetu w Dniepropietrowsku. Od lat związana z Kazimierzem Dolnym (udział w plenerach malarskich Kolegium Sztuki UMCS), gdzie obecnie mieszka. Autorka plakatu II Festiwalu Muzyki i Tradycji Klezmerskiej i wielu innych przedsięwzięć plastycznych w kolejnych jego edycjach. Uprawia malarstwo w różnych technikach, a także zajmuje się tworzeniem fresków. Uczestniczy aktywnie w realizacji projektów artystycznych również w innych dziedzinach sztuki.

Kamil Kwietniewski – wystawa malarstwa

Kamil Kwietniewski – Studiował w Kolegium Sztuk Pięknych UMCS w latach 2008-2010, a następnie podjął studia drugiego stopnia na Wydziale Artystycznym UMCS w Lublinie. Zainicjował w Kazimierzu Dolnym festiwal młodzieży twórczej „Pokaż, co masz” (dwie edycje). Zmarł tragicznie na miesiąc przed dyplomem magisterskim.

Kamil Kwietniewski

**Kolegium
Sztuki UMCS,
ul. Nadwiślańska 9,
Kazimierz Dolny**

**Wernisaż:
27 lipca
godz. 19³⁰
(po seansie
otwarcia)**

**Finisaż:
3 sierpnia
godz. 20³⁰
(po seansie
zamknięcia)**

**Czas trwania
wystawy:
27.07-03.08.2013
godz. 10⁰⁰-20⁰⁰**

„Zapamiętać las”

wystawa malarstwa

Krystyny Rudzkiej-Przychody

i bursztynu z kolekcji Lucjana Gazdy

Prezentacja malarstwa lubelskiej artystki Krystyny Rudzkiej-Przychody inspirowanego tajemnicą dziejącą się wśród drzew. Artystka od wielu lat prezentuje swoje dokonania na tle pozornie martwych tworów geologicznych, w tym przypadku bursztynu – magicznego kamienia utrwalającego życie zaginionego przed milionami lat lasu. Jej obrazy to wysublimowana materializacja własnych przeżyć oraz tajemnic przyrody. Wystawa łączy nastrojowe malarstwo Krystyny Rudzkiej-Przychody z bursztynami z kolekcji Lucjana Gazdy, w tym przykładami powstałymi w pralesie z okolic zamku w Janowcu nad Wisłą.

Krystyna Przychoda-Rudzka – Artystka malarka, biolog, absolwentka UMCS w Lublinie, członek Zarządu ZPAP, stypendystka Ministra Kultury i Sztuki, autorka albumu „Uśmiech rośliny”. Uczestniczka aukcji charytatywnych w kraju i za granicą. Jej obrazy znajdują się w prywatnych i muzealnych zbiorach w kraju i zagranicą. Wybrane wystawy indywidualne: Instytut Kultury Polskiej – Lipsk 1989, Konsulat Generalny RP – Nowy Jork 1997, BWA Rzeszów 1991, BWA Tarnów 1993, „Geocykl” – Muzeum Nadwiślańskie, Kazimierz Dolny 2000, Państwowe Muzeum na Majdanku, Lublin 2006, „Istota Materii” – Muzeum w Chelmie 2011. Wybrane wystawy zbiorowe: Międzynarodowa Wystawa w Saint Jacob 1991, Galeria De Cisseaux w Paryżu 1992, National Gallery Melbourne 1997, Triennale Współczesnego Portretu – Radom 1990, „Kwiaty i Pejzaż” – Stara Kordegarda, Warszawa 1993, BWA Rzeszów 2006-2012, BWA Orońsko 2011-2012, 100 lat ZPAP Lublin 2011, „Ogrody” – BWA Wałbrzych 2013. Laureatka nagród i wyróżnień, m.in.: Galeria EL – Elbląg 1991, Oddech Warszawa 1991, BWA Rzeszów 1993, „Autograf” – Muzeum Lubelskie 2001 i 2003.

Lucjan Gazda – Geolog, doktorat na Wydziale Górnictwa Politechniki Wrocławskiej, praca naukowa i dydaktyczna w Katedrze Geotechniki Wydziału Budownictwa i Architektury Politechniki Lubelskiej. Autor około 60 publikacji związanych z Lubelszczyzną. Łączy zacięcie XIX-wiecznych pionierów geologii z nowoczesnymi metodami badawczymi. Kolekcjoner bursztynu. Przedmiot swoich badań, minerały i skały, traktuje podmiotowo i emocjonalnie, co na przestrzeni ponad 20 lat zaowocowało kilkoma, zrealizowanymi wspólnie z lubelskimi artystami, wystawami kamieni zwykłych, prezentującymi ich niezwykle wnętrza i historie.

www.mnkd.pl
www.facebook.com/MuzeumNadwislanskie

50
LAT
mnkd

**MUZEUM
NADWIŚLAŃSKIE
W KAZIMIERZU
DOLNYM**

Sztuki wizualne

147

**Oddział
Muzeum Zamek
w Janowcu
(Galeria
w Bramie),
ul. Lubelska 20**

**Wernisaż:
27 lipca
godz. 12⁰⁰**

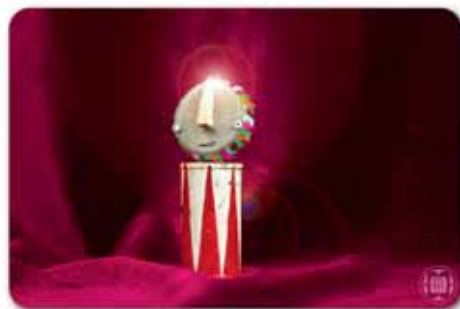
**Czas trwania
wystawy:
28.07-15.08.2013**

**czynna
godz. 10⁰⁰-17⁰⁰
(codziennie
oprócz
poniedziałków)**

Organizatorzy:
Fundacja Sztuki
MaMePro,
Galeria Leonardo,
Wydawnictwo
Tashka,
KOKPiT

„Kapselek”

wystawa Roberta Romanowicza i Dziecięcy Mini Festiwal Kapsel

Wystawa prezentuje formy przestrzenne Roberta Romanowicza oraz jego obrazy przygotowane do książki dla dzieci „Kapselek” (autor tekstu: Kamil Niewiński). Głównym bohaterem wystawy i książki jest kapselek od butelki. Romanowicz stworzył scenografię, w której prezentuje urokliwy świat Kapselka, jego dom, pokój, biurko, podróżnicze mapy, atlasy – bo Kapselek jest podróżnikiem, oczywiście wszystko w zminiaturyzowanej formie stosownie do wielkości głównego bohatera. Wystawa prezentowana była w tym roku na Biennale Sztuki Dziecka w Bibliotece Raczyńskich w Poznaniu. Wystawa połączona będzie z prezentacją książek dla dzieci „Kapselek” i „Ziuzia”. Robert Romanowicz opowie o tajnikach powstawania ilustracji i kulisach prac nad Kapselkiem.

Robert Romanowicz – (ur. 1976) Mieszka we Wrocławiu, gdzie pracuje jako architekt. Równoległe z ukończeniem studiów na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej ukończył także z wyróżnieniem Szkołę Reklamy „Creo” we Wrocławiu. To właśnie architektura ukształtowała graficzne spojrzenie na sztukę. Jego malarstwo jest wynikiem wieloletnich poszukiwań, eksperymentów z mediami oraz stosowania różnych metod ekspresji. Jego twórczość oparta na połączeniu różnych mediów ma charakter ilustracji, a postaci pojawiające się na obrazach wplatane są w przeróżne historie. „Ostatnio przenoszę wykreowane przez siebie przedziwne, często nieprawdopodobne postaci do całkiem realnych sytuacji, miejsc. Dzieje się też odwrotnie, gdzie do nierealnych światów wkładam zupełnie prawdopodobne osoby. Myślę, że od jakiegoś czasu jest mi po drodze z popurrealizmem. Uwielbiam oglądać prace Sergio Mory czy Marka Rydena, przedstawicieli współczesnego malarstwa. Z drugiej strony klasyczne malarstwo daje mi poczucie bezpieczeństwa, uczy wytrwałości i rzetelności rzemiosła.” Galeria Leonardo jest galerią patronacką artysty. Robert Romanowicz tworzy ilustracje prasowe (m.in. „Przekrój” – wyróżnienie w konkursie na jubileuszową okładkę „Bluszcz”, „Traveler – National Geographic”, „Artysta i sztuka”) oraz książkowe. „Opowieść o chłopcu, który chciał zostać delfinem, czapla, wyżłem i... stonogą” (autor: Przemysław Wechterowicz, Wyd. Gruner+Jahr Polska), „Ziuzia” (autor: Malina Prześluga, Wyd. Tashka), „Kapselek” (autor: Kamil Niewiński, Wyd. Tashka).

Dziecięcy Mini Festiwal Kapsel

Warsztaty twórcze dla dzieci. Wejścia na warsztaty są biletowane, koszt – 20 zł od osoby.

Zajęcia poranne (ruchowe) – Gra w kapsle, skakanka, guma, klasy, turniej kapslowy. Zbieranie dziecięcych wspomnień o innych zabawach podwórkowych.

Zajęcia popołudniowe (twórcze) – Czytanie fragmentów książek „Ziuzia” i „Kapselek”, szycie zabawek, budowanie z pudełek, maski z tektury, wyklejanki, tworzenie pióropuszy, kolorowanki.

Harmonogram:

28.07, niedz. 10:00-12:00 – warsztaty poranne,
14:00-16:00 – warsztaty popołudniowe

29.07, pon. 10:00-12:00 – warsztaty poranne,
17:00-19:00 – warsztaty popołudniowe

30.07, wt. 10:00-12:00 – warsztaty poranne,
14:00-16:00 – warsztaty popołudniowe

31.07, śr. 10:00-13:00 – warsztaty poranne

01.08, czw. 10:00-12:00 – warsztaty poranne,
14:00-16:00 – warsztaty popołudniowe

02.08, pt. 10:00-12:00 – warsztaty poranne,
17:00-19:00 – warsztaty popołudniowe

Prowadzący warsztaty animatorzy będą przebrani za dzieciaków z podwórka sprzed lat: ogrodniczki, podkolanówki, kolorowe tenisówki, kaszkiet, warkoczyki i kokardy. Niekiedy będą przebrani za owady i w tych strojach będą poruszać się po Kazimierzu Dolnym również w czasie poza warsztatowym.

Wydawnictwo Tashka – Prowadzone przez Katarzynę Kucharską, jest w Warszawie organizatorem cyklicznych warsztatów artystycznych dla dzieci, wydawcą pisma teatralnego dla dzieci i rodziców FIKA oraz książki dla dzieci, m.in. „Ziuzia” i „Kapselek”.

Galeria Leonardo w Kazimierzu Dolnym – prowadzona przez Pawła Zacharewicza i Jacka Piotra Jarosza, od 4 lat organizuje prestiżowe wydarzenia artystyczne. W zeszłym roku w trakcie Festiwalu Dwa Brzegi przedstawiła wystawę „Chagall w Kazimierzu Dolnym”, prezentującą kolekcję litografii Marca Chagalla. W bieżącym roku powołała Fundację Sztuki MaMePro.

Kazimierski
Ośrodek Kultury,
Promocji
i Turystyki,
ul. Lubelska 12

Sztuki wizualne

Wernisaż
wystawy:
28 lipca
godz. 17⁰⁰

Czas trwania
wystawy:
28.07-04.08.2013
pon.
godz. 08⁰⁰-16⁰⁰
wt.-pt.
godz. 09⁰⁰-18⁰⁰
sob.
godz. 09⁰⁰-17⁰⁰

Czas trwania
Dziecięcego Mini
Festiwalu:
28.07-31.07.2013
z ewentualnością
przedłużenia
do 04.08.2013

„Na dobry początek”, „Emocje”

wystawy fotograficzne oraz projekcja
filmów z warsztatów,
kurator: Tomek Sikora

Emocje: Róże i pistolety Kasia Matuszewska i Tomek Pakula

„Na dobry początek” - Od pięciu lat Tomek Sikora i Renata Plaga łączą słowo i obraz w albumy, filmy i ekspozycje przestrzenne. Pierwszy album wraz z filmem DVD „Kobieta” wydali w 2008 roku, kolejne wspólne projekty to: „Usłyszane w ciszy” (2009), „Nieznane”(2010), „Skupienie”(2011). „Na dobry początek” to surrealistyczna w obrazie i optymistyczna w treści historia 12 pozytywnych tekstów, które warto usłyszeć lub warto opowiedzieć komuś na dobry początek dnia. Tak wiele zależy od naszego nastawienia. Cokolwiek zdarza się, to ono jest kluczowe. I co najważniejsze mamy na nie stuprocentowy wpływ. Minimalistyczne teksty z filozoficzną puentą kontrastują z szalonymi ilustracjami Tomka Sikory. Czarno-białe zdjęcia wykonane przez uczestników jego warsztatów, fotografik kolorowa, dokładnie tak jak przed laty, gdy wraz z Marcinem Mroszczakiem tworzył swój pierwszy kalendarz „Alicja w krainie czarów”. Zdjęcia zostały zrealizowane podczas warsztatów prowadzonych przez Tomka Sikorę w Zagrodowej Osadzie w Uściążu przez: Bartka Bielmana, Maję Chabros Kalkstein, Macieja Cieślaka, Joannę Bąk, Piotra Dymusa, Ewę Gaj, Sylwię Grochowską, Piotra

Holubowicza, Sarę Leszczyńską, Kasię Oparę-Ferenc. Cały projekt to 12 zdjęć-ilustracji, 12 wierszy i surrealistyczny film z muzyką Cezarego Skubiszewskiego, będący połączeniem wszystkiego. Dobry początek!

„Emocje” - Projekt powstał w trakcie warsztatów fotograficznych Akademii Fotografii w Mięćmierzu prowadzonych przez Tomka Sikorę. 32 studentów wymyśliło 16 scenariuszy, które zrealizowali w Mięćmierskiej scenografii. Wszyscy też brali w nich udział jako aktorzy. Tematem były ludzkie emocje.

Tomek Sikora – Wybitny fotograf, artysta, realizator kampanii społecznych i reklamowych dla firm z całego świata, autor ilustracji, plakatów, inicjator Galerii Bezdomej, promującej fotografię niezależną i amatorską. Wykładowca Victoria College Melbourne, Europejskiej Akademii Fotografii. Pracuje dla czołowych agencji reklamowych świata. Publikuje limitowane edycje książek autorskich, wystawia prace na całym świecie.

Na dobry początek Ewa Gaj

Emocje: Tam gdzie się dzień urywa
Magdalena Dziedzic i Danuta Deckert

Sztuki wizualne

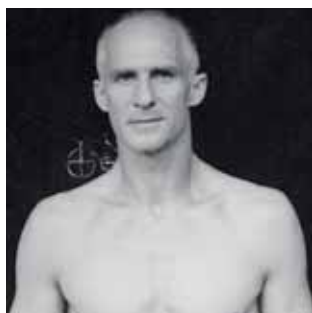
149

**Miejsce wystaw:
Galeria Na Płocie,
Mięćmierz**

**Wernisaż:
28 lipca
godz. 14⁰⁰**

**Czas trwania
wystawy:
28.07-31.08.2013**

**Miejsce projekcji
filmów:
Galeria Klimaty
(stodoła),
Mięćmierz
28 lipca
godz. 14³⁰**

Projekt „Glova”

Mariusz Łukasik (instalacja)

MARIUSZ ŁUKASIK – MYŚLI: Jeżeli pytasz, czym jest ten świat, to odpowiedź brzmi: Tobą. W głowie jest wszystko – chyba, że się z niej coś wyjmie. Z punktu widzenia chaosu porządek jest siłą niszczącą. Marx i Freud swoim obserwacjom nadawali zamkniętą formę Idei. Wyobrażenie sobie tekstu jako intelektualnego przedmiotu poddanego surowej ocenie formalnej bywa zbędne dla tych, którzy pisząc, próbują w nim odnaleźć swoją własną przyjemność. Wieża Babel jest symbolem ukaranej solidarności. Masz wątpliwości? Słusznie. Co robi szczerz kiedy się budzi? Węszy. How to deal with disagreement about truth in this fragmented realities. Immanuel Kant nie potrafił zdefiniować pojęcia szczęścia. Metafizyka spekulatywna to badanie cieni własnych idei w próżni. Zdarza mi się często cytować pojęcia czy frazy, ale nie poczuwam się w obowiązku, by zamieszczać certyfikaty ich autentyczności. Anatomia melancholii – dotknięci tą słabością bytu powinni poddać się terapii cytatu. Kompilowanie gotowych tekstów przynosi ukojenie niespokojnym duchom i broni przed natłokiem niepokojących nowości. Nawet najciekawsze rozważania bywają obarczone błędem uogólnienia i spekulacji. Im więcej pragnień tym większa melancholia. Rewolucje to wielkie wyrównywanie rachunków.

W GLOVIE: Materia mnie obciąża, jest moją prawdziwą obsesją – szczególnie wtedy, kiedy pracując nie mogę się uwolnić od jej ograniczeń. Lichota to medium wielkości moich robót. Jej złe urodzenie prowokuje mnie, implikując obecność ukrytej w jej wnętrzu urody wewnętrznej (duch, czwarty wymiar, transcendencja). Te Rzeczy nie mogą być tylko tym na co wyglądają. Odnaleźć, odnaleźć. To Coś próbuję odnaleźć w mozołach pracy. Szukam. Kiedy robota wreszcie przechodzi w materiał, metafora dokleja się automatycznie. Codziennie heroicznie wyleguję swoje strategie, jak pozbyć się brzydoty i zamienić ją w sztukę. Ale kiedy się wreszcie podnoszę, energia i zapal najczęściej mnie opuszczają. Wszystko było już. Czasami się jednak przełamuję, dowodząc sobie samemu, że nie jestem jedynie konceptualistą

z ciągłotami do melancholii po nie zrealizowanych pomysłach. Niestety, im więcej zrealizowanych pragnień tym większa melancholia. Robienie reprodukcji pogłębia uczucie straty.

Mariusz Łukasik

Mariusz Łukasik – (ur. 1953) W latach 1973-1978 studiował w warszawskiej ASP na Wydziale Grafiki w pracowniach prof. Andrzeja Ruzińskiego (grafika warsztatowa) i Jerzego Tchórzewskiego (malarstwo i rysunek). W 1980 roku na Międzynarodowym Konkursie Rysunku w Norymberdze zdobył główną nagrodę i tytuł rysownika miasta Norymbergii. W latach 1983-1984 był stypendystą rządu holenderskiego. W latach 1984-1985 studiował w Rijksakademie Van Beeldende Kunsten w Amsterdamie. Z zasady nie uczestniczy w wystawach zbiorowych. W 1984 roku wyjątkowo wziął udział w Biennale w Wenecji. Uprawia malarstwo, grafikę, rysunek.

**Galeria Klimaty
(stodoła),
Mięćmierz**

**Wernisaż:
28 lipca
godz. 15³⁰**

**Finisaż:
2 sierpnia
godz. 16⁰⁰**

**Czas trwania
wystawy:
28.07-02.08.2013
godz. 12⁰⁰-18⁰⁰**

„Oceany w M.”

Jarosław Tomasz Kłos

Co łączy Małopolski przełom Wisły, Atlantyk, Pacyfik? Jedno słowo... OCEAN... U starożytnych Greków i Rzymian, mityczna RZEKA oblewająca cały świat. Blaise Pascal napisał: „Rzeki są to drogi, które idą, niosą nas tam, dokąd chcemy iść.” Okolice Mięćmierza, Kazimierza, Janowca swoją urodą uwodzą mnie od dziesięcioleci. Kiedy wędruję nad brzegami wielkich akwenów, powracają do mnie często obrazy wodnego imperium starej Wisły. Świetlista, ponadczasowa, dumna toń – jej wodne Imperium stale inspiruje.

Piękna, lecz nietrwała teraźniejszość to chwila, która „tak szybko z przyszłości przelatuje do przeszłości, iż nie sposób jej przypisać jakiegokolwiek trwania”. Marcel Proust szlifuje diamenty wydobyte przez siebie z szarego kurzu codzienności. „Dzieła sztuki – powiada – zwracając się na pozór jedynie do wzroku i słuchu, wymagają jednak, aby nasza rozbudzona inteligencja współdziałała najściślej z tymi dwoma zmysłami.” Dotyczy to nie tylko dzieł sztuki, ale wszystkich przedmiotów, faktów oraz osób. Wymienione wyżej trzy hydro-przestrzenie fascynują, inspirując emocjonalny zaczyn, organiczne spoiwo energii. Bez pośpiechu, nasycony własnymi wyobrażeniami, powoli dojrzewał projekt wystawy „Oceany w M.”. Względna trwałość czasu jest poniekąd przypisana medium fotografii, które zatrzymuje teraźniejszość. „Oceany w M.” to projekt fotografii pejzażowej, która zajmuje integralną część moich wizualnych poszukiwań. Osobiste obserwacje oraz refleksje poświęcone sztukom wizualnym poczęły się po latach układać w logiczne konstrukcje, łączące z pozoru niezależne od siebie światy estetyczne. To zintegrowany „pejzaż – język – treść”, wybiegający poza kontekst czasu oraz miejsca, omijający granice między widzialnym i niewidzialnym, zrozumiałym i niezrozumiałym, akceptowanym i nieakceptowanym. Stąd też bierze się niestandardowa forma, zaskakujący pomysł instalacji: ekspozycja foto-żagli, grających rolę pryzmatów, przez które światło dnia wpada do środka przezroczystym strumieniem, wybiega zaś wachlarzem prawie wszystkich barw. W lekko odwróconej perspektywie, spadające z wysokości foto-grafie, zdają się wymieniać swoimi atrybutami. Oglądający jest natomiast jednocześnie przez pejzaż oglądany. Autotematyczna przestrzeń traci tu swoją konwencjonalną materialność, próbując poprzez wieloznaczność odcieni zaznaczyć ślady tego, co jest obecne i nieobecne. Zmieniające się światło rzutuje dodatkowe odbicia na lustrzanych fragmentach powierzchni podłogi, inicjując wymianę spojrzeń.

Niech Rzeki i „Oceany w M.” niosą nas tam, dokąd chcemy iść.

Jarosław Tomasz Kłos

Jarosław Tomasz Kłos – Od dwudziestu kilku lat mieszka w Alpach francuskich, w Grenoble. Uprawiał (do wypadku – 1989) wspinaczkę wysokogórską z przyjaciółmi przewodnikami w okolicznych, wysokich masywach Alp. Grafik, typograf, fotografik, muzyk, poeta, dziennikarz, podróżnik, społecznik – kolejność zawodowych i społecznych pasji dowolna. Dwadzieścia lat pracował w gazecie codziennej „Dauphine Libere”. Przez osiem lat dyrektor artystyczny prywatnej galerii sztuki współczesnej Bateau-Lavoir w Grenoble. Założyciel i członek formacji jazzowej Jazz-Baba-Ryba-Band, regularnie koncertującej w regionie i we Włoszech (1989-2003). Koncertował także z trio Continuum i kwartetem Zombi. Przez kilka lat aktywny członek asocjacji społeczno-artystycznej Passion-Art. Współpracował i redagował (2000-2004) miesięcznik kulturalny „DiverCité”. Aktualnie zajmuje się pracą twórczą, jest także społecznym animatorem kultury (wspólnie ze środowiskiem polonijnym) i autorem projektów związanych z promocją polskiej kultury i sztuki. Jego prace można znaleźć w zbiorach kolekcjonerskich i prywatnych (Francja, Niemcy, USA, Afryka Południowa, Norwegia, Polska).

Sztuki wizualne

151

**Galeria Klimaty
(stodoła),
Mięćmierz**

**Wernisaż:
3 sierpnia
godz. 16⁰⁰**

**Czas trwania
wystawy:
03.08-18.08.2013
godz. 12⁰⁰-18⁰⁰**

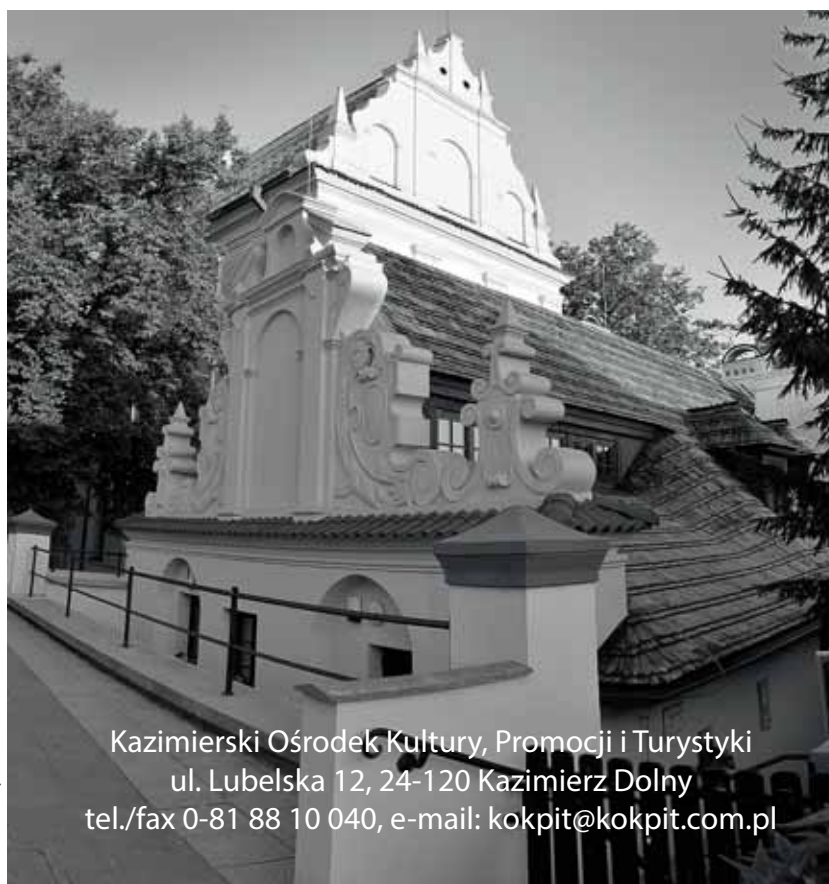
fot. S. Doraczyński

„LATO W KOKPIT” ZAPRASZAMY!

www.kazimierz-dolny.pl

fot. S. Doraczyński

Kazimierski Ośrodek Kultury, Promocji i Turystyki
ul. Lubelska 12, 24-120 Kazimierz Dolny
tel./fax 0-81 88 10 040, e-mail: kokpit@kokpit.com.pl

Spotkania i wydarzenia

Kazimierz i Janowiec
znowu opanowała
filmowa gorączka /STOP/ Wszystko
wymknęło się
spod kontroli /STOP/ Ludzie
nie chcą wychodzić
z kin /STOP/ Pełno artystów /STOP/
Rekordowa sprzedaż biletów
/STOP/ Trzymamy rękę
na pulsie

Głos Dwubrzeża
GAZETA FESTIWALOWA

Wykłady

Towarzystwa Przyjaciół Miasta Kazimierza Dolnego

„Cztery Fary Kazimierskie”
(wykład arch. Tadeusza Michalaka)

Znawca historii Kazimierza Dolnego i jego zabytków, architekt Tadeusz Michalak opowie o zmianach jakie przechodziła Kazimierska Fara w okresie czterech wieków swojego istnienia. Prelekcja wpisuje się w obchody Roku Renesansu Lubelskiego.

„Nowe w starej Farze” (wykład prof. arch. Konrada Kucza-Kuczyńskiego)

Profesor Konrad Kucza-Kuczyński z Politechniki Warszawskiej wyjaśni symbolikę nowego wyposażenia prezbiterium, podkreślając jednocześnie zgodność nowo wprowadzonych elementów z obowiązującymi przepisami prawa kanonicznego. Prelekcja wpisuje się w obchody Roku Renesansu Lubelskiego.

Wykład zorganizowany wspólnie z Kazimierską Konfraternią Sztuki.

„Stefan Kurzawiński – Kazimierzanin” (wykład dr. Waldemara Odorowskiego)

Dr Waldemar Odorowski, prezes Kazimierskiej Konfraterni Sztuki omówi sylwetkę ś.p. Stefana Kurzawińskiego i jego dokonania w kształtowaniu życia artystycznego Kazimierza Dolnego. Stefan Kurzawiński był przez wiele lat animatorem środowiska artystycznego miasta, aktywnym twórcą, działaczem społecznym, publicystą, projektantem i budowniczym, twórcą cennej dokumentacji fotograficznej wydarzeń związanych z artystycznym charakterem Kazimierza, był prezesem Towarzystwa Przyjaciół Miasta Kazimierza Dolnego i członkiem Kazimierskiej Konfraterni Sztuki. Prelekcji towarzyszy ekspozycja fotografii Stefana Kurzawińskiego.

**Kazimierski
Ośrodek Kultury,
Promocji
i Turystyki,
ul. Lubelska 12**

**„Cztery Fary
Kazimierskie”**
(wykład arch.
Tadeusza Michalaka)
**29 lipca
godz. 14⁰⁰**

„Nowe w starej Farze”
(wykład prof. arch.
Konrada Kucza-
Kuczyńskiego)
31 lipca, godz. 14⁰⁰

**„Stefan Kurzawiński –
Kazimierzanin”**
(wykład dr. Waldemara
Odorowskiego)
**2 sierpnia
godz. 14⁰⁰**

www.przyjacielekazimierza.pl

Spotkania
i wydarzenia

155

Kiermasz w Mięćmierzu

**Przez cały czas trwania festiwalu
Koło Gospodyń Wiejskich i Miejskich
w Mięćmierzu prowadzić będzie kiermasz
lokalnych produktów artystycznych
i spożywczych.**

**Mięćmierz
27.07-04.08.2013**

akcent

Lublin ul. Grodzka 3

Wschodnia Fundacja Kultury AKCENT

promocja książki Łukasza Marcińczaka „Świat trzeba przekręcić. Rozmowy o imponderabiliach” – dyskusja panelowa

„Świat trzeba przekręcić. Rozmowy o imponderabiliach” (Norbertinum 2013) – Czy odróżniamy jeszcze rzeczy serio od żartów, wartości w sztuce od humbugu, odkrycia naukowe od zmyśleń? Żyjemy przecież w okresie ciągłej transformacji w każdej dziedzinie, bywamy zdeorientowani, gdy kolejne przewartościowanie prowadzi do odwartościowania, a niekiedy zdziwieni, że chwilowy dobrobyt nie skłania nas do niczego ponadto, niżli nieustającej karnawalizacji życia. O czym marzy i czym żyje inteligencja na progu XXI wieku na polskiej „prowincji”? Po co Monika Adamczyk-Garbowska, tłumaczka opowiadań Isaaca Baszewisa Singera, przełożyła na język polski „Kubusia Puchatka”? Dlaczego Robert Kuśmirowski, wystawiający w galerii naturalnej wielkości wagon na szynach, podrobił w Krakowie obraz Wyspiańskiego? W jakim celu reportażysta filmowy Grzegorz Linkowski, opowiadający historię Romana Waszkinela, katolickiego księdza odkrywającego swoje żydowskie pochodzenie, spotkał się w Oświęcimiu z Martinem Bormanem? Dlaczego Jerzy Bartmiński, twórca polskiej szkoły etnolingwistyki i jeden z założycieli „Solidarności” w Lublinie, czuje się dobrze w polskim Kościele? Po co Janusz Opryński, reżyser awangardowego teatru „Provisorium”, nagrodzony za wystawienie „Ferdynurka” w Edynburgu, chciał na bilbordach umieścić Barbarę Skargę? Dlaczego

fizyk Tomasz Pietrasiewicz zajął się holocaustem? Dlaczego Andrzej Trzciński, najwybitniejszy w Polsce znawca judaików i żydowskiej epigrafiki sepulkralnej uważa, że piękne są telefony komórkowe? Co łączy Jana Kondraka, barda śpiewającego teksty Stachury, ze „złym” Markiem Dyjakiem?

**Spotkanie z Łukaszem Marcińczakiem prowadzi
dr Bogusław Wróblewski**

Łukasz Marcińczak – (ur. 1971) Absolwent filozofii UMCS, doktor nauk humanistycznych w zakresie filozofii, redaguje pismo Stowarzyszenia Absolwentów UMCS „AS UMCS”. Autor tomu poetyckiego „Profil odcisnięty w glinie” (2002). Stały współpracownik „Akcentu”, gdzie ogłaszał eseje, recenzje i szkice o twórcach z kręgu „Kultury” paryskiej oraz o wielokulturowej przeszłości Lublina i Lubelszczyzny. Publikował także w „Magyar Napló” (Budapeszt). Mieszka w Lublinie.

„Akcent” – kwartalnik literacko-artystyczny, wydawany od 1980 roku w Lublinie. Jednym z głównych tematów pisma są procesy kulturowe, zachodzące na pograniczu kultur i narodowości. To tutaj ukazały się pierwsze polskie przekłady „Malowanego ptaka” Kosińskiego, „Szatańskich wersów” Rushdiego oraz opowiadań Singera. Publikowano w nim także utwory „śpiewających poetów” – Młynarskiego, Bransona, Brela, Okudźawy, Wysockiego. W „Akcentcie” publikowali m.in.: Karl Dedecius, Jacek Dehnel, Ryszard Kapuściński, Tadeusz Konwicki, Istvan Kovacs, Hanna Krall, Wiesław Myśliwski, Waław Osajca, Piotr Sommer. W roku 2010 pismo obchodziło 30-lecie istnienia.

**Spotkania
i wydarzenia**

Czytam „Akcent” regularnie. W dobrym tego słowa znaczeniu „Akcent” zawłaszczył całą przestrzeń kulturową wschodniej Polski. Wykorzystuje kulturotwórczą inspirację i źródła tej wielkiej polaci kraju, co innym się nie zdarza. (Wiesław Myśliwski)

Nasza odpowiedzialność za sztukę wyższą, z którą idzie w parze pewna samotność, jest czymś koniecznym. Wspólnym wysiłkiem należy wspierać to, co trudne i co nie idzie po linii najmniejszego oporu. Dlatego jestem dumny z redakcji „Akcentu”, że potrafiła wędrować tą drogą, wiedząc, jakie ryzyko podejmuje. Wiedząc, jaka jest cena podobnych samotniczych wypraw. Gratuluję i życzę, żebyście w przyszłości nie zmieniali tego stylu. (Arcybiskup Józef Życkiński)

Do niewątpliwych osiągnięć kwartalnika zaliczyć można jego analizy współczesnych zjawisk kulturowych, zwłaszcza w regionie Europy Środkowo-wschodniej, oraz problemowe bloki poświęcone zagadnieniom krajowego i europejskiego życia kulturalnego. Uzupelnione kompetentną prezentacją dorobku lokalnych twórców, czynią z „Akcentu” pismo otwarte, umiejętnie umacniające fundamenty porozumienia między sąsiedzkimi krajami. (Aleksander Kwaśniewski)

Łukasz Marcińczak w Męcimerzu

**Galeria Klimaty
(dziedziniec),
Mięćmierz
31 lipca
godz. 16³⁰**

21 Społeczne Liceum Ogólnokształcące im. Jerzego Grotowskiego (rok zał. 1991)

Jest to szkoła humanistyczna. Wśród obowiązkowych przedmiotów nauczanych od 1991 roku przez trzy lata nauki są: historia sztuki, historia muzyki, filozofia, retoryka, łacina, wiedza o teatrze i filmie. Nawet w programie WF jest teatr ruchu, taniec czy joga. Od 1998 roku do zajęć z historii i języka filmu doszła obowiązkowa dla każdego ucznia realizacja filmów – fabuła, film minutowy, dokument, w tym filmy sztuki wideo czy animowane. Uczniowie realizują filmy na potrzeby innych przedmiotów. Od 1999 roku organizowane są w Kazimierzu Dolnym warsztaty filmowe. Szkoła ma trzy kamery filmowe z osprzętem oraz stanowisko do montażu filmów. Wielu kandydatów do szkoły prezentuje na rozmowie kwalifikacyjnej swoje prace fotograficzne, filmowe, plastyczne, muzyczne, taneczne czy dokonania estradowe. Liceum życzliwie patronuje uczniom chodzącym do szkół muzycznych, zatrudnianym w filmie, teatrze czy na estradzie. Realizują oni indywidualne programy i tok nauki.

Wśród 476 absolwentów około 120 zawodowo związało się z filmem, teatrem, estradą i sztukami plastycznymi.

Są wśród nich m.in.: Justyna Bojczuk, Zofia Domalik, Rafał Dominik, Zuzanna Galia, Milena Iwańska, Adrianna Izraelska, Agnieszka Kaczorowska, Jan Komasa, Przemysław Kostrzewa, Melania Kowalczyk, Natalia Kukulska, Olga Kwiecińska, Jan Kwieciński, Iga Krefft, Agnieszka Malinowska, Anna Molska, Bartosz Nalazek, Mateusz Nowakowski, Michał Passendorfer, Gabriela Pietrucha, Franciszek Przybylski, Natalia Przybysz, Maciej Puczyński, Wojciech Rotowski, Piotr Sobociński jr, Marcin Starzecki, Katarzyna Surowska, Andrzej Szajewski jr, Aleksandra Szwed, Marcin Turski, Wacław Warchoł, Weronika Warchoł, Marta Wierzbicka, Grzegorz Żorawski.

W tym roku w Kinie Femina zaprezentowano 60 filmów uczniów i absolwentów. W 2009 roku ARKADY wydały Słownik Wiedzy o Kulturze autorstwa pięciu nauczycieli liceum.

www.21slo.edu.pl
www.humanistyczneliceum.pl
www.akademia-kultury.edu.pl
www.retoryka.pl

Spotkania
i wydarzenia

157

Społeczny Fundusz Stypendialny

Fundacja specjalizuje się w pomaganiu młodzieży szkolnej, która aktywnie pracuje nad swoim rozwojem, ponieważ:

- przyszłość należy do młodych i utalentowanych, którzy powinni mieć warunki, by się rozwijać;
- trzeba wyrównywać szanse, tak by wszyscy zdolni mieli równe warunki startu;
- wielu młodych ludzi ma twórczy potencjał, ale by coś stworzyć, potrzebują materialnego wsparcia;
- wielu młodych ludzi zagubiło się i my jesteśmy od tego, żeby pomóc im odnaleźć się;
- czasem szkoła nie wystarcza, żeby dać solidne podstawy wiedzy, niektórzy sami muszą uzupełniać swoją edukację, żeby osiągnąć życiowe cele, a to wymaga często finansowego wsparcia;
- są osoby, które spotkał zły los i trzeba im w tej trudnej chwili pomóc.

Są takie inicjatywy i wydarzenia edukacyjne, kulturalne, społeczne, które trzeba wspierać, żeby rozwijały się, żeby były obecne. Wśród takich są: Festiwal Dwa Brzegi, Festiwal Muzyczny w Puławach, edukacja humanistyczna, warsztaty artystyczne. Program fundacji popierają m.in.: Danuta Błażejczyk, De Mono, Ewelina Flinta, Katarzyna Groniec, Andrzej Supron, Majka Jeżowska, Agnieszka Kaczorowska, Kombi, Piotr Machalica, kabaret OT.TO, Gabriela Pietrucha, Sidney Polak, Marcin Turski, Zbigniew Wodecki, Ania Wyszkon. Fundacja powstała w 2005 roku i od 2008 jest organizacją pożytku publicznego.

www.fundusz-stypendialny.pl
www.narzec.edu.pl

empik

salon Empik cykl spotkań z twórcami

Zapraszamy do plenerowego salonu Empik w Kazimierzu Dolnym, gdzie widzowie i goście Festiwalu Filmu i Sztuki Dwa Brzegi mogą skorzystać ze starannie dobranej oferty filmów, książek i płyt oraz uczestniczyć w spotkaniach z wyjątkowymi gośćmi.

Steffen Möller
27 lipca,
godz. 12⁰⁰

„Berlin-Warszawa Express. Pociąg do Polski” to humorystyczny zapis podróży EuroCity z Berlina do Warszawy. Po drodze nasz doradca wylicza niebezpieczeństwa, które czyhają w Polsce na zagranicznych turystów.

Eustachy Rylski
27 lipca,
godz. 16⁰⁰

Życie lubi, jak zrobić coś przeciw niemu, i nas za to wynagradza – pisze w nowej, przewrotnej powieści „Obok Julii” Eustachy Rylski. Swoją historię opowiada w niej Jan Ruczaj, dziś starszy pan, a dwudziestolatek w roku 1963, dodajmy: rówieśnik autora.

Krzysztof Hołowczyc
27 lipca,
godz. 18⁰⁰

Najsłynniejszy polski kierowca rajdowy w książce „Jazda z Hołkiem. ABC dobrego kierowcy” dzieli się w przystępny i ciekawy dla każdego kierowcy sposób swoim bogatym doświadczeniem za kierownicą. Prowadzona w formie wywiadu narracja wiedzie nas przez meandry współczesnej motoryzacji.

Mariola Pryzwan
28 lipca,
godz. 12⁰⁰

„Tańcząca Eurydyka. Anna German we wspomnieniach” to portret kobiety z klasą, kobiety szlachetnej, o nienagannych manierach, która w każdym człowieku starała się dostrzec dobro.

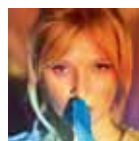
**Adam Bujak,
Marcin Bujak**
28 lipca,
godz. 14⁰⁰

Album „Renesans lubelski” odkrywa przed czytelnikiem perły sztuki renesansowej, które zrodziły się z przyswojenia na Lubelszczyźnie, na przełomie XVI i XVII wieku, dwóch nurtów renesansu europejskiego: niderlandzkiego i włoskiego.

Szymon Hołownia
28 lipca,
godz. 16⁰⁰

Zapraszamy na spotkanie z Szymonem Hołownią – dziennikarzem i publicystą, laureatem wielu prestiżowych nagród i wyróżnień. Znany jako prowadzący programy „Mam talent”, „Między sklepami” oraz „Ludzie na walizkach”.

Mela Koteluk
30 lipca,
godz. 16⁰⁰

Muzyka Mela wypada z szufladek, jest poetycko, ale zadziornie, lirycznie i rockowo. Album „Spadochron” zawiera kompozycje z pogranicza popu i brzmień alternatywnych, łobuzersko puszczających oko do eklektycznych konwencji.

Zygmunt Miłoszewski
30 lipca,
godz. 18⁰⁰

„Bezcenny” to międzynarodowy thriller łączący najlepsze cechy prozy Dana Browna, Artura Perez-Reverte i Umberta Eco. W miejsce każdej rozwiązanej zagadki pojawia się kilka następnych.

Spotkania
i wydarzenia

**Miasteczko
festiwalowe,
ul. Nadwiślańska 9,
Kazimierz Dolny**

empik

Daniel Passent
31 lipca,
godz. 16⁰⁰

Skrząca się humorem kontynuacja bestselleru „Passa”. Tym razem Daniel Passent opowiada o swoich najślawniejszych felietonach, kulisach ich powstawania, ich bohaterach, ich epoce. Nad swoimi tekstami pochyla się z Janem Wróblem.

.....

Janusz Wróblewski
31 lipca,
godz. 18⁰⁰

Rozmowy z mistrzami światowego kina w książce „Reżyserzy” są tak bogate, poruszają tak wiele zagadnień i obfitują w tak intrygujące spostrzeżenia, że stanowią pasjonujący odnośnik do wszystkiego, co już obejrzelismy i co jeszcze będziemy oglądać.

.....

Anna Klara Majewska
1 sierpnia,
godz. 16⁰⁰

„Rok na Majorce” to zabawna i pełna ciepłego klimatu powieść o poszukiwaniu szczęścia i miłości na śródziemnomorskiej wyspie. Magda, młoda i atrakcyjna pani architekt, musi zacząć wszystko od nowa.

.....

Dr Misio
2 sierpnia,
godz. 12⁰⁰

Dr Misio, to męska załoga pod wodzą Arka Jakubika – aktora, scenarzysty, reżysera związanego z ambitnymi projektami filmowymi. Zapraszamy na spotkanie promujące płytę „Młodzi”.

.....

Maria Wiernikowska
2 sierpnia,
godz. 16⁰⁰

Matka, żona, kochanka, korespondent wojenny i reporter klęsk żywiołowych, na drodze średniowiecznych pątników zderza się sama ze sobą. 764 kilometry, pieszo i na rowerze. Rusza na pielgrzymkę do Santiago de Compostela. Zapraszamy na promocję książki „Oczy czarne, oczy niebieskie”.

Karolina Korwin-Piotrowska
2 sierpnia,
godz. 18⁰⁰

Korwin-Piotrowska w „Bombie” nie tylko błyskotliwie przedstawia subiektywny portret polskiego „szołbiznesu”, ukazując pustkę i bufonowość polskich celebrytów, ale także docenia rangę wielu artystów. Wielu osobom bardzo zależało, żeby „Bomba” nie powstała. Kto zatem powinien zacząć się bać?

.....

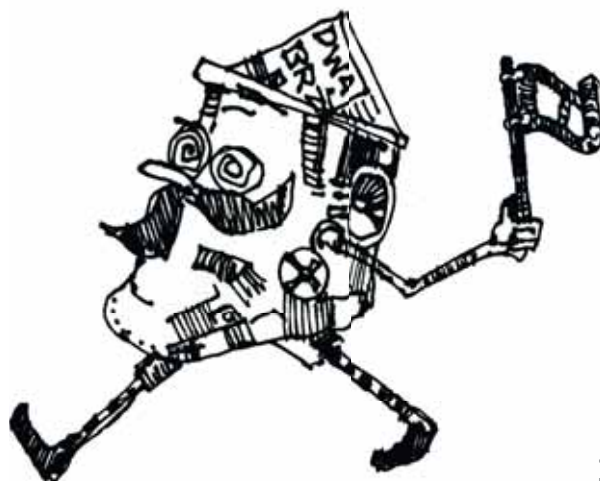
Ryszard Kalisz
3 sierpnia,
godz. 14⁰⁰

Każda kobieta, niezależnie od światopoglądu, chce wejść pod ramię mężczyzny, a każdy mężczyzna chce jej to ramię podać. I dotyczy to także najsilniejszych kobiet, które pełnią ważne funkcje społeczne i polityczne, chociaż one często nawet same przed sobą się do tego nie przyznają.

.....

Marcin Kydryński
3 sierpnia,
godz. 16⁰⁰

Książka „Lizbona. Muzyka moich ulic” to osobisty opis miasta, wrażeń i wspomnień autora oraz jego codziennego życia w białym mieście nad Tagiem. To też podziękowanie miastu, które, jak pisze autor, przyjęło go: bez szczególnego entuzjazmu, ale i bez najmniejszej wrogości, a to już bardzo dużo.

**Miasteczko
festiwalowe,
ul. Nadwiślańska 9,
Kazimierz Dolny**

Spotkania
i wydarzenia

159

Indeks filmów

128. szczur
51 minut

A

Ab ovo
Akwarium
Ambulans
Anna

B

Basen
Bear Me
Blok
Borgman
Był sobie dzieciak

C

Camille Claudel 1915
Campo di Fiori
Cezar musi umrzeć
Cezar musi umrzeć
Chłopcy
The Cold Shoulder
Częstotliwość drgań
Człowiek z reklamówką
Czwarta siostra

D

Danse macabre
Dekalog pewnej aktorki czyli Stasia Celińska
Demony
Do serca twego
Do widzenia, do jutra
Dom na końcu drogi
Dyktator
Dziennik z podróży
Dziewczyna z szafy

E

Elena

F

Feeding 500
Festen
Frances Ha

G

Godougodou
Gołymi rękoma

89 **H** 65
105 Hipoteza 98
Historie rodzinne 20
Horoskopy miłości 78

I

53 I nic dookoła 78
Imagine 71

J

75 Jak ojciec i syn 23
75 Joanna 102
76 Jowita 54
18 Jutro premiera 53

K

18 Karol 79
19 Kigo 79
49 Km 79
71 Kocham Cię jak Irlandię 79
71 Kochankowie z księżycy 72
89 Koneser 23
76 Koniec czasu. Wszystko zaczyna się teraz 24
90 Krajobraz po bitwie 98
76 Król Kosmosu 80
Krótka historia o tym jak już będę duża 80

L

104 Labirynt możliwości 49
77 Latarnia 80
102 Lekcja 80
77 Leon i Barbara 81
52 Lilith 81
90 A Little Suicide 81

Ł

Łukasz i Lotta 81

M

73 Magma 82
Martwy i szczęśliwy 24
19 Mazurek 90
78 Michael Haneke - zawód reżyser 37
60 Miłość 65
Miłość 72
Mniejsze niebo 55
Moja droga Wendy 61
20 Moja wola 82
49

N

Na plaży 82
Nazywam się Li 36
Nie nasz świat 25
Niewiadoma Henryka Fasta 83

O

Olena 83
Opera z mydła 73
Opowieść o dzieciach i filmie 25

P

Pac! 83
Panny z Wilka 100
PARAUSZEK 36
Perwersyjny przewodnik po ideologiach 26
Pieniądze to nie wszystko 101
Pierwsza rybka 83
Ping-Pong 84
Płynące wieżowce 26
Polowanie 62
Pomorskie iluzje 27
Ptaszek 84
Pussy Riot. Modlitwa punka 27

R

Reborn Tutorial 84

S

Serca dwa 84
Shirley - wizje rzeczywistości 29
Side by side 29
Siostry Labeque 66
Smak curry 30
Stage three 85
Straszny sen Dzikusia Górkiewicza 100
Submarino 62
Sugar Man 66
Sygnał 85
Synowie wiatru 67
Szalona Greta 103
Szminka 85
Sztuka znikania 50

Ś

Ślepa ryba 85

T

Tancerka 86
Tango Libre 74
The Earth Stops 78
The Missing Looks 82
To nie byłem ja 50
Toto 86
Trzeba zabić tę miłość 55
Tumbling birds 86
Twórcy 67

U

Uwaga! Mr Baker 68
Uwiedz i porzuć 30

V

Vocuu 86

W

W kręgu miłości 15
W świetle księżyca 87
Wesele w Sorrento 74
Wielki Skok 50
Wielkie piękno 17
Wigilijna opowieść 104
Winymania. Życie w rytmie 33
rewolucji na minutę 68
Wspomnienie poprzedniego lata 87
Wszystko dla miłości 61
Wszystko jest możliwe 50

Z

Zabawka 87
Zabicie Ciotki 87
Zaślepiona 32
Zdjęcie 32
Ziegenort 88
Złote runo 101
Zobowiązanie 88

Ż

Żar 88
Żółty szalik 56
Życie pozagrobowe 88
Życie raz jeszcze 54
Żywy trup 103

Indeks reżyserów

A

Adamek Maciej
Alharthi Rafed
Amirpou Ana Lily
Anderson Wes
Azurmendi Miguel

B

Barczyk Łukasz
Batra Ritesh
Baumbach Noah
Bendjelloul Malik
Benkowska Elżbieta
Ber Ryszard
Bialas Esther
Biedrzycki Arek
Bier Susanne
Błaszczńska Alicja
Borysewicz Ewa
Boulger Jerry
Brzozowski Krzysztof
Buchwad Maciej

C

Cabez Felix
Campana Paolo
Charalambous Spiros
Costa Petra
Cousins Mark
Crespo Esteban
Czapla Zbigniew

D

Dammas Jacob
Dąbrowska Zofia
Dembski Aleksander
Deutsch Gustav
Diego Nicolas
Dionisio Damian
Duda Lidia
Dumont Bruno
Dzierżawski Filip

E

Eecke Pieter Van
Elbanowska Agnieszka

F

32 Fabicki Sławomir 83
78 Falk Feliks 102
81 Fiennes Sophie 26
72 Fleifel Maholi 25
Flisiuk Piotr 88
Fonteyne Frédéric 74
77 Franco Fernando 76

G

20 Gamse Laura 67
66 Gąsiorowska Renata 81
83 Glińska Agnieszka 104
103 Głowacki Mateusz 87
86 Gomez Garrido Nuria 85
90 Gottlichova Veronica 83
74 Gregoire Philippe 75
83 Groeningen Felix Van 15
77 Gryżewski Kuba 87

H

Henn Andreas 77

78,85

I

66 Iskra Piotr 87

J

19 Jakimowski Andrzej 71
25 Jurek Patryk 86

K

86 Kasperski Wojciech 90
27 Kenneally Christopher 29
87 Klimkiewicz Katarzyna 32
79 Kochańska Ewa 84
29 Kocur Damian 80
78 Kolberger Julia 90
82 Komander Krzysztof 79
50 Kondratiuk Andrzej 101
19 Konopka Bartek 50
Koreeda Hirokazu 23
Kosiec Agnieszka 80
Kowalski Bartosz 82
65 Kox Bodo 73
49 Krakowiak Damian 80
Krankowski Ivo 87
Krawczuk Natalia 84
Kruhlik Bartosz 88
Krumkamp Lena 85
Kutz Kazimierz 100
Kwiatkowska-Naqui Anita 75

J

Jean Bruno Le
Lerner Mike
Lüthi Denis D.

L

Łapicki Andrzej
Łechtański Jacek

M

Machulski Juliusz
Maślona Paweł
Mettler Peter
Mikulski Marcin
Montmayeur Yves
Morgenstern Janusz „Kuba”

N

Nekanda-Trepka Michał
Nikou Christos

O

Olech Anna
Orwat Paweł

P

Pączek Jakub
Polakowski Jakub
Polkowska Patrycja
Polley Sarah
Popakul Tomasz
Pozdorovkin Maxim
Prętkiewicz Marika
Prus Marta

R

Rebollo Javier
Renner Helge
Rio Juan Del
Rosołowski Piotr
Rus Kristoffer
Rżanek Małgorzata

S

Scapin Fabrizio
Segre Andrea
Sgualdo Marie-Elsa
Simón Carla
Siso Wanadi
Skevas Giorgos
Sorrentino Paolo
Stasik Piotr
Szymanska Aleksandra

T

Taviani Paolo
Taviani Vittorio
Toback James
Torantore Giuseppe
Trzaskalski Piotr

V

Veiga Santi
Villiers Jaques De
Vintenberg Thomas

W

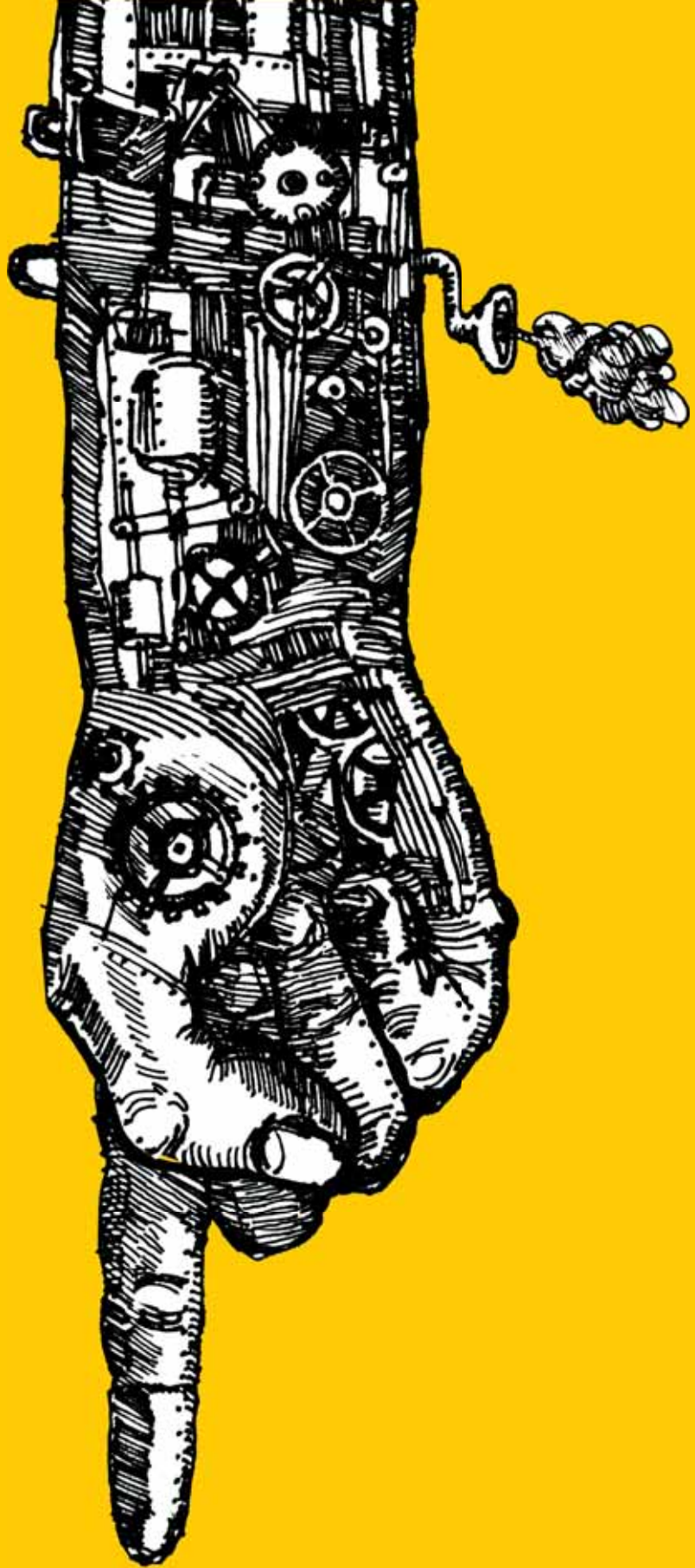
Wajda Andrzej
Waliszewski Adam
Warmerdam Alex Van
Warzecha Katarzyna
Wasilewski Tomasz
Wegner Mark R.
Węgiel Marta
Wilk Kasia
Wosiewicz Leszek

Y

Yoshida Izumi

Z

Zanussi Krzysztof
Ziółkowska Paulina

Festiwal
filmów i sztuk
DNA BRZEGU
Kaliniewicza Dolny
Jenowice m./Wielka
02 lipca - 4 sierpnia 2013